ALLEX TRUȘCĂ

NEBUNUL ALB

Quantum

Allex Truşcă

Nebunul alb

Trezirea

Era puţin înainte de momentul apusului, când Erin ajunse în locul acela care îi obseda gândurile de ani de zile. Îşi amintea şi acum şocul din ziua în care a împlinit 15 ani şi a descoperit prima dată acel luminiş, cu tovarăşii săi de joacă. Fugiseră de acasă, dornici să se scalde în râu, într-un loc în care să nu-i deranjeze nimeni. Când au ajuns în acel colţ al râului, Erin a simţit că ştie locul, deşi nu îl mai văzuse niciodată până atunci. Îi era familiar cumva; recunoştea zgomotul apei curgând nervos printre pietre, cunoştea bine fiecare curbură a malului ros de trecerea timpului, văzuse lumina soarelui strălucind printre aceiaşi copaci şi, mai presus de tot, îi era familiară statuia acelui Înger cu aripile semideschise, cu sabia în mână şi cu privirea atât de tristă.

Trecuseră ani de atunci. Crescuse, fusese plecat multă vreme de acasă. Renunţase la viaţa simplă de la ţară, despre care ştia că nu i se potrivea, spre dezamăgirea tatălui, pentru a merge să studieze în Cetate. Dintotdeauna ştiuse că îl aştepta un destin măreţ. Îşi dorise de mic să exploreze lumea şi visa să construiască o altă Cetate din care să cucerească apoi întreaga lume, cunoscută prin ochii acelui pui de om neştiutor. Îşi amintea de multe ori, râzând, suferinţele prin care trecuse din pricina acelei dorinţe grandioase. Petrecuse zile întregi la pescuit, uitat pe malul unei bălţi, sperând să strângă peşte pentru constructorii cetăţii. Încercase să întindă capcane pentru păsări, dar norocul părea decis să-l ocolească. Încercase apoi să adune lemne din pădurea din apropiere, pentru a construi zidul de protecţie, dar, în iarna ce venise, împins de nevoie, tatăl său le pusese pe foc, arzându-le laolaltă cu visele lui. Crescuse… Între timp, renunţase la dorinţa de a construi altă Cetate, dar nu şi la aceea de a cunoaşte totul, de a vedea lumea, de a şti cât mai mult. Învăţase să călărească, stăpânea meşteşugul armelor,

ştia să citească şi să scrie, şi îi plăcea să piardă nopţile în Marea Bibliotecă. Era imensă, cu boite înalte, iar în unele locuri nici măcar nu se vedea tavanul. Lungi coridoare cu rafturi prăfuite se întindeau cât vedeai cu ochii. Ecoul paşilor câte unui bibliotecar spărgea, din când în când, liniştea ca de mormânt. Făclii ce aruncau umbre stranii se sprijineau de pereţii de la intrare, în sala de lectură, iar în rest, totul se cufunda într-un întuneric adânc, tainic, purtător de secrete. Se spunea că nimeni nu cunoaşte tot ceea ce ascunde, erau mii de cărţi, tomuri, pergamente, unele păreau că se află acolo de la facerea lumii, iar despre altele se spunea că erau scrise de Îngeri.

Acum se întorsese. Plecase din Cetate într-o zi ploioasă. Era prima ploaie pe care o văzuse de aproape un an, parcă venită să-i spele sufletul de păcate şi de dorinţe pe care nu şi le putea explica. Iubea ploaia. Îi plăcea cum îi mângâia părul, urmărea uimit cum, ajunşi pe pământ, stropii de ploaie se uneau şi îşi căutau drumul în direcţii numai de ei ştiute. Ud până la piele, simţea că ploaia rece îl trezeşte la realitate şi, parcă, îl împiedică să ajungă acolo, la acel loc. Dar se lipise de spinarea fierbinte a calului, pe care şi-l cumpărase din banii strânşi în perioada de studii, cu care hoinărise zile şi nopţi întregi, făcându-l martor şi tovarăş tăcut al tuturor isprăvilor tinereţii şi viselor de mărire ale adolescenţei sale. Ajunsese acasă, îşi îmbrăţişase părinţii, luaseră împreună masa, dar el avea gândul la acel loc.

Da, trebuie să ajung acolo, cât mai repede. Nu ştiu de ce, dar simt că ceva mă cheamă în acea direcţie… Dintotdeauna m-a chemat. Nu m-a lăsat niciodată să uit, nu m-a lăsat să plec cu adevărat… Deşi am fost la multe zile distanţă, el a fost în sufletul meu, în fiecare gând. Ani de zile m-am întrebat de unde îl ştiu, când l-am văzut prima oară… Uneori mă minţeam că atunci, în ziua aceea, când am împlinit 15 ani, dar ştiam că mă mint singur.

Nici nu terminase bine de mâncat, că sări pe cal şi, în jumătate de oră, era deja acolo. Acolo!

Apusul… E aşa cum îl ştiu din prima zi! Soarele printre aceiaşi copaci… apa, iarba, statuia… Nimic nu s-a schimbat aici de când am plecat. Sau poate, de când l-am văzut prima oară, sau poate de când…

Nu apucă să-şi termine gândurile. Simţi că este urmărit de o

privire care îl ardea. Dar nu avea cum, nu mai era nimeni acolo, doar el.

Doar eu şi statuia! se gândi şi se înfioră.

O văzu neclintită în mijlocul bălăriilor ce începuseră să o cucerească treptat. Aripile îi erau crăpate, iar sabia era cuprinsă de rugii crescuţi în voie. Atinse cu piciorul ceva solid care scoase un sunet metalic. Probabil, demult, tare demult, în jurul ei fusese un gard protector. Se duse spre ea. Acum observă că statuia avea lacrimi în ochi. Să fie rouă? Apă din râu? Niciuna dintre variante nu era credibilă. Atunci, cum ar putea să fie lacrimi? Doar dacă… e vie?!

Erin stătea în faţa îngerului de piatră. Părea că se aşteptau ca doi prieteni vechi, care se revăd, se privesc unul pe altul, se măsoară din priviri, dar nu spun niciun cuvânt. Nu ştia dacă să îi fie frică sau nu, simţea că nu putea să fugă. Nu ştia dacă regreta că lăsase sabia agăţată de şaua calului sau nu… în fond, mult l-ar fi ajutat o sabie într-o luptă cu o statuie de piatră! Fără să ştie de ce, închise ochii şi întinse mâna să-i şteargă lacrimile. Atunci se întâmplă. Un fior îi străbătu tot trupul, capul începu să îi vibreze şi o voce îi şopti: *Aminteşte-ţi! E timpul să te trezeşti! Află cine eşti, încă mai ai o şansă!* Puterile îi reveniră şi o luă la fugă. Calul îl aştepta cuminte… Nici nu îşi dădu seama când ajunse acasă.

Până se dezmetici, se făcuse aproape miezul nopţii. Îşi legă calul şi îşi dădu armele jos, aproape mecanic, se spălă pe faţă cu apă rece, să-şi revină, apoi îşi turnă un pahar mare de vin. Nu-i plăcuse niciodată până atunci vinul, deşi ai lui îl tot lăudau. De multe ori, Erin încercase să-şi convingă tatăl să viziteze mai rar butoaiele cu vin, însă, de fiecare dată obţinea aceeaşi promisiune. Tentaţia învingea. Chiar şi el spunea uneori în glumă că, pentru a scăpa de o ispită, cea mai bună soluţie este să îi cedezi. Tatăl său, clar, nu îşi dorea să devină vreun martir, aşa că ceda frecvent. În seara aceea, tânărului i se păru minunată băutura aceea, îşi simţea gândurile amestecându-se, cele mai serioase dintre ele devenind din ce în ce mai confuze, mai fără sens. Era mult mai bine aşa. În sfârşit, adormi.

Statuia era acolo. *Aminteşte-ţi! Află cine eşti!* îi răsună o voce în capul greu de băutură. Apoi dispăru. Se trezi pe un câmp de luptă pârjolit. În depărtare, pădurile ardeau. Oamenii ţipau din toate părţile, îngroziţi. Erau strigăte de luptă, de furie, urletele

muribunzilor, copitele cailor lovind pământ şi armuri, toate învălmăşite. Era îmbrăcat într-o armură, iar într-una dintre mâini ţinea o sabie. Nu era a lui sau, cel puţin, nu o recunoştea. Îşi văzu chipul reflectându-se într-o baltă de sânge, era diferit, părea îmbătrânit cu vreo zece ani. Un cal îl aştepta alături, cu toate că nu-şi amintea să-l mai fi văzut vreodată. Ţipetele care se auzeau de pretutindeni nu mai conteneau. Oamenii înaintau greu printre inamicii ce se revărsau în valuri infinite. Era ceva straniu în acei duşmani. Păreau oameni simpli, nu aveau armură, erau bărbaţi şi femei, de toate vârstele, ţărani, nobili, chiar şi regi prăfuiţi, cu coroanele atârnându-le într-o parte. Părea o imensă trupă de teatru, formată din actori cu ochii reci şi lucind sălbatic, cu petele acelea negre pe frunte, multiplicări întunecate ale aceleiaşi mâini scheletice. Era un totem sau ce altceva? Toţi o aveau pe faţa vizibilă de la distanţă, estompându-le trăsăturile, făcându-i şi mai înspăimântători.

Regele! Apăraţi Regele! Spadasini, retragerea!

Goarna sună şi camarazii lui începură să se retragă încet. Trupa de teatru infernală se dădu într-o parte şi în locul lor apărură… Ce naiba erau astea? Umbre? Călăreţi? auzise de Călăreţii Fantomă într-o carte, la bibliotecă, dar credea că e doar o poveste. Vedea acum nişte umbre întunecate, înveşmântate în ceva ce semăna a robă cu glugă neagră, dar care părea să fie formată din fum. Spadasinii trecură în formaţie de luptă, cu scuturile în faţă. Ei nu dădeau greş în faţa unei ofensive a cavaleriei, iar aceşti călăreţi nu păreau prea inteligenţi. Doar că spectrele alea treceau prin oameni! Scuturile şi săbiile loveau în vânt, în timp ce nemernicii treceau prin oameni, arzându-i! Descălecă, iar calul de luptă, obişnuit cu războiul, încercă să-şi protejeze stăpânul. Un Călăreţ Fantomă trecu prin el, şi animalul pieri în flăcări. Abia apucă să vadă ochii măriţi de groază şi să audă nechezatul de durere. Erin, cu sabia scoasă, îl atacă orbeşte pe Călăreţul de fum. Simţi o căldură imensă în adâncul sufletului, de parcă s-ar fi scufundat în lavă fierbinte. Apoi se topi… Imaginea i se întunecă brusc şi, în locul câmpului de luptă, văzu o imensă tablă de şah. Învăţase jocul acesta de la bibliotecar, dar ceea ce vedea acum nu era ce ştia el. Nu era decât un rege, piesele erau ciudate, haotice, cu trăsături aproape umane. Păreau însufleţite, iar unele aveau diformităţi stranii. Nici măcar dispunerea lor pe tablă nu

respecta nicio regulă cunoscută de el. Se uită mai atent. Una dintre figuri era chiar el. Călărea, alergând spre Rege. Văzu cum fu înconjurat de Călăreţii Fantomă, văzu cum fu pulverizat. Pionii din partea sa cădeau unul după altul, înconjuraţi de inamicii cu pată neagră. Regele bătu în retragere. Ajunse în colţul tablei şi plecă umilit capul. Se transformă în scrum. La fel şi tabla de şah. La fel ca tot universul plăsmuit de mintea lui.

Erin sări speriat din pat. Corpul său părea să simtă arsurile din vis, iar capul îi bubuia din cauza vinului. Auzise vorbindu-se despre oameni care visaseră că fuseseră incendiaţi şi se treziseră cu arsuri pe trup. Fusese obişnuit să se teamă de tot ce însemna magia şi depăşea puterea de înţelegere a omului.

Se făcuse aproape ora prânzului, dar nu se odihnise aproape deloc. Ura când i se întâmpla asta şi, întotdeauna, avea dureri de cap când se trezea brusc. Întinse o mână tremurândă să ia o cană de apă, dar o răsturnă pe masă. Cana de lut se rostogoli şi se făcu ţăndări la picioarele lui, cu un zgomot ca de piatră de moară, fapt ce îl enervă şi mai mult. Făcu un efort aproape supraomenesc şi se duse spre fântână. Cu mişcări bătrâneşti, scoase o găleată de apă rece, o ridică deasupra capului şi, clănţănind, lăsă lichidul să-i curgă peste creştet.

— Erin, mamă, ai înnebunit? Vrei să mori aici? Sper că nu începi şi tu cu băutura, ca taică-tău.

— Of, mamă, nu începe şi tu... Ştii că nu prea beau, dar am simţit nevoia aseară. De bucurie că v-am văzut.

— Ştii că în tine ne punem speranţele, ştii... Dar, haide să mănânci ceva şi o sa te simţi mai bine, îţi fac şi un ceai, să te trezească. Uneori nu vă înţeleg pe voi tinerii, am fost şi eu ca voi, dar era altceva.

— Da, mamă, stai liniştită, mănânc ce vrei tu.

Erin o cuprinse în braţe pe maică-sa. Ea fusese singura care îl înţelesese de când era mic, îi luase mereu apărarea în faţa tatălui, l-a îndrumat spre învăţătură şi să plece din acel sat fără viitor. Îşi dorise acest lucru pentru ea însăşi, dar, fiind foarte săracă, porţile academiilor se închiseseră brusc în faţa ei. Simţise din plin umilinţa sărăciei. Erau vremuri grele pentru femei, majoritatea nu îşi imaginau că exista şi o altfel de viaţă, în afară de a trăi în mijlocul animalelor, ducându-ţi viaţa de azi pe mâine. Nu avusese multe bucurii în viaţă, până apăruse Erin. Îşi dăduse seama că, prin el, îşi va împlini toate dorinţele. Tot

ceea ce îi fusese refuzat ei, va obţine el. Prin fericirea lui, se va simţi şi ea împlinită. Va face tot posibilul ca el să reuşească, să studieze, va învăţa cu el să scrie şi să citească la lumina lumânării până noaptea târziu, va învăţa să socotească, îl va învăţa să se orienteze în păduri şi să prindă peşte cu mâna în apa mica a râurilor, aşa cum făcuse ea când era mică, îi va spune poveştile pe care le ştia de la bunica ei şi, mai presus de toate, îl va învăţa să fie un om bun, dar, în acelaşi timp, să nu se dea bătut niciodată.

Erin se aşeză la măsuţa mică de lemn, adăugând şi mai multe crestături cu cuţitul bont, privind din când în când la maică-sa, care scotea pâinea proaspătă din cuptor. Mirosul ei îi amintea de copilărie, cum aştepta cuminte pe scăunel, înghiţind în sec şi îmbătându-se cu aroma care umplea toată încăperea. Mâncă de parcă nu mai avusese parte de asta de o săptămână şi, apoi, sorbi din ceaiul fierbinte pe care i-l pregătise bătrâna. Revigorat, se ridică de la masă, depuse un sărut pe obrazul matern, în semn de mulţumire, şi fugi din casă. Încălecă şi plecă aiurea prin sat, sperând să-şi vadă tovarăşii din copilărie. Ziua trecu fără să-şi dea seama.

Aminteşte-ţi! Află cine eşti! auzi din nou cuvintele acelea, de îndată ce adormi. Apoi se întunecă totul. Îşi reveni în mijlocul zgomotului şi iureşului din Cetate. Era aceeaşi în care îşi petrecuse ultimii ani, dar ceva nu era la locul ştiut. *Unele lucruri nu pot fi explicate, mai bine le iei aşa cum sunt,* îşi spunea el uneori. Nu avu timp să stea prea mult pe gânduri, goarnele de pe turnuri începură să sune alarma. Inamicii veneau, se vedeau de sus ca o invazie de furnici, înceată, neagră, mortală, tăcută. Văzu din nou apropiindu-se acea trupă infernală de cu o noapte înainte. Dar, de data asta, nu aveau nicio şansă; Cetatea nu avea cum să fie cucerită de acele fiinţe cu ochii goi. Şanţurile cu apă şi cele cu foc îi blocau şi pe Călăreţii Fantomă, dacă ar fi putut trece prin ziduri. *Oare puteau?* se gândi înfiorat. Dar nu, nu avea sens să se sperie, el trebuia să apere lumea lui. Clar, nefiinţele acelea nu puteau trece, aşa că vor fi pradă uşoară pentru arcaşi şi catapulte.

Erin dădu comanda. Ploaia de săgeţi se avântă din înaltul zidurilor, culcând inamicii la pământ. Catapultele lansară cu zgomot asurzitor grămezile de pietre ce lăsară culoare întinse printre nefiinţe. Se anunţa o zi lungă şi obositoare, dar era

încrezător. Deodată, armata infernală se opri. Ce naiba aşteptau?! Ploaia de săgeţi cădea asupra lor şi nici nu le păsa? Ce comandant nebun or fi având? Parcă aşteptau totuşi ceva…

Din spatele inamicilor apăreau oameni. Nu, nu erau oameni! Oamenii nu aveau ochii roşii care se vedeau de la distanţa asta şi, sigur, oamenii nu pluteau! Şi nici nu purtau în jurul taliei centuri din cranii de animale mici, dezgustătoare. Ce fiinţe demonice mai erau şi astea? Nu văzuse şi nu auzise niciodată aşa ceva. Îşi dorea să fi stat şi mai mult în bibliotecă, să studieze cronicile din vechime, categoric ar fi descoperit ceva util. Erin se uită la ele, fără să înţeleagă nimic. Se strângeau în grupuri, făceau cercuri… Era un ritual? Erau vrăjitori?

Asta ne mai lipsea! Parcă fusese un pact în vechime, noi nu ne amestecăm în oraşele lor, ei nu vin în Cetăţile noastre. Dar vrăjitorii ăştia nu seamănă cu cei de care auzisem noi, ăştia nu par vii, şi îţi îngheaţă sângele-n vene…

Nori negri se abătură din senin asupra zidurilor, în timp ce glasurile ciudaţilor ălora se auzeau în depărtare, scrâşnind cuvinte necunoscute. Straniu, totul era straniu. Norii se îndreptau spre arcaşi, se opreau deasupra lor. Ploua cu foc. Abia acum arcaşii îşi dădeau seama că erau înconjuraţi de flăcări! Ce blestemăţie mai era şi asta? Şi totuşi, arcaşii trăgeau cu şi mai multă înverşunare în inamici; înţeleseseră că nu vor supravieţui şi, în loc să-şi irosească resursele, sperând inutil la o salvare, încercau să facă pagube majore în tabăra ce îi înfrunta. Ochii li se înecau în lacrimi. Îşi imaginaseră că moartea va veni rapid, o săgeată în gât, o lovitură de spadă, sau o suliţă înfiptă în spate, dar, să arzi de viu, era cu adevărat înspăimântător.

Arcaşii s-au oprit, la un moment dat, mâinile le ardeau de la săgeţile înroşite în foc. Aruncară armele din mâini şi, cu plămânii şi ochii intoxicaţi de fum, s-au întors spre cei din Cetate, s-au uitat în depărtare, spre casele lor, şi-au luat adio de la cei dragi şi s-au prăbuşit în flăcări… Ţipetele oamenilor s-au pierdut, înghiţite de zgomotele asurzitoare care veneau din cer. Armate întregi de fiinţe diforme cu aripi hâde s-au năpustit din nori! Spirite blestemate au distrus catapultele în câteva minute. Arcaşii nu mai erau în stare să le oprească, iar săbiile nu puteau face mare lucru. Demonii din cer ridicau oamenii în aer, îi rupeau în bucăţi sau îi striveau de ziduri. Erin se simţi ridicat în fâlfâit de aripi. Ridică sabia să lovească, dar sufletul îi îngheţă

când văzu privirea aceea demonică. Se simţi desfăcut în bucăţi şi, apoi, liniştea îl cuprinse. Tabla de şah apăru de niciunde, luând locul câmpului de luptă. Turnul era înconjurat de pioni fără suflet, iar în interiorul lui vedea creaturi minuscule agitându-se care-ncotro. Îşi spuse că, probabil, una dintre ele era el. Pionii se dădură într-o parte din calea pieselor cu ochi roşii, care făceau mişcări circulare. Turnul fu cuprins de flăcări, iar de sus începură să cadă alţi pioni înaripaţi. Ce joc sinistru era ăsta? De ce îl vedea el? Piesa de şah se prăbuşi cu zgomot şi se sparse în bucăţi. Creaturile minuscule din interiorul lui încercau să se împrăştie pe tabla de joc, dar erau degrabă împărţite între pionii cu aripi şi zdrobite una câte una. Scena neverosimilă dispăru încet, războiul se terminase încă o dată.

Erin se trezi din nou cu dureri de cap, iar corpul îl durea de parcă trecuseră zece căruţe încărcate peste el. Ce era cu visele astea? Ştia că are imaginaţie bogată, de mic i se spusese asta, dar parcă era prea de tot. Călăreţi Fantomă, demoni din ceruri, vrăjitori care nu seamănă cu nimic cunoscut. Poate era bolnav? Sigur, întreg la minte nu era.

Cine petrece printre cărţi, nopţi întregi, nu prea are cum să fie normal, îşi spuse, zâmbind ironic. Mama se uita îngrijorată la el, însă pretinse că nu-i sesizează preocuparea. Nu avea chef de discuţii şi, cu atât mai mult, de îngrijorările celei mai dragi şi mai bune fiinţe pe care o cunoscuse vreodată. Anii lăsaseră urme pe faţa şi pe părul ei negru cu şuviţe albe, dar ochii rămăseseră la fel. Şi-o amintea din portretul din tinereţe, pe care ea îl păstra ascuns. Fusese aproape la fel de rebelă şi de nestăpânită ca el, dar lumea o învinsese. Renunţase la vise şi la tot ce-şi dorea pentru familie. Asta fusese menirea ei, care, gândi cu tristeţe Erin, nu-i adusese multe satisfacţii. Mâncă repede şi plecă la cârciuma din sat, sperând să dea nas în nas cu vreun tovarăş de joacă din copilărie. Îşi aminti cum îşi făceau suliţe şi săgeţi din trestii şi se luptau cu *inamicii* de pe uliţa vecină. Uneori îşi făceau şi săbii, dar atunci se loveau destul de dureros, orgoliul provocându-le şi mai multe răni. Odată, îşi amintea, fusese lovit cu o săgeată de trestie în gât. Văzuse negru în faţa ochilor şi nu mai putea să respire. I-a luat jumătate de ceas să-şi revină şi încă două ore de spaimă că vor afla ai lui. Probabil că mama ar fi fost îngrijorată, nu l-ar mai fi lăsat să se joace cu acei copii, iar tatăl lui i-ar fi dat o bătaie bună, să se

înveţe minte, să fie mai responsabil.

Dar nu veni niciun cunoscut la cârciumă, bău singur câteva oale de vin şi plecă acasă pe patru cărări. Adormi. Sau aşa crezu el.

Aminteşte-ţi! Află cine eşti! auzi din nou chemarea tainică, şi imaginea, ca de fiecare dată, se întunecă. Se făcu din nou lumină. El era acela cu privire cruntă, cu barbă deasă şi cu mantie de cavaler deja ponosită, murdară de pământ şi pătată de urme de sânge. La câţiva paşi de el stătea calul de luptă, acoperit cu zale, părând o statuie de metal. Sprijinită de o buturugă, stătea lancea păstrând semnele multor bătălii şi securea imensă pe care un om simplu abia ar fi putut-o ridica. Cu siguranţă că putea să arunce un cal cu călăreţ cu tot, ca pe o minge de cârpe. În jurul lui, cavalerii şi pajii pregăteau armăsarii şi verificau armele. În zare se auzeau deja zgomotele luptelor, primele dâre de fum se ridicau din Cetate. Armata infernală deja se lansase în marşul fără cap şi fără coadă, cu aceiaşi ochi goi pe care îi văzuse deja de două ori. Din când în când, vrăjitorii aruncau ploi de foc peste turnurile cetăţii. Observă în zare că, de data asta, şanţurile de apărare nu mai existau, şi se îngrijoră. Ştia că zidurile sunt înalte şi groase, dar nu ştia cât vor rezista în faţa creaturilor ăstora peste care se abăteau ploi de săgeţi, fără ca numărul lor să se micşoreze. Cădeau şi alţii le luau locul. De după ziduri începură să vină săgeţi de foc şi oale cu smoală. Nefiinţele acelea ardeau, păşind tăcut înspre ziduri. Erin se cutremură. Nu simţeau durerea? Cum răneşti pe cineva care nu simte nimic?

Maestrul strigă adunarea, iar steagurile se ridicară. Erau roşii, albastre, negre, toate culorile. Cavalerii veniţi din toate colţurile ştiute ale pământului, aduceau cu ei poveşti fantastice, urme ale războaielor de mult uitate. Aveau să atace din spate acea armată, prinzându-i între ploaia de săgeţi din cetate şi lănciile lungi, pregătite să lase culoare în rândurile inamicilor.

Caii porniră la trap, unul lângă altul. Erin era în al doilea rând. Era binecunoscuta formaţie de luptă a cavalerilor. Cei din centru porneau mai încet, în timp ce, în părţile laterale, se deschidea restul armatei, formând linii lungi de suliţe care măturau totul în viteza cailor. Armele primului val se înfipseră în corpurile celor cu semne negre pe faţă, forţându-i să se dea înapoi, năuciţi. Cavalerii îşi abandonară lănciile şi puseră mâinile pe securile de

luptă. Loviturile făceau ravagii, iar caii se mişcau prea repede pentru ca vrăjitorii întunecaţi să îi atingă cu ploaia de foc.

Rândul lui Erin lovi la fel de năprasnic. Rapid, cavalerul fu înconjurat de acei oameni fără nicio lucire în ochi. Lancea devenise inutilă acum, aşa că o aruncă, înfigând-o în corpul unei fiinţe ce aducea a nobil din vremuri demult apuse. Cum s-or fi adunat ăştia? Unii purtau haine de sute de ani, alţii erau aproape dezbrăcaţi, sau cu zdrenţe impregnate cu miros de sărăcie, boală şi putreziciune. Securea sa începu să facă ravagii, lovind în cerc. Cădeau duşmanii ca spicele la treierat. Rana pe care o căpătase la braţul stâng începu să îl deranjeze, dar ştia că nu se putea opri. Dacă lăsa durerea să îl cuprindă, poate şi-ar fi pierdut şi curajul, aşa că nu era timp de pierdut. Calul îi apăra spatele. Fusese crescut în bătălii, învăţat să asculte comenzile călăreţului, fără să fie strunit din frâu, să recunoască duşmanii, să îi muşte sau să îi lovească năprasnic cu picioarele. Deodată, din senin, se auzi un zgomot de copite. Un suflu rece îngheţă totul în jur.

O, nu, nu iar! Călăreţii Fantomă! De unde apăruseră? Cavalerii săi încercară să facă un zid cu scuturile lor, dar umbrele trecură prin ei! Erin ştia ce-l aşteaptă. Nu avea sens să se mai obosească, securea sa nu avea niciun efect în faţa unei plăsmuiri din fum. Aruncă o privire spre Cetate şi văzu acei călăreţi ce păreau să între prin ziduri. Poate ar fi rezistat acolo, în turnurile înalte, în faţa vrăjitorilor şi a hoardelor care nu se mai terminau, dar nu puteau face asta în faţa nălucilor de fum. Cu ce să omori o umbră? Se opri, aproape deodată cu inamicii săi, care făcură un culoar pe care înainta un călăreţ. Calul lui Erin încercă să lovească fantoma. Se prefăcu în fum, cu un nechezat groaznic de durere.

O lacrimă apăru în ochii lui Erin. O şterse şi se duse cu privirea înainte, spre faţa călăreţului. Simţi o căldură mistuitoare, şi apoi totul se întunecă. Apăru din nou tabla de şah, cu piesele acelea aşezate fără nicio noimă. În colţ, era Turnul în care se agitau figuri minuscule. Pionii hâzi se îndreptau spre cetate, iar caii îi luaseră prin surprindere, atacând din spate. O parte din pioni se prefăceau în cioburi, pe măsură ce caii înaintau. Apoi, se întâmplă ceea ce Erin se aştepta. Din mijlocul pieselor apărură alţi cai… De fapt, nu, erau doar umbrele unor cai! Erin văzu cum umbrele înconjoară Turnul şi

dispar în el. Apoi, ţipete, linişte... Se terminase. În vârful turnului, umbra unui cal, ridicându-se pe picioarele din spate, stăpânea atotputernică. Războiul se terminase a treia oară.

Şi de data asta, Erin se trezi de parcă băuse trei zile şi trei nopţi. Cu ochii cât cepele, căuta cana cu apă lăsată ieri pe măsuţa de lângă pat. Sorbi apa caldă şi simţi un gust greţos. Se abţinu cu greu să nu scuipe, ştia că mamei nu-i plăcea asemenea gest. Deşi ea nu avusese educaţie aleasă, învăţase, de la viaţă şi din bunătate, ceea ce mulţi nu au învăţat şi după zeci de ani petrecuţi la studii. Scuipatul pe jos i se părea un gest vulgar, pe care îl face doar un om fără cea mai elementară noţiune de bun simţ. Cotrobăi prin bucătărie şi găsi lapte rece. De când nu mai băuse! Nicăieri nu era aşa o bucurie ca în casa în care crescuse. Se simţea apropiat de natură, simţea bucuria aceea primară. Îşi amintea cum fusese învăţat să aprecieze cea mai mică dovadă de generozitate a pământului: fiecare legumă, fiecare strugure care se transformă în stropi de vin, fiecare pui de animal zburdând vesel prin bătătură. Uneori se întreba cum ar fi arătat animalele dacă s-ar fi transformat în oameni. Asta mai lipsea: să stea şi să fluiere împreună cu cocoşul şi cu câinele acela, aproape sălbatic, după văcuţa transformată în tânăra ţărăncuţă cu ochii mari şi părul negru. Îşi aminti cel mai ciudat compliment pe care îl primise de la o fetiţă de zece ani: „Ai ochii mari, ca de văcuţă. Văcuţele au cei mai frumoşi ochi."

Îi părea rău că râsese atunci de biata fată, se părea că el devenise acum mult mai nebun decât putuse fi micuţa aceea, la vârsta ei fragedă.

— Mamă, îmi faci, te rog, un ceai din acela de care ştii tu, să mă trezesc? Mă simt de parcă aş fi băut un butoi de vin.

— De parcă? Am crezut că asta ai făcut. Altfel nu adormeai cu cizmele în picioare şi îmbrăcat. Bine că nu ai dormit cu calul.

— Of, mamă, iartă-mă! Ştii că nu fac asta de obicei. Speram să îi întâlnesc pe cei cu care am copilărit. Uneori mi-e dor de viaţa de atunci, de când eram copil. Atunci, îmi doream să fiu mare, era ceea ce voiam cel mai mult. Acum nu sunt aşa sigur că am făcut bine.

— Erin, tu ştii mai multă carte decât mine şi taică-tău la un loc. Ştii mai bine ca noi că ăsta e rostul fiecărei fiinţe sub soare: să crească şi să-şi trăiască viaţa cum ştie mai bine. Ceea ce am învăţat noi, cu puţina minte pe care am primit-o prin mila

Tatălui, e să ne bucurăm de lucrurile simple. Să ne mulţumim cu ce avem. Să ne mulţumim cu faptul că avem ce să mâncăm, nu suntem bolnavi, tu eşti sănătos şi eşti mândria noastră.

— Da, scumpa mea mamă. Uite, atâţia ani de şcoală, şi tot tu îmi pari mai înţeleaptă decât toţi acei învăţători care au stat toată viaţa cu nasul în cărţile alea prăfuite. Poate că din cauza asta sunt atât de acri, încât îmi vine uneori să-i strâng de gât cu infinită plăcere!

— Sunt atât de acri tocmai pentru că, încercând să-şi răspundă la întrebările găsite în paginile acelor cărţi, au uitat să se bucure de acele lucruri simple, miracole mici pe care le vedem în fiecare zi. Hai, lasă filosofia acum şi pune mâna şi mănâncă. De ce nu e şi taică-tu aşa filosof când bea?

Erin se amuză de discuţia asta. Mai presus de toate, se bucură că, după atâtea greutăţi, ea mai avea puterea să zâmbească şi să glumească. Aşa face un erou, la urma urmei, nu pleacă niciodată capul, înfruntă greutăţile şi apoi zâmbeşte. Aşa trebuie să fie şi el.

Îşi petrecu ziua ajutându-l pe tatăl său la muncile câmpului. Nu-şi pierduse stângăcia caracteristică. Clar, şansa de a deveni un ţăran veritabil era inexistentă. Poate aşa o să înţeleagă şi părintele său că ar muri cu toţii de foame dacă ar trebui să lase gospodăria pe mâna lui. Apoi, se lăsă noaptea…

Aminteşte-ţi! Află cine eşti! auzi şoaptele acelea care îi bântuiau nopţile. Mai întâi se întunecă, apoi se dezmetici, găsindu-se înconjurat de mirosuri plăcute şi cântece ale slujitorilor de la Templu. Îşi privi roba neagră care îi acoperea tot corpul, sfoara care îi strângea mijlocul. Sprijinit de o masă, se afla toiagul său pe care îl folosea să se apere de tâlhari în pelerinajele prin lume sau de demonii pe care îi scotea din sufletele bieţilor chinuiţi. Era toiagul pe care îl primise când devenise Exorcist, încrustat cu simboluri pe care nimeni nu le putea pronunţa. Lângă, era Cartea pe care o primea fiecare slujitor al templului, în momentul în care devenea locuitor permanent al acestuia, după ceremonia de admitere. Toată, plină de simboluri de neînţeles. Fiecare călugăr primea câte o carte pe care nu o înţelegea decât el. În ea erau simbolurile acelea ciudate care îl ajutau să îşi ducă menirea mai departe.

Acum, toţi erau agitaţi. Armata funebră venea după ei. Călugării nu aveau alte arme decât toiegele şi Cărţile. Fiecare îşi

scria simbolurile care trebuiau să îl ajute. Unii ziceau că îngerii nu vor permite ca Templul construit de ei, cu aproape o mie de ani înainte, să fie cucerit. Dar Erin ştia că oamenii şi îngerii se îndepărtaseră unii de alţii, nu mai era nimic între ei. Nu avea rost să se aştepte la vreo minune. Trebuiau să se apere cum puteau, să spere într-o ultimă şansă.

Soldaţii morţi şi înviaţi se îndreptau în rânduri imense spre zidurile Templului. Erau groase, dar nu ştiau cât ar fi putut rezista.

Cerul se umplu de zgomotele groaznice ale spiritelor înaripate. Călăreţii Fantomă treceau prin zidurile groase, unul câte unul. Călugării porniră la luptă. Vindecătorii încercau să îi ţină în viaţă pe cei care luptau cât mai mult, pacificatorii cădeau, unul câte unul. Erau cei mai blânzi dintre călugări, erau cei care îmbunau inimile oamenilor în timp de război, cei ce judecau întotdeauna drept cauzele cele mai dificile. Acum însă nu era timpul lor. Bunătatea nu putea atinge acea armată funebră, fără suflete. Cădeau, îmbărbătându-i pe luptători. Deşi, toţi călugării beneficiau de protecţie împotriva Demonilor zburători care le dădeau târcoale înnebuniţi, sau împotriva Călăreţilor de fum, singurii care puteau riposta erau Exorciştii. Toiegele lor loveau acele creaturi care dispăreau cu un urlet sinistru.

Erin era în mijlocul bătăliei, înconjurat de spiritele care nu îl puteau atinge, trimiţând inamicii înapoi, în infern. Poarta căzu cu zgomot sub loviturile repetate ale înviaţilor cu pată neagră pe faţă. Pătrunseseră în Templu! Luptele se dădeau pe culoare, în Sala Sfântă, până şi pe acoperiş. Toiegele îi apărau de spirite, dar, în faţa unor fiinţe umane, sau a ceea ce fusese cândva aşa ceva, nu erau decât nişte bastoane. Erin se gândi că arăta ca un cioban trosnind câteva oi, cu deosebirea că oile n-ar fi ripostat, încercând să-l ucidă. O sabie trecu pe lângă obrazul său şi îi întrerupse rapid gândul. Încercă să pareze o lovitură cu toiagul care se frânse când atinse metalul rece. Se terminase. Fără arma lui, nu se mai putea apăra de călăreţi, de spirite, de acei soldaţi, de…

Timpul parcă se oprise în loc. Vrăjitorul cu irisuri de foc plutea spre el, la două palme deasupra pământului.

Nu i se vedea faţa, doar ochii aceia imenşi, siniştri. Erin îşi aruncă privirea la centura lui, formată din cranii de animale

mici, pisici, rozătoare, iepuri. Acea apariţie îţi îngheţa sângele în vene. Creatura întinse mâna şi i-o depuse pe frunte. Erin simţi cum sufletul i se rupea, desprins de corp, supt de mâna celui ce părea venit din Infern. Apoi imaginea se întunecă şi, la fel ca în dăţile anterioare, apăru tabla de şah, cu piese stranii şi înfricoşătoare. Turnul apărat de pioni... Umbrele cailor transformate în nimic... Pionii negri, din ce în ce mai mulţi, ucigându-i, unul câte unul, pe cei albi. Ploaia de foc ce ardea Turnul, făcându-l să cadă peste ultimii supravieţuitori. Războiul se terminase, încă o dată.

Soarele răsărise de mult când Erin se ridică din pat. Se trezise de ceva vreme, dar nu voia să îi mai alerteze inutil pe părinţi. Lenevi în pat, cu gândul aiurea, încercând să găsească o modalitate de a părea odihnit. Era cam greu să ascundă cearcănele imense, dar se gândi că o găleată de apă rece ar putea face minuni. Îl dureau toate oasele, aproape sigur era din cauza patului.

Aşa păţise şi prima oară când plecase din satul natal la Academie. Îşi amintea cum păşise sfios pe holurile mari, minunându-se de iscusinţa oamenilor care au construit asemenea minunăţie. Îi plăcea aglomeraţia din pieţe şi târguri, acel du-te-vino neîncetat de pe străduţele înguste ale Cetăţii, acea forfotă care nu se oprea decât noaptea târziu. Dar, mai presus de toate, îi plăcea oraşul înainte de răsăritul soarelui, când primele animale şi păsări începeau să se trezească voioase la viaţă, când abia apărea câte un om la ferestrele caselor, când, în faţa porţii, o soţie tânără îşi îmbrăţişa bărbatul gata să plece la muncă, strecurându-i un pacheţel cu merinde în buzunarul hainei. Atunci se simţea cel mai viu, era momentul în care el era stăpânul lumii, era momentul în care era invincibil. Îşi aminti apoi, amuzat, de clipa în care a văzut prima dată camera unde urma să locuiască la Academie. Se chinuise o groază de timp să deschidă uşa cu cheia ruginită. De fapt, îi era oarecum frică să vadă ce se ascundea în spatele ei. Apoi, reuşise să-şi învingă teama şi apăsase pe clanţă. Uşa se deschise cu un scârţâit lung, stârnind nori de praf în urma ei. Erin nu văzuse niciodată o celulă de închisoare, dar îşi spuse că nu putea arăta cu mult mai rău decât ce vedea acum.

Patul părea să fie împrumutat din spitalele celor cu mintea demult apusă, masa, care trebuia să-i servească şi ca suport de

studiu, şi pentru a-şi astâmpăra foamea, era şubredă, scrijelită de foştii locatari. Se dusese cu groază spre dulap. Înainte să-l deschidă, se trezi gândindu-se că-şi dorea din tot sufletul să nu găsească în el vreun coleg uitat din anii trecuţi. Un dulap bântuit de vreun spirit rătăcitor era ceea ce-şi dorea cel mai puţin pe lume. Răsuflă uşurat când îl văzu gol. Se aruncase în patul acela tare, care avea să-i lase dungi pe spinare, Uitându-se la tavanul alb. Atunci îşi spusese că, aşa cum este acel loc, va fi casa lui pentru mult timp.

Erin petrecu ziua ajutându-l din nou pe tatăl său la cosit fânul. Încercă şi el, dar se gândi amuzat că îi era mai uşor să taie iarba cu sabia decât cu unealta aceea ciudată. Oare cum ar arăta o armată de războinici îmbrăcaţi în negru şi înarmaţi cu coase imense? Mda, el şi imaginaţia lui bolnavă... Soarele se ridicase pe cer, îi ardea spatele, iar firele de iarbă se lipeau de el ca nişte lipitori nenorocite. Se uită la tatăl lui cum muncea tăcut, nepăsător. Se felicită pentru alegerea de a prefera învăţătura, altfel, la talentul său de om al câmpului, şi-ar fi tăiat picioarele în mijlocul câmpului. După ziua cea mai lungă din viaţa lui, în sfârşit, ajunseră acasă. Băură câteva pahare de vin, apoi, rupt de oboseală, speră să reuşească să doarmă.

Aminteşte-ţi! Află cine eşti! auzi pentru a nu ştiu câta oară. Nu mai ştia dacă era aievea sau mintea sa chinuită i-o repeta obsesiv. Imaginea se întunecă şi se trezi apoi în Oraşul cel mare al vrăjitorilor. Se aliniaseră să-şi primească de la Alchimişti poţiunile pentru creşterea puterilor. Războiul se apropia; Mentaliştii reuşiseră să îl amâne câteva zile cu iluziile lor, sperând că mesajele trimise Regelui îşi vor fi ajuns destinatarul şi că oamenii le vor veni în ajutor. Deşi, relaţiile dintre vrăjitori şi oameni nu erau foarte bune în ultima sută de ani, vrăjitorii aveau să îi răsplătească bine dacă reuşeau să supravieţuiască.

Însă orgoliul oamenilor fu mai mare decât toate promisiunile şi răsplăţile promise. Mentaliştii renunţară la iluziile cu care îi ţineau ocupaţi pe inamici şi se aliniară şi ei în faţa Alchimiştilor pentru a-şi primi poţiunile. Armata de nefiinţe se apropia. Cerul devenise ameninţător şi negru, iar, de după nori, apărură demonii zburători urlând groaznic. Mentaliştii intrară în luptă primii. Intrară în minţile unora dintre demoni şi îi făcuseră să îi atace pe ceilalţi. Demonii se luptau între ei!

Dar nu era suficient. Erau prea mulţi demoni şi prea puţini

Mentaliştii Era rândul Elementaliştilor să atace. Primul grup ridică un zid de foc în jurul zidurilor oraşului, ca să încetinească înaintarea fiinţelor cu ochii goi. Erin, îmbrăcat în roba lui albastră de elementalist aruncă nişte fulgere asupra unui demon care se prăbuşi peste restul armatei, strivind şi câţiva soldaţi cu pată neagră pe frunte. Alchimiştii aruncau substanţe explozibile peste armata terestră, în timp ce Elementaliştii luaseră la ţintă Demonii zburători. Fulgere, globuri de foc, săgeţi de gheaţă se ridicau mereu de pe turnurile oraşului, în timp ce spiritele ieşite din nori cădeau ca muştele amorţite. Dar nu era suficient să învingă! Din mijlocul armatei infernale se desprinseră Ei, care odată fuseseră fraţii lor, cu care împărţiseră oraşul, care, de bună seamă, cunoşteau toate pasajele secrete. Trădătorii încercaseră să-i distrugă şi aproape reuşiseră. Vrăjitorii fuseseră renegaţi, Necromanţii renunţaseră la puterea pe care le-o dădea natura şi, seduşi de Stăpânul Întunericului, au schimbat sufletele lor cu unele demonice, din adâncuri. Primiseră în schimbul sufletului puteri mult mai mari decât ale fraţilor lor, renunţând la orice urmă de umanitate, de compasiune pentru semeni. Singurul lucru pe care îl făceau, şi îl făceau foarte bine, era să semene Moarte şi să fure suflete.

Necromanţii se uniră în cercuri şi spuseră din nou cuvintele lor de neînţeles. Ploaia de foc izbucnită deasupra rândurilor Alchimiştilor dură puţin, dar nimic din ceea ce rămase în locul gol nu trăda faptul că, mai devreme cu câteva clipe, o mică armată se afla acolo. Elementaliştii începură să lupte haotic, Demonii zburători se retraseră. Din înălţimea turnului său, Erin începu să arunce bolovani şi fulgere spre cercul Necromanţilor. O parte din ei căzură striviţi, dar cea mai mare parte se retrase. Un zgomot îi atrase privirea şi se întoarse.

O, nu! Blestemaţii ăia de Necromanţi au găsit intrările secrete!

Hoarde întregi, formate din nefiinţe, vrăjitori ai întunericului şi Călăreţi Fantomă, se revărsau pe străzi, distrugând totul în cale. Mentaliştii erau copleşiţi, fugeau bezmetici, căutând locuri înalte de unde să poată controla inamicii. Erin se întoarse din nou. În faţa lui, un Necromant plutea spre el, hipnotizându-l cu ochii aceia roşii, veniţi direct din Infern. Făcu un pas în spate, dar se împiedică şi căzu. Nu putea să îşi mai folosească puterile, nu avea suficient spaţiu nici pentru fulger, nici pentru globurile de

foc. Primul instinct fu să îl lovească cu săgeţi de gheaţă, sau să îl îngheţe şi să îl pironească de pământ, sau măcar să alunece. Îşi dădu seama cât de penibil era gândul său, să încerce să pună piedică unui demon venit din adâncuri. Nu apucă să găsească altă soluţie, Necromantul întinse mâna spre el. Cu ochii închişi, Erin aşteptă, cu inima bubuind, să simtă durerea aceea intensă când sufletul se rupe de trup. Dar tot ceea ce simţi fu pala de vânt iscată de aripa unui spirit zburător care îl ridicase pe Necromant în aer şi începuse să îl rupă în bucăţi. Răsuflă uşurat şi, undeva, pe o alee, îl văzu pe Mentalistul care îi salvase viaţa. Bărbatul în robă argintie îi făcu cu mâna, zâmbind. Era, de fapt, un tânăr în primii ani ai uceniciei, dar iscusinţa sa era binecunoscută de toţi Vrăjitorii Învăţători. Copilandrul acela îl salvase. Dar nu fu în stare să vadă Călăreţul Fantomă ieşit din zid, în spatele său. Erin, în disperare, aruncă o săgeată de gheaţă, dar ea trecu prin Călăreţ ca prin fum şi se sparse de zid. Mentalistul întoarse capul, atras de zgomotul bucăţii de gheaţă, strivindu-se de zid şi nu apucă să spună nimic înainte de a se transforma în scrum.

— Nuuu! urlă Erin. Era doar un copil, blestemaţilor! Nici nu trebuia să fie în Oraş, nu împlinise vârsta. El doar minţise, spusese că are cu un an mai mult ca să fie admis mai repede, nu mai avea răbdare!

Erin o luă la fugă din faţa Călăreţului Fantomă; ştia că nu poate să lupte cu el. Alergă înnebunit în mijlocul armatei inamice, aproape de cercul de Necromanţi, care aruncă ploi de foc asupra turnurilor în care mai erau Vrăjitori. Nefiinţele se apropiau de el în marşul lor funebru. Erin se încruntă, ochii căpătându-i o lucire sălbatică. Se ridică la două palme de pământ şi începu să plutească spre Necromanţii care îl priveau uimiţi, neputincioşi din cauza norului de praf pe care îl stârnise. Îşi pregăti ritualul şi, înainte de ultimele invocaţii, le strigă cât putu de tare: *Acum plecăm împreună, blestemaţilor!*

Flăcări izbucniră din corpul lui Erin, cuprinzând cercul inamicilor, şi sute de soldaţi care începură să ardă în tăcere. Doar strigătele de moarte ale Necromanţilor arşi izbucneau, sinistre, ca în cel mai groaznic coşmar. Erin simţi cum trece în nefiinţă. Era dureros, dar suferinţa îi era îndulcită de faptul că avea companie selectă în drumul spre necunoscut.

Imaginea se întunecă şi apăru din nou tabla de şah. În partea

lui, turnuri, multe turnuri. Pionii albi erau în jurul şi în vârful lor. Jos, spre ei, veneau aceiaşi pioni negri hâzi, din mijlocul cărora ieşeau alţii, cu ochi roşii. Umbrele cailor atacau turnurile care cădeau unul câte unul, spărgându-se. Piese zburătoare cădeau peste armata celor negre şi, uneori, se atacau între ele. Ploi de foc evaporară un grup format din cele albe. Un pion alb se mişcă rapid, apoi luă foc şi, împreună cu el, jumătate din tabla de şah. Erin văzu cum ultimul turn cade în urletele macabre ale umbrelor Cailor. Războiul se sfârşise a cincea oară…

Se trezi înaintea tuturor. Încercă să se ducă pe întuneric să-şi facă un ceai, dar, în drum spre ieşire, se împiedică de nişte vase de metal care căzură cu zgomot, de-ar fi trezit şi morţii. Trase o înjurătură printre dinţi, sperând că nu deranjase pe nimeni. Din camera alăturată, sforăitul tatălui său se întrerupse pentru câteva secunde, apoi continuă mai puternic. Încercă să se deplaseze în linişte deplină, când, ca o fantomă în cămaşă de noapte, albă, apăru mama sa.

— Ştii Erin, uneori mă sperii. Am senzaţia că te-am pierdut undeva, departe, în Cetatea cea mare. Uneori nu mai eşti fiul meu pe care îi ştiam şi pe care îl crescusem.

— Mamă, te rog, nu spune asta. Nu spune cuvinte care dor mai rău decât fierul încins. Ştii că orice s-ar întâmpla sunt şi voi fi fiul tău.

— Vreau să cred ce-mi spui, dar cred că atâta învăţătura te-a făcut să devii rece faţă de noi, iar noi îmbătrânim şi, pe zice ce trece, casa ni se pare tot mai mare şi mai pustie. Eşti sigur că nu vrei să te întorci acasă?

— Mamă, locurile astea nu mai fac parte din mine, atunci eram copil, eram fericit. În neştiinţa mea, lumea mică a satului nostru era totul. Odată ce porneşti pe calea cunoaşterii şi explorării lumii, un blestem ascuns te roade încet în suflet: cu cât ştii mai mult, cu atât îţi pui mai multe întrebări, cu cât îţi pui mai multe întrebări, vezi că ai din ce în ce mai multe lucruri care nu sunt clare, din ce în ce mai puţine răspunsuri în care să crezi. Cu cât vizitezi mai mult din lume, cu atât mai neînsemnate şi mici ţi se par locurile prin care ai trecut şi vrei să cunoşti altele.

— Sărman copil, poate că e mai bine să fii cu mintea simplă şi fără ştiinţă. Să ştii că ai unde să pui capul pe pernă, unde să vii la umbră după o zi întreagă de muncă, să te aştepte o mâncare caldă şi un pahar de vin rece.

— Of, mamă, dacă ar fi atât de simplu în viaţă!

Erin zâmbi trist şi o strânse în braţe pe acea fiinţă firavă şi dragă, în timp ce o lacrimă îi scăldă obrajii. O şterse discret şi se duse în curte la fântână unde, a nu ştiu câta oară, îşi turnă o găleată de apă rece peste cap. Trezirea la realitate fu dură, bruscă, dar era tot ceea ce avea nevoie. Hoinări toată ziua şi veni acasă seara, rupt de oboseală.

Aminteşte-ţi! Află cine eşti! auzi de data asta ca pe o poruncă. *Timpurile sunt aproape, trebuie să ştii cine eşti!*

Totul se întunecă şi se trezi în Citadela Ascunsă a Asasinilor. Tobele bubuiau într-una de când iscoadele zăriseră armata infernală apropiindu-se. În jurul lui, Asasinii se pregăteau de război, fuseseră înconjuraţi. Nimeni, de când se ştia, nici chiar cavalerii regelui nu se aventuraseră în acel loc al nelegiuirii şi al pierzaniei. Cel puţin, nu cu gândul să-l distrugă. Veniseră mulţi nobili, negustori, oameni simpli pentru a plăti preţul, pentru a scăpa de un duşman sau de un alt negustor sau nobil care se punea în calea bunăstării lor. Plătiseră toţi acelaşi preţ, nu conta cât de bogaţi sau de săraci erau. Asasinii cereau treizeci de monezi de argint şi unul dintre copiii acelei familii, de preferinţă fiul cel mare. Apoi, cel care avea să ducă la îndeplinire misiunea primea o monedă de argint şi pe acel copil care avea să fie pentru totdeauna pierdut pentru ai săi, avea să devină sclav, să putrezească sau să devină un Asasin fără suflet. Mulţi dintre cei care îşi dăduseră copiii trăiseră cu teama că aceştia, dacă vor trăi, vor veni după ei să se răzbune, dar nimeni nu ştia de jurământul Asasinului. El nu avea fraţi, prieteni sau duşmani. El avea doar supunere faţă de mentorul său, faţă de Patriarh, faţă de fraţii săi. Un asasin îşi îndeplinea misiunea sau murea. Unii încercaseră să îi înşele, dându-le alţi copii pe care îi aveau în sclavie. Atunci, Asasinii îi eliberau pe aceştia şi se duceau după cei care îi tocmiseră, semănând groază în familiile lor. Nimeni nu îndrăznise să atace până acum Citadela Ascunsă. Armata aceea întunecată venea spre ei, înaintând încet. Asasinii nu mai luptaseră niciodată cu o armată întreagă în câmp deschis. Ei atacaseră întotdeauna prin surprindere, în ambuscade, târându-se tăcuţi prin mlaştini, năpustindu-se din copaci sau venind pe furiş prin albia râului. Loviseră întotdeauna rapid şi dispăruseră fără urmă. Acum aveau să înfrunte acea armată de nefiinţe, de Vrăjitori şi Demoni zburători care urlau. Erin se privi în fântână.

Era îmbrăcat în hainele de camuflaj, faţa era pictată în culoarea pământului, cu o cicatrice mare deasupra ochiului drept.

O căpătase când fusese acceptat în tagmă, la ultimul test. Acum părea să fie încă o dată ultimul test, dar de data asta, pentru supravieţuire. Îşi repetă salutul frăţiei: Şi astăzi e o zi bună să mori! Întotdeauna e o zi bună să mori! îşi răspunse singur şi îşi pregăti lamele, sticluţele cu otravă. Înmuie cu grijă toate cuţitele în poţiunea cea mai mortală şi porni impasibil şi rece prin tunelurile care dădeau în afara Citadelei. Aveau să îi ia, ca întotdeauna, prin surprindere. Săgeţi cădeau din copaci asupra morţilor vii care înaintau încet. Câte un cuţit zbârnâia în aer şi se înfigea într-un Necromant. Câte un soldat rămas în urmă dispărea tăcut după vreun copac sau era tras încet în adâncurile mlaştinii. Dar nu era de ajuns, erau prea puţini, iar blestemaţii aceia dăduseră foc copacilor. Fumul îi sufoca pe Asasinii ascunşi în copaci şi îi obliga pe ceilalţi să lupte în câmp deschis. Asasinii luptau, dar, până la urmă, cădeau în faţa armatei care nu avea nicio teamă, sau îşi simţeau sufletul desprins de trup prin atingerea rece a Necromanţilor. Demonii zburători atacară Citadela, iar asasinii rămaşi pe ziduri dezlănţuiră ploile de foc ale catapultelor spre ei. Unii demoni cădeau arşi peste turnuri sau catapulte, luând cu ei oameni şi bucăţi de lemn care se aprindeau, la rândul lor.

Cuţitele lui Erin loviră un grup de Necromanţi care se pregăteau să facă acel cerc din care să izbucnească ploaia de foc, trimiţându-i pe toţi în ghearele morţii. Succesul îl îmbătă, dar nu avu timp să se bucure: un demon îl prinse în braţe şi îl ridică în aer. Asasinul ştia ce se va întâmpla. Da, categoric, şi azi era o zi bună să mori. Dar un Asasin nu murea ca o victimă. Ştia că o să fie rupt în bucăţi de dinţii demonului, dar avea de gând să îi ofere o masă pe care să nu o uite. Îşi scoase sticluţa cu cea mai periculoasă otravă şi, din câteva înghiţituri, o termină. Începea să vadă totul în ceaţă, când simţi muşcătura acelui spirit zburător. Nu ştia unde îl muşcase, nu îşi mai simţea corpul, simţise doar sângele pulsând şi scurgându-se din corp. Auzi apoi ţipătul de durere al demonului care, slăbit, încerca să se menţină în aer. Se prăbuşiră amândoi pe zidurile Citadelei, apoi închise ochii.

Imaginea se întunecă şi apăru din nou tabla de şah. Turnul alb înconjurat de copaci… Pionii albi apăreau de nicăieri şi hărţuiau

armata celor negri care dispăreau din senin. Erin se recunoscu printre ei, apoi văzu cum este ridicat în aer. Până să aibă timp să reacţioneze, se sparse în bucăţi deasupra Turnului alb. Cioburile Sparseră zidurile Turnului, care începu să se destrame. Războiul, încă o dată, se sfârşise.

Erin se trezi când soarele deja răsărise de câteva ore. Un vânticel uşor intră prin ferestrele deschise, mângâindu-i părul, aşa cum făcea mama lui când era mic. Îşi amintea când, dormind, simţea mângâierile mamei care îl privea cu drag şi vorbea cu el. Dormea, dar totuşi o auzea şi se simţea fericit.

Constată cu uimire că nu se simţea obosit ca în nopţile precedente, ci odihnit, de parcă dormise două zile. Nu înţelese cum putea fi atât de relaxat după o săptămână chinuitoare de nesomn, dar îşi spuse din nou că unele lucruri nu trebuie neapărat înţelese, ci luate aşa cum sunt. Era ziua în care trebuia să plece înapoi în Cetate, să ajungă la Academie. Părinţii îl văzură vesel şi zâmbiră. Nici ei nu îi înţelegeau motivele, dar se bucurară că era aşa.

Luară prânzul împreună, discutând despre ultimele veşti din sat. Află care dintre tovarăşii lui de joacă, din copilărie, plecaseră departe şi trimiteau, din când în când, părinţilor câte o scrisoare sau se întorceau acasă, cheltuind hanii la cârciuma din sat, ca să le arate celor rămaşi cât de bine o duceau ei acolo, departe. Află care dintre ei se căsătoriseră şi cum le mergea viaţa de familie şi se amuză, amintindu-şi cum circulau veştile acolo, în sătucul acela uitat de lume. Fiecare ştia ce face acela de lângă el, de parcă toţi gândeau cu o singură minte, toţi erau atoateştiutori. Se gândi că poate şi el ar fi fost la fel dacă ar fi rămas acolo şi se hotărî să plece mai repede. Clar, viaţa în acel sat nu era pentru el! Plănuise să plece la drum pe seară, fiindcă îi plăcea să meargă noaptea, să-şi vadă umbra la lumina Lunii sau, şi mai bine, să simtă calmul nopţii, să simtă cum totul amorţeşte în jurul lui. Totul, fără niciun zgomot. Totul doar pentru el, liniştea aceea în care şi gândurile răzleţe aveau propriul ecou, în care orice frântură de imaginaţie scăpată de sub control putea deveni aievea şi te arunca în spaimele morţii. El nu se speria, imaginaţia îi fusese jucăria preferată în copilărie, aşa era şi acum. Mintea lui vedea şi plăsmuia lucruri la care alţii poate nici nu se gândeau. Avea propria lume, categoric mai bună decât cea din jur. Da, el era Creatorul lumii lui, invincibil şi

atotştiutor. Atâta timp cât lumea lui era cu el, lumea de lângă el nu îi putea face nimic. Se simţea puternic şi nemuritor. Dar nu, nu avea de gând să aştepte atât. Mai avea un singur lucru de făcut, acum, înainte să apună soarele, mai avea un prieten de vizitat.

Îşi sărută părinţii înainte de plecare şi, înainte să iasă din sat, făcu un mic ocol spre râu. Ca prin minune, calul lui părea să ştie unde trebuie să ajungă. Părăsi drumul prăfuit şi uscat, şi intră pe câmpul ars, sub umbra sălciilor, înaintând spre malul râului. Ajunse acolo, statuia îl aştepta, aşa cum făcuse de secole, nemişcată. Erin descălecă, lăsă calul liber să pască şi se duse încetişor spre ea. Nu simţea nici urmă de teamă, nici nelinişte. O pace deplină se lăsase asupra sufletului său. Îşi întâlnea un prieten vechi. Vechi, dar de când? De o săptămână? îl văzuse de câte ori? Acum îl vedea a doua oară. Sau nu, îl văzuse şase nopţi la rând. Sau, nu avea rost să se mintă, se ştiau de mult mai mult timp, parcă se cunoşteau de când lumea.

Ajunse în faţa Îngerului de piatră şi văzu că, de data asta, nu avea lacrimi în ochi. Aproape că ar fi putut jura că faţa statuii părea liniştită şi senină, dar sigur era rodul imaginaţiei sale bogate. Închise ochii şi întinse mâna spre ea. Atunci, revăzu totul. Era spadasinul care lupta pentru Rege şi Cetate, era cavalerul care îşi făcea drum cu lancea şi securea printre rândurile de nefiinţe, era Exorcistul care spulbera în Templu acei călăreţi de fum, era Vrăjitorul care plutea spre mijlocul armatei inamice, mistuindu-i în focul care izbucnise din adâncul sufletului, era Asasinul tăcut care se târa prin mlaştini, aruncând cuţite mortale spre cercurile Necromanţilor. De fiecare dată, un altul, dar mereu el. De fiecare dată un luptător, dar de alt fel. De fiecare dată acelaşi scop, dar alte arme. De fiecare dată, indiferent cum ar fi luptat, deznodământul era acelaşi, fusese învins.

Ţi-ai amintit cine eşti! Acum, află cine sunt eu. Du-te, ne vom vedea în curând!

Se întunecase, greierii începuseră să cânte, iar Erin nu ar fi putut să spună dacă a zăbovit mult sau puţin. Timpul părea să curgă altfel în apropierea acelei statui care îi vorbea, îi intra în minte, îl fascina. Şi de care, era convins, din ce în ce mai mult, că nu era doar o statuie.

Timpul părea să treacă mai repede, pe măsura ce se

îndepărta de ea. Căzut pe gânduri, nu îşi dădu seama că vremea începea să se schimbe. Trecea acum pe lângă un lac ce îi bântuise coşmarurile în copilărie. Nu a înţeles niciodată de ce a a avut visul acela, acea mână scheletică ce ieşea încet din adâncul apei, oferindu-i în dar cel mai frumos diamant pe care cineva şi-l putuse imagina.

Îl hipnotiza, lăsându-l fără pic de voinţă, chemându-l spre ea. Ştiuse tot timpul că visează, dar nu se putea abţine să nu îşi dorească acea piatră rece şi strălucitoare ieşind din tenebre. Moartea trebuia să fie mireasa lui? Nu, încă nu era timpul! Ştia că are un alt destin, mult mai măreţ! Un fulger în depărtare, urmat de un tunet, îl trezi din gândurile sumbre ce îi alergau prin minte. La naiba, întotdeauna urâse să se afle în câmp deschis atunci când fulgeră şi tună. Părea că temerile lui cele mai ascunse încep să iasă la iveală. Era un test? Dacă da, cine îl testa? Care era scopul? Şi apoi, deşi nu recunoscuse niciodată, nu fusese un curajos. Nu se temea de moarte, poate nu se temuse niciodată, dar parcă nici nu-şi dorea asta, lumea era prea mare pentru a fi abandonată aşa devreme. Începu să se întrebe pentru ce mor oamenii.

Unii, cu siguranţă, nu îşi dădeau seama că li se întâmpla asta, pentru că niciodată nu trăiseră, nu avuseseră vise măreţe, nici măcar iluzii. Niciodată n-au suferit sub povara acelor vise măreţe, nu le-au simţit aproape să le atingă cu degetul şi totuşi, îndepărtându-se cu fiecare pas. Niciodată nu au spus *Nu!* în faţa celor care încercau să îi îngenuncheze: oameni, gânduri, obiceiuri, tradiţii, nu au cunoscut satisfacţia venită în urma atingerii unui mic fragment din idealuri. Şi totuşi, toţi murim, oare e important cum murim? Oare cum îşi dorea el să moară? Uneori se gândea că ar vrea acum, tânăr, o lovitură năprasnică pe câmpul de luptă şi apoi înmormântare cu glorie. Alteori, se imagina un bătrân cu părui nins de ani, într-o încăpere micuţă, cu o lumânare pâlpâind, lăsând să i se reflecte sufletul pe pereţii albi, în timp ce ai lui dragi îl ţineau de mână, iar el pleca fericit.

Şi totuşi, pentru ce mureau oamenii? Pentru familie, ziceau ei. Pentru pământuri, pentru modul de viaţă. Pentru Rege şi Cetate. Cavalerii mureau pentru glorie şi pentru a fi amintiţi apoi în cânturi şi poeme. Preoţii şi Călugării mureau pentru credinţă, bunătate şi speranţă. Vrăjitorii şi Alchimiştii, pe altarele ştiinţei şi artelor lor neînţelese. Asasinii, îndeplinindu-şi misiunile lor

mortale. Toţi mureau pentru lucruri trecătoare şi tocmai perisabilitatea asta le făcea valoroase.

O floare e mai valoroasă ca aurul, un zâmbet străluceşte mai mult decât diamantele, doi ochi care licăresc de bucurie sau din care curg lacrimi sunt mai preţioşi decât tot ce este material pe lume.

În noaptea care începuse să se risipească, începură să se vadă turnurile înalte ale Cetăţii. Erin răsuflă uşurat, abandonând acea filosofie macabră şi porni vesel, abia aşteptând să ajungă în cămăruţa sa, înainte de răsăritul soarelui.

Dormi mult. Era mai obosit decât îşi imaginase. Îl trezi căldura apăsătoare, zgomotele şi glasurile oamenilor care veneau la târgul din faţa Academiei. Se trezi cu veşnica durere de cap, devenită rutină, şi care nu-l slăbea de fiecare dată când nu dormea cât ar fi vrut. Se trezi nervos, bău din cana cu apă de pe masă şi se mai întinse, încă o dată, pe pat. Nu ştia de ce, dar îi apăru în minte figura bătrânului bibliotecar. Mai bătrân decât lumea, cum îi plăcea să îl necăjească, cu părul alb şi barba la fel de ninsă, ambele vâlvoi, de parcă mereu îl bătea vântul. Îmbrăcat mereu într-o cămaşă albă, până în pământ, cu privirea aspră şi ascuţită, dar cu ochii blânzi, părea o arătare ivită din poveştile copilăriei. Erin îşi aminti că semăna mult cu imaginea Tatălui, pictată pe micuţul templu din satul unde copilărise. Stranii erau acele picturi decolorate de vreme, din vremuri demult uitate! Mintea sărmană a acelor oameni imaginase pe pereţii strâmbi figuri demonice, cu capete de animal şi corpuri umane, care îi chinuiau pe cei care nu respectau învăţăturile pe care preoţii din templu le repetau la infinit, în fiecare zi de duminică. Demoni care îi torturau pe cei ce juraseră strâmb, pe cei care minţeau sau care stricau casa altora.

Şi pe el îl obsedase, ani mulţi, imaginea unui om îmbrăcat într-o cămaşă de noapte roşie, tras cu cârlige imense de picioare de către demoni cu corp de om şi capete de ţap şi care îi reprezentau pe cei care preferau ca, duminica dimineaţă, să doarmă în loc să asculte predicile preoţilor. Ani de zile intrase cu teamă în temple şi analizase acele elucubraţii ale unor oameni cu mintea demult apusă.

Sfântă prostie! îşi spuse zâmbind, amuzându-se de temerile lui din copilărie, gândindu-se că poate şi acum mai erau micuţi speriaţi de acele scene groteşti.

Se îmbrăcă în hainele bune şi plecă în pas lent spre a doua lui casă, Marea Bibliotecă. Îi lipsise mirosul hârtiei învechite, colbul acela care se ridica atunci când o mână neglijentă le mânuia cu neatenţie, mirosul cernelei şi urmele de unsoare lăsate pe paginile acelea, unele vechi de când lumea. Îi plăcea să bântuie prin coridoarele imense şi neiluminate, familiarizat cu umbrele care se reflectau pe pereţi la lumina unei lumânări pe jumătate arse. Acolo, în cotloane ascunse, găsea cărţi neştiute de nimeni, unele în limbi de neînţeles pentru om, altele cu poze fantastice, altele cu tot felul de simboluri magice. Acolo o întâlnise şi pe ea, se văzuseră de câteva ori şi la Academie. Acolo fusese prea preocupat de cursurile şi gândurile lui abstracte ca s-o observe pe fiinţa aceea micuţă, cu ochi mari şi negri, care mergea tot timpul însoţită de pisica ei neagră.

Şi ce nume straniu avea – Fortuna. Niciodată nu mai auzise un asemenea nume, dar ajunsese la concluzia că niciun altul din întreaga lume nu i se potrivea mai bine. Şi niciodată nu înţelese care dintre cele două avea cel mai graţios mers, uşor, de felină. Apoi o întâlnise în bibliotecă, umblând, ca şi el, la fel de aiurea, printre rafturile cu tomurile cele mai ascunse. Atunci o privise pe Zaira în ochi pentru prima dată. Erau atât de negri şi era atât de multă lumină în ei! Atât de întunecaţi şi atât de luminoşi şi de strălucitori, în acelaşi timp! Şi-a amintit că, prima dată, s-au privit pe îndelete, de parcă se cunoşteau de o mie de ani.

Ce straniu! Prima dată a fost ea, apoi statuia. Ambele îi dădeau acelaşi sentiment, de parcă mai existase, mai fusese acolo, mai văzuse acelaşi lucru. Acum doar îşi amintea lucruri pe care memoria lui le pusese la păstrare în locuri secrete. O văzuse de multe ori, păşind ca o fantasmă, uneori parcă plutind, cu părul în vânt. Niciodată nu îi trecuse prin cap că nu era normal să îi fluture pletele în bibliotecă, cu toate că locul nu avea ferestre, ci doar o uşă mare care stătea tot timpul închisă. Poate că totuşi avea puteri magice, căci asta ar fi explicat multe, dar, mai abitir, strălucirea adâncă din ochii ei negri.

Făcu un efort uriaş să împingă uşa care se deschise cu zgomot. Acolo, în mijlocul unei încăperi cu boltă înaltă şi cu făclii pe toţi pereţii, era el, Bătrânul Bibliotecar, care chiar semăna cu picturile de pe pereţii templului din sătucul în care copilărise. Acum nu mai avea nicio îndoială.

— Bine ai venit, tânărul meu prieten! începusem să îţi simt

lipsa. De când ai plecat, nu a mai trecut nimeni pe aici, nici măcar tânăra noastră prietenă, cu pisica ei ciudată.

— Bine te-am găsit, bătrâne, îi ură cu prietenie Erin, făcându-se că nu observă privirea şireată, aruncată în timp ce se întorcea cu spatele. M-am întors astăzi, am avut o călătorie lungă şi ciudată.

— Ciudată? Of, voi, oamenii, folosiţi cuvinte stranii pentru lucruri pe care nu le înţelegeţi. Lumea este mult mai mare decât ceea ce văd ochii voştri. Deşi nu ştiţi, ei văd doar ce vreţi voi să vadă. Ce nu înţelegeţi vă sperie, dar preferaţi să ascundeţi totul ca pe nişte seminţe, sub preş. Dar toată lumea uită că seminţele ascunse sub preş, când vine ploaia, încolţesc şi cresc până în momentul în care nu mai pot fi ignorate.

— Deci, iar filosofăm? Credeam că e prea târziu pentru asta, glumi Erin. Credeam că petreci timpul în faţa tablei tale de şah.

— Întotdeauna este timpul potrivit pentru filosofie şi pentru şah. Şahul înseamnă strategie, să înţelegi cum gândeşte adversarul, să gândeşti în locul lui şi, ca să faci asta, ai nevoie şi de filosofie. Totul în viaţă este o partidă de şah, totul este o lecţie de filosofie.

— Acum chiar nu te înţeleg, deşi îmi plăcea să cred că mintea mea este destul de deschisă.

— Nu te judeca prea aspru, tinere prieten. În mod normal, cei de vârsta ta, nu-şi pun astfel de întrebări, pe ei îi interesează lucrurile trecătoare: băutură, femei, baluri, petreceri. Tu eşti binecuvântat, sau, mai trist, blestemat cu dorinţa de a cunoaşte, cu setea neistovită de a şti totul. Şi nimeni nu ştie şi nu va şti vreodată totul, nici chiar Tatăl.

— Nu te-am auzit niciodată vorbind aşa.

— Nu, dar poate e momentul. Întotdeauna e momentul potrivit dacă vrei să înţelegi lumea. Nu lăsa nicio clipă să treacă, nu se mai întoarce. Iar şahul… şahul te ajută să ştii, în frecare moment, care îţi este visul, ţelul, ce drumuri trebuie să parcurgi şi ce trebuie să sacrifici ca să îţi atingi visul. Imaginează-ţi că fiecare pion conţine una dintre dorinţele pe care tinerii de vârsta ta le au. Imaginează-ţi Caii că sunt cei care ţin la tine, cei care îţi dau imbolduri sau ţi se pun de-a curmezişul. Imaginează-ţi Nebunii ca fiind dorinţele tale cele mai ascunse, nebuneşti, pe care le ţii doar pentru tine. Imaginează-ţi Turnurile ca fiind casa cu patul cald şi pâinea coaptă în vatră, care te aşteaptă în

nopţile geroase de iarnă, şi o cană de apă rece în serile călduroase de vară. Imaginează-ţi Regina ca pe o femeie care te aşteaptă în prag, fiind gata să te vindece cu iubirea ei, să îţi dea aripi să lupţi mai departe sau să te doboare cu o singură privire. Sau să te înjunghie atunci când se simte trădată. Şi tu… tu, tinere prieten, imaginează-ţi că eşti Regele. Tu eşti cel care comandă. Tu eşti Stăpânul absolut. Tu eşti cel care ştie jocul pieselor, cel care face mutările. Cel care decide când şi ce joacă, când şi ce să sacrifice, cel care poate avea totul sau cel care poate pierde totul. Cel care trăieşte cu gândul în viitor, gândindu-se la consecinţele mutărilor sale, sau cel care mută orbeşte, lăsându-se prins în vâltoarea emoţiilor umane. Şi unii şi alţii pot să câştige sau pot să piardă, rezultatul poate fi acelaşi.

Erin rămase surprins de pasiunea şi dedicarea de care dădea dovadă bătrânul Bibliotecar. Ştia că îi plăcea mult acest joc, dar iată că îl descria ca pe o esenţă a vieţii, o imagine a întregii existenţe umane. Puţini oameni ar fi putut vedea dincolo de toate aparenţele, iar acum, cu ajutorul acestui om gârbovit de ani, şi el ar reuşi să treacă dincolo. Să-şi joace jocul, să decidă ce, când şi, mai ales, pentru ce să se sacrifice. Mai avea doar să găsească un ţel şi un adversar pe măsură. Habar nu avea că, undeva, într-un colţ îndepărtat al lumii, pioni ai unui adversar venit din infern, încep să îşi pregătească propriul joc. Unul cu o miză mai mare decât tot ceea ce îşi închipuise oricine până acum.

— Erin, tânărul meu prieten, am nevoie de o favoare de la tine, dacă nu ţi-ar fi greu.

— Pentru dumneata, orice… Aproape orice, de fapt, spuse Erin cu simpatie, şi zâmbiră amândoi.

— Aşa, ca lecţie de viaţă, să nu mai spui niciodată asta, cel puţin, până nu auzi ce vrea celălalt de la tine. Până nu înţelegi ce vrea cu adevărat. Lumea are tendinţa să braveze. Toţi facem orice pentru cei din jur, pentru Rege, pentru prieteni, cel puţin aşa spunem că facem. Toţi spunem cum am reacţiona într-o anumită situaţie, până în momentul în care suntem puşi în faţa faptului împlinit. Şi atunci, ne surprindem, pentru că vedem că ne e cu mult mai greu să facem ceea ce ne dorim. Atunci când vorbeam despre situaţia respectivă, liberi şi detaşaţi, am fi făcut altfel. Nu mai gândim calm ci, uneori, luăm decizii cu inima. Ne surprindem când vedem că, oricât de împietriţi am fi, oricâte

armuri de zale am avea pe noi, mai există o urmă de îndoială, de nehotărâre. Nehotărârea roade sufletele, dar poate că este şi ceea ce ne păstrează umani. Este cea care nu te lasă să devii de piatră. Este cea care îţi chinuie inima şi mintea, cea care te face să constaţi că încă trăieşti, încă eşti viu. Şi care totuşi, îţi strecoară în inima chinuită, speranţa. Că, indiferent de ce vei face, într-o zi totul va fi bine, indiferent dacă vei lua decizia greşită, într-o zi te va duce acolo unde ţi-ai dorit să fii. Locul va fi acelaşi, drumul va fi mai lung sau mai scurt, cu mai multe sau mai puţine greutăţi, cu piedici care, în final, te vor face să te bucuri mai mult că ai ajuns. Dar, gata cu sfaturile, tinere prieten. Ceea ce vreau eu să îţi cer e să rămâi peste noapte aici, să păzeşti biblioteca, eu trebuie să fac un drum. Niciodată nu mi-am lăsat comorile singure, niciodată nu aş fi putut dormi, ştiind că nu este nimeni să le ţină de urât. Cărţile au suflet, ştii? Şi, la fel ca oamenii, ele se deschid cu adevărat doar în faţa celor cărora îşi doresc să le descopere, celor care stăruiesc să le înţeleagă. Poate că trebuie să le citeşti de zece ori şi, de fiecare dată, vei găsi un alt sens.

— Nicio problemă, bătrâne. Nu aveam nimic mai bun de făcut în seara asta. Şi poţi fi liniştit, voi avea grijă de prietenii tăi, ca şi cum ar fi ai mei.

Bătrânul zâmbi, iar ochii lui aveau o lumină ciudată, de parcă punea ceva la cale. Dispăru încet, pe unul dintre coridoare, lămpile stingându-se încet în urma lui. Era acela unde bătrânul nu îl lăsase să între niciodată, invocând diferite pretexte, care de care mai ciudate. Fu rândul lui Erin să zâmbească diabolic. Va fi singur o noapte întreagă în bibliotecă. Ştia că bătrânul nu l-ar fi lăsat să între acolo, dar poate că o simplă privire nu ar fi făcut niciun rău nimănui.

Seara veni foarte repede. Erin petrecu ceva timp Uitându-se de colo-colo, poate vedea ceva care să-i atragă atenţia, să-i distragă gândurile de la lumina care îl îndemna spre coridorul interzis. Îşi aduse aminte de Bal. Petrecuse aproape toată ziua de dinainte tolănit în pat, cu o carte în braţe. Îşi scosese hainele pe care le purta la fiecare petrecere. Erau un pic şifonate, aşa că le atârnase pe spătarul unui scaun.

Apoi adormi.

Ajunse la bal, gândindu-se încă dintru început că se va plictisi. Prima persoană pe care o zări pe scări fu Zaira. Fortuna, felina

ei, avea o privire de parcă ar fi stat la pândă, gata să sară la gâtul celui care va îndrăzni să se apropie de stăpâna sa.

Apoi, timpul se oprise în loc. Totul încremenise, muzica păru să amuţească brusc.

Zaira păşea lent, aproape artistic, pe covor. Rochia neagră şi părul ondulat, lăsat liber peste umerii goi, ochii ei negri şi zâmbetul larg pe care i-l adresă, păreau decupate din poveştile pe care le citise Erin când era mic. Clar, era ea, prinţesa Balului.

Stângaci, Erin îşi turnase suficient vin încât să-i scoată din cap orice gând. Simţise că sala era prea mică pentru el. Ieşise la aer, plimbându-se prin întuneric. Acolo era linişte. Simţea că prinde puteri. Se îndepărtă de sala Balului, plimbându-se pe câmp, urcând pe o colină, de unde îmbrăţişă cu privirea lacul şi luna care se oglindea în el. Ca un Elementalist, întinse braţele să absoarbă energie din pământ. Simţea cum aburii băuturii se risipesc. Când se simţi din nou revigorat, se întoarse la bal. Îi găsi pe tovarăşii lui de la Academie, plictisiţi, şi îi chemase să vadă lacul. Pentru că nu aveau nimic altceva de făcut, acceptaseră. Acceptase şi ea. Mergeau toţi pe cărarea întunecată, vorbind încet între ei. Erin o luase înainte şi, totuşi, nu o scăpa pe ea din ochi. Luna devenise roşiatică atunci când prinţesa balului ajunsese pe malul lacului. Un liliac ameţit se apropie de ea, dar când înţelese cu cine avea de-a face, plecă grăbit. În fond, poate era şi Prinţesa Nopţii, nu numai a balului.

Cu gândurile aiurea, Erin ajunse la capătul coridorului interzis. Lumina de la capăt îl ispitea. Totuşi, se simţea urmărit. Avea să trădeze încrederea bătrânului sau nu? Poate să arunce doar o privire. Ce putea fi aşa de secret acolo?

Bătrânul nu va şti, nu-i va spune niciodată. Astfel, nu se va supăra pe el. Gata, hotărârea fusese luată. Închise ochii şi păşi în întuneric. Şi totuşi, pe coridorul acela nu era nicio carte, rafturile erau goale. A, nu, lângă lumină, cu coperţi de piele acoperite de fire de aur, era o Carte. Părea valoroasă. Altfel de ce ar fi ţinut-o bătrânul acolo, ascunsă? Întinse degetele, pipăind-o de parcă ar fi fost trupul fremătând al vreunei iubite, simţindu-i fiecare centimetru al texturii fine. Nu scria nimic pe ea, nu avea titlu. Se gândi dacă să o deschidă sau nu – curiozitatea era unul din defectele sau calităţile lui – încă nu se lămurise. Îi mângâie paginile, fără să o deschidă. Apoi închise ochii.

Nu ştia că destinul său fusese să ajungă la carte şi că el trebuia să decidă dacă o va deschide sau nu, nici că va avea un rol important în bătălia ce va să vină. Nu ştia că undeva, departe, Bătrânul aflase că Erin deschisese cartea şi zâmbea satisfăcut. Nu ştia nici că pe tabla mare de şah cu figuri ciudate, acum acoperită de fire prăfuite de pânză de păianjen, lângă pionii albi, începea să se contureze figura unui Nebun.

Simfonia Răului

La capătul celălalt al lumii, vântul începu să bată năprasnic. Puţinii oameni care locuiau în acel ţinut înţeleseră că Răul se apropia. Răul – cuvânt prin care fiinţele vii definesc, simplu şi concis, lucrurile de care se tem, lucruri pe care poate le-ar face, dar mintea lor simplă, limitată, şi teama de pedeapsă, îi opresc. Aşa poate l-ar fi definit Erin sau Bătrânul Bibliotecar. Crime, furturi, înşelarea aproapelui – aşa l-ar fi definit oamenii simpli şi neştiutori. Trădarea Regelui, fuga din faţa inamicilor, aşa l-ar fi definit soldaţii sau Cavalerii. Boli, molime, foamete şi îndepărtarea de la Credinţa Tatălui, aşa l-ar fi definit Călugării. Căderea în ignoranţă şi în lumea neştiinţei, aşa l-ar fi definit un Vrăjitor. Dezonoarea şi ţipetele de laşitate în faţa torturii, aşa l-ar fi definit un Asasin.

Dar, dacă Răul ar reprezenta toate acestea? Dacă există totuşi crime justificabile? Sau dacă trădarea Regelui este făcută tocmai pentru a salva pe cineva din ghearele morţii? Dacă foametea, bolile şi războiul vin tocmai pentru a întări oamenii şi a-i face mai uniţi? Poate şi căderea în ignoranţă şi neştire te salvează de la o viaţă de frământări. Dacă nu ai idealuri, nu suferi pentru neîmplinirea lor. Şi totuşi, în acel colţ uitat de lume, oamenii se strânseseră înspăimântaţi în jurul focurilor, uitându-se cu teamă spre luna care devenea atât de roşie, încât părea că tot sângele vărsat de la facerea lumii venea acolo, înspre sătucul lor. Bătrânul bibliotecar îi explicase o dată lui Erin că Răul, într-adevăr, există, dar e mult mai presus de orice închipuire a oamenilor. Totuşi, oamenii, cu mintea lor îngustă, au încercat să îi dea chip: un demon din adâncuri, un Vrăjitor care aduce moartea, poate un inamic ajuns la porţile cetăţii, dornic să treacă tot prin foc şi sabie pentru a-şi spori averea,

sau a răzbuna vreo presupusă ofensă. Dar existau şi Răuri mai mari. Unul dintre ele ajunsese la capătul lumii acum şi începuse să plimbe luna pe cer.

Vântul începuse să bată, dar niciodată nu adusese fiorii reci ai morţii, care se prelingeau pe şira spinării, chiar stând lângă foc. Vântul nu răzbise niciodată până acum prin ferestrele şi uşile închise. Vântul nu intrase niciodată în sobe, stingându-le focul. Şi niciodată nu-i adusese în întunericul de acum.

Apoi, vântul se opri şi alungă toţi norii de pe cer. Cerul era gol, parcă toate stelele fuseseră înghiţite de întuneric, sau parcă nu ar fi existat. Tot ce ar fi putut vedea acela care supravieţuise vântului morţii ar fi fost ceva ca o pânză neagră care acoperea totul. Dar nu mai era nimeni viu. Sufletele sărmanilor săteni se înălţară şi, rapid, fură absorbite de pânza cea neagră, în timp ce sângele lor se scurgea pe pământ, creând modele ciudate, cu sensuri necunoscute oamenilor. Doar luna însângerată rămăsese cumva ancorată şi, parcă, era trasă încet spre capelele unde se odihneau Vrăjitorii Blestemaţi.

Nimeni nu ştia când fuseseră construite, sau de către cine. Se cunoştea doar că erau acolo de la facerea lumii şi niciun om nu avea curajul să se îndrepte spre ele. Legendele spuneau că se găsiseră tineri destoinici, nesăbuiţi sau aflaţi sub mirajul beţiei, care încercaseră să ajungă acolo. Dar nimeni nu se întorsese să povestească ce văzuse, nimeni nu voia să îşi amintească de cei care plecaseră. Ceva Rău îşi dormea somnul acolo. Uneori, când ploua şi tuna, li se părea sătenilor că, din capelele blestemate, se aud ţipete şi tânguiri îngrozitoare, de parcă Infernul îşi avea poarta acolo.

Luna, chinuită de forţe nevăzute, înainta încet spre capela din mijloc, apoi se opri, ca răstignită. Sângele vărsat al sătenilor începu să clocotească iar. Uşile au fost smulse din balamale şi făcute bucăţi. Înăuntru, dintr-o oglindă făcută parcă de meşterii de la facerea lumii, o fiinţă de fum ieşi, respirând încet, trăgând pe nas mirosul lumii pe care nu îl mai simţise de aproape o mie de ani. Se îndreptă încet spre cavoul din apropiere, apoi, cu o atingere uşoară, lespedea imensă se prefăcu în nisip fin, prelingându-se pe podea. Privi câteva minute trupul care se odihnea, cu faţa întunecată, dar cu musculatura şi oasele intacte de parcă ar fi murit ieri. Doar praful de pe veşminte trăda faptul că sute de ani trecuseră peste acel cavou, fără ca

somnul să-i fie tulburat. Umbra întinse mâna, atinse creştetul acelui corp fără viaţă şi se prelinse în el. Lumânări ascunse se aprinseră brusc, una câte una. Vântul începu din nou să se tânguiască, iar luna, eliberată de forţele care o înlănţuiseră, acum golită de sânge, încercă să se îndepărteze. Aerul începu să umfle pieptul celui mort, iar inima începu să îi bată rapid. Corpul începuse să capete căldura şi culoarea celor vii. Apoi deschise ochii. Erau roşii, nu erau ai niciunui om, erau aşa cum toţi auziseră din poveşti că ar arăta ochii demonilor. Roşii, fără pic de lumină, şi capabili să te sfredelească în adâncul sufletului şi să te ardă încet.

Necromantul se ridică încet, ca un om care dormise înţepenit o noapte întreagă. Se uită puţin la cavou, la scheletele descompuse în jurul lui şi zâmbi amuzat. Paznicii negri, pe care îi lăsa acolo la fiecare somn, îşi făceau pe deplin datoria. Sigur nu se plictisiseră în ultimii o mie de ani, avuseseră ceva suflete de torturat. I-ar fi prins şi lui bine unul acum, şi-ar fi revenit în puteri mai repede, se simţea slăbit şi flămând. Dar curând avea să iasă…

Ştia că avea trei ani să pregătească lupta. Stăpânul său îl însărcinase, încă o dată, cu această misiune. Niciodată nu pierduse o bătălie, nimeni de pe pământ şi din adâncuri nu reuşise să îl învingă. Îşi aminti ultima trezire, cum semănase moarte doar prin simpla atingere. Era suficient ca umbra lui să apară, să treacă pe deasupra unui copac şi el să moară înfiorat. Uneori, se distrase trecându-şi palmele pe deasupra florilor, urmărindu-le cum se ofileau otrăvite. „Tortura florilor”, îşi spunea amuzat. Oamenii sunt ca şi florile, doar că se mişcă un pic mai mult. Şi trăiesc ceva mai mult ca ele. Se înmulţesc la fel, au aceleaşi scopuri. Doar că sunt ceva mai meschini. Asta îi plăcea.

Se scutură încet de praf, centura din cranii de animale mici zornăi puternic şi încercă să se ridice de la pământ. Prima dată fu nesigur, ridicarea fu un pic mai greoaie. Pluti la o palmă deasupra podelei capelei şi ieşi afară. Agăţate de pânza întunecată, se zbăteau sufletele îngrozite ale sătenilor, care simţeau încă durerea pe care o suportaseră corpurile lor când fuseseră golite de sângele care ardea, clocotind. Vrăjitorul întinse capcana mortală a mâinii lui, prinse câteva suflete şi le devoră încet. Îi era foame – era flămând de aproape o mie de

ani – dar îi plăcea să le savureze ca pe nişte delicatese. Avusese cu el sufletele animalelor ale căror cranii îi alcătuiau centura, dar ele doar îi asigurau supravieţuirea, iar pe unele dintre ele le torturase atâta, încât îşi pierduseră orice gust. Da, sufletele oamenilor erau deliciul suprem, şi, în curând, îi va trezi şi pe fraţii lui să se înfrupte. Apoi, după bătălia finală, vor da un ospăţ unde toate sufletele de pe pământ vor alcătui felul principal!

Necromantul pluti spre fiecare capelă, cu unghia de la arătător îşi străpunse palma şi lăsă câteva picături de sânge să cadă pe obeliscuri. Apoi, într-o limbă sinistră şi ciudată, parcă scoasă din străfundurile pământului, îşi rosti incantaţia. Zgomote înfiorătoare se auziră din adâncuri şi apoi, uşile mari şi pline de praf, explodară una câte una. Peste grămezile de piatră sfărâmată ieşiră plutind ceilalţi Necromant. Devorară sufletele rămase agăţate de pânza cea neagră şi îşi recăpătară puterile. Primul pas fusese făcut, războiul era puţin mai aproape.

Un zâmbet plin de răutate, care făcea să îngheţe şi o piatră, i se întrezări pe faţă. Era trezit pentru a şaptea oară să facă ceea ce el ştia mai bine: să distrugă, să tortureze, să mistuie sufletele victimelor sale. Răzbunarea lui era eternă, nu avea să ierte nicicând oamenii şi vrăjitorii pentru că nu l-au înţeles sau că, în urmă cu mii de ani, îl arseseră pe rug din cauza convingerilor sale. Doar că, în clipa înaintea morţii, Stăpânul Întunericului, îi propuse să fie marioneta lui, slujitorul lui credincios care se va întoarce printre cei vii să-i slujească scopurile. Urma să primească în schimb toată ştiinţa întunecată pe care o fiinţă umană o poate îmbrăţişa, dorinţa nestăvilită de a face rău şi răzbunarea eternă pe duşmanii şi urmaşii duşmanilor săi. Fusese un simplu ucenic vrăjitor, niciodată din cale afară de strălucit. Nu-i plăcuse să înveţe să amestece poţiunile, i se părea că Alchimiştii erau nişte moşnegi acri, care nu scoteau nasul din sticluţele lor prăfuite, nici vasele alea ciudate în care amestecau fel de fel de substanţe, uneori cu succes, alteori aproape distrugând încăperile în care lucrau.

Nu-i plăceau Mentaliştii cu studiile lor asupra minţii inamicilor, cu timpul petrecut pentru crearea şi stăpânirea iluziilor, cu efortul depus pentru a controla o altă fiinţă vie. Şi apoi, un Mentalist nu putea să afecteze un alt Vrăjitor, nu ar fi putut să le arate celorlalţi cât de bun este. Şi, mai presus de toate, îi ura pe blestemaţii de Elementalişti care cutreierau natura, se

contopeau cu ea şi primeau în dar forţele ei. Ei erau cei care puteau să arunce cu fulgere, să facă să-ţi fugă pământul de sub picioare, să creeze globuri de foc, sau să trimită apa sau vântul să te arunce până departe. Erau cei mai puternici dintre vrăjitori, cei mai temuţi şi cei mai respectaţi, toată lumea se înclina în faţa lor.

Îi refuzaseră intrarea în tagma lor, arătându-i cât era de slab şi de vulnerabil, declamând emfatic că natura îţi dă forţele ei doar dacă o respecţi şi o iubeşti. El nu respecta şi nu iubea pe nimeni, încă de mic. Cei din satul în care se născuse se mirau de cruzimea lui, îi plăcea să schingiuiască animalele sau copii mai mici. Se simţea puternic, hrănindu-se din suferinţa lor, adora să îi vadă neputincioşi la picioarele sale. Nu a schiţat nicio urmă de durere când coliba în care crescuse a luat foc noaptea cu părinţii şi fraţii lui mai mici. Nici nu a părut surprins că toţi se mirau că doar el a scăpat teafăr şi nevătămat. Doar o satisfacţie imensă că nimeni nu a bănuit nimic.

Apoi a ajuns la Vrăjitori. Era mai greu decât se aştepta. Până când, în vis, au început să i se arate învăţături care nu semănau cu nimic din ceea ce îi predau Vrăjitorii. Era o altfel de ştiinţă, mult mai pe placul lui. Ceilalţi Vrăjitori spuneau că magia izvorăşte din dragostea de cunoaştere, de natură şi de tot ceea ce era viu. În vis, învăţa că cea mai puternică magie se naşte din durere, suferinţă imensă şi teamă de ghearele morţii. Era ceea ce i se potrivea. Se închidea în camera lui, prinzând un şoarece sau o şopârlă, sau chiar o pasăre, şi experimenta pe ea ceea ce i se arăta noaptea. Simţea cum le consumă sufletul şi devine mai puternic. A exersat acest lucru şi cu flori şi plante.

A trecut apoi la animale mai mari, omorând noaptea vilele ţăranilor. Până când a trecut la oameni. Un beţiv îl insultase în faţa cârciumei, apoi alţii râseseră de el. Atunci şi-a ieşit din minţi, l-a aşteptat să plece pe patru cărări spre casă şi s-a răzbunat. A savurat din plin ţipetele de durere ale acelui nefericit, în timp ce îl ardea din interior spre exterior. I-a luat sufletul chiar înainte să moară. După ce a făcut asta, şi-a dat seama că îşi dorea să repete experienţa.

Apoi l-au prins. Cineva l-a văzut şi l-a pârât Vrăjitorilor. Niciunul nu a apreciat noua ştiinţă, noua modalitate de a prinde puteri mai mari decât au visat. Toţi se ancorau în vechile căi, atât de bine ştiute. A încercat să le explice că pot să înveţe

lucruri de neimaginat, dar ei au fost de neclintit. Nu-i venea să creadă urechilor atunci când l-au condamnat la moarte. Pe rug. Era moartea destinată celor mai josnici criminali. El nu era asta! Era un Vrăjitor.

Ardea ca o torţă, simţea cum carnea se topea sub puterea focului. Apoi a venit El, Stăpânul Întunericului. L-a luat de pe rug şi l-a făcut să renască, i-a reparat trupul ars, i-a refăcut oasele calcinate, apoi i-a propus pactul. Să ucidă ca să-şi sporească la nesfârşit puterile, să se răzbune pe tot ce este viu. Asta era dorinţa Stăpânului şi coincidea cu a sa.

Fără să mai scoată niciun cuvânt, Necromanţii se despărţiră şi dispărură în tenebrele nopţii. Nu era nevoie de cuvinte între ei, evoluaseră prea mult în tainele întunecate, iar limbajul uman, prin cuvinte, era primitiv şi inutil. Puteau să comunice mental, pe distanţe imense, să se transforme în fum şi să redevină forme umane, din carne şi oase, la câteva zeci de paşi, să oprească săgeţile, săbiile şi proiectilele, să folosească o mare parte din magiile Vrăjitorilor din grupul cărora fuseseră alungaţi. Dar nu puteau să îşi găsească pacea şi liniştea în niciun fel, nu puteau să se detaşeze de corp şi să plutească spre astre, spre lumină. Ei erau fiinţele Întunericului, iar lumina caldă a răsăritului le era refuzată. Era neputinţa lor, nici cea mai puternică formă de magie întunecată nu le putea da un lucru atât de simplu şi neînsemnat. Şi pentru asta, urau tot ce era viu.

Apoi se lăsă liniştea. Nimic în afară de praful care se ridica încă din capelele nu trăda ceea ce se întâmplase. Niciunul dintre negustorii şi pelerinii care trecuseră în zilele următoare prin sat nu reuşi să înţeleagă cum de toată suflarea din acel sat murise dintr-odată. Ce boală cumplită se abătuse asupra lor? Poate cineva le pusese otravă în fântâni şi muriseră cu toţii? Sau poate fusese o răzbunare a Asasinilor? Dar ce treabă putea să aibă acea frăţie ciudată cu un sat de ţărani? Toţi simţiră un fior pe şira spinării. Ceva sinistru îi pândea din fiecare cotlon şi îşi doreau să plece mai departe, fără să-şi pună prea multe întrebări. Unele lucruri nu puteau sau nu trebuiau explicate. În final, lumea uită totul.

Norii apăruţi din senin acoperiră luna. Vântul începuse să bată, aducând tânguieli de departe, de parcă mii de suflete ascunse în aer, în ape, în adâncurile pământului, deplângeau

soarta celor vii, celor care dormeau fără să ştie ce li se pregătea.

Paznicul cimitirului simţi dintr-odată o teamă care i se împletea pe şira spinării, fără nicio noimă. Avea senzaţia că se va întâmpla ceva rău, dar încerca să-şi păstreze cumpătul. Nu se speria uşor, în tinereţe luptase de multe ori, avusese puzderie de răni, de mai multe ori fusese în ghearele morţii, dar izbutise de fiecare dată să supravieţuiască. Se întorsese acasă din războaiele oamenilor, apoi avusese parte de altul: cu boala soţiei şi a fiicei sale. Bătălia fusese pierdută, fiinţele plăpânde şi pure se stinseseră sub ochii lui. Îşi amintea că nu vărsase o lacrimă de durere cât fusese el rănit, dar la căpătâiul lor un râu îi brăzda chipul asprit de greutăţi, şi îl ardea…

Fusese ultima dată când plânsese. De atunci se angajase ca paznic la cimitir pentru a fi mereu aproape de fiinţele cele mai dragi. În fiecare noapte venea la mormintele lor şi discuta cu ele de parcă erau vii. Le spunea de fiecare dată ce îl frământa, tot ce făcuse peste zi, cât de mult îi lipseau, cât de mult îşi dorea ca fiica lui, care ar fi avut vârsta măritişului, să fie vie şi îmbrăcată în rochie albă, de mireasă, cât de fericiţi ar fi fost amândoi să îşi ţină nepotul în braţe, cât de frumos ar fi îmbătrânit împreună, în căsuţa lor mică, dar plină de fericire. Ajunsese să nu mai facă diferenţa dintre realitate şi plăsmuirile minţii lui. Era singurul lui motiv de a trăi. În lumea lui, soţia şi fiica sa iubită trăiau, iar ei erau fericiţi.

Dintr-odată, i se păru că se apropie cineva de poarta cimitirului. Îşi luă făclia, toiagul cu care speria animalele, şi se îndreptă spre cel care venea. I se părea că acela nu păşeşte normal, ci parcă pluteşte.

— Ei, asta-i bună! se gândi. Oamenii nu plutesc.

Îl va opri şi îl va trimite acasă. Dacă nu va binevoi, îl va convinge cu toiagul său. Încă era puternic, chiar dacă anii trecuseră peste el şi nu fuseseră prea generoşi. Şi nu avea nicio teamă, ce ar fi putut să piardă? Viaţa? îi era de prisos, ar fi ajuns mai repede lângă ai lui. Doar credinţa că viaţa eră un dar oferit de Creator îl oprise să plece mai devreme pe lumea cealaltă. Dar nu s-ar fi supărat dacă altcineva i-ar fi luat-o, în taină.

Ajunse în faţa necunoscutului care, într-adevăr, plutea. Rămase înmărmurit. Poate dormea şi visa! Apoi îi văzu ochii roşii, demonici, plini de răutate, care te răscoleau şi te ardeau

pe dinăuntru. Nu apucă să îl întrebe cine este şi ce caută acolo, pentru că necunoscutul făcu un semn şi el se simţi lovit din senin, aruncat şi strivit de zid. Ca prin vis, îl văzu cum pune mâna pe un mormânt şi rosteşte cuvinte necunoscute într-o limbă pe care nu o mai auzise. Apoi, o umbră neagră, care abia se distingea în întunericul nopţii, părea să între în pământ. Fiinţa aceea ciudată trecu la următorul mormânt, altă umbră intră în pământ, şi aşa mai departe. Ajunse şi la al soţiei sale, apoi la al fiicei.

Paznicului nu-i venea să creadă ceea ce vedea. Oamenii se ridicau din sicrie şi scuturau de pământul de pe straiele ponosite sau putrezite. Oameni morţi de mulţi ani se ridicau ca atunci când muriseră. Îşi văzu părinţii. Un pic mai departe, tovarăşii din copilărie care muriseră de ani de zile îşi făceau loc prin pământul cleios. Aveau cu toţii câte o pată neagră pe faţă.

Soţia şi fiica lui erau vii. Asta era tot ceea ce conta! Avea să le strângă din nou în braţe, să le sărute... Să fie fiinţa aceea ciudată binefăcătorul lui? Poate Creatorul îi ascultase rugăciunile? Fugi spre mormintele lor şi le găsi în picioare, scuturându-şi tina din păr. Erau ca atunci, în urmă cu ani, când le pierduse, poate hainele erau puţin zdrenţuite, dar nu mai conta. Şi aveau pata aceea neagră pe faţă, ca un stigmat. Erau vii, erau lângă el! îşi luă soţia în braţe, însă ea era rece ca gheaţa. Închise ochii căutându-i buzele. Le găsi, erau mai ţepene ca ale morţii.

Nu-şi dădu seama dacă indiferenţa stranie a iubitei lui soţii sau cuţitul pe care ea i-l înfipse în inimă îl durea mai tare. Căzu în genunchi, simţind viaţa scurgându-se din el, cu ochii la expresia sinistră a căutăturii ei.

Necromantul îşi terminase treaba. Fraţii lui făcuseră acelaşi lucru în celelalte cimitire. Grosul armatelor întunericului fusese trezit la viaţă. Pasul al doilea fusese făcut. Confruntarea era cu un pas mai aproape.

Trecuseră câteva luni de când armatele morţilor vii fuseseră trezite în colţul acela de lume. Peste tot, oamenii erau înspăimântaţi, simţind teama şi ghearele nefiinţei de pretutindeni. Erau oameni simpli şi neştiutori. Trăiseră toată viaţa în armonie, ocupându-se doar cu agricultura. Se temuseră întotdeauna de lucrurile inexplicabile, respectaseră mereu legile scrise şi nescrise ale lumii, credinţele străvechi, nu-i supăraseră

cu nimic pe zeii străvechi, nici pe Creator. Fuseseră primitori cu toţi negustorii şi pelerinii care poposeau prin sat, ascultându-le, cu gurile căscate şi pline de admiraţie, povestirile despre tărâmuri şi regate îndepărtate pe care ei le cunoşteau doar din auzite. Îşi respectaseră străbunii şi fiinţele dragi care se odihneau în cimitir. Acum auzeau povestiri pline de groază în care cei duşi se întorceau de pe lumea cealaltă, la chemarea tainică a unor fiinţe ciudate care pluteau deasupra pământului şi aveau ochii roşii, ce nu puteau fi atinse de armele paznicilor sau furcile ţăranilor care încercaseră să le înfrunte. Fiinţe care, printr-un simplu gest, te ridicau în aer şi te aruncau cât colo.

Auziseră că una dintre fiinţe pusese mâna pe fruntea unui bărbat care scotea urlete ca din fundul pământului, apoi văzuseră cum se scurge viaţa şi sufletul din el şi intra în acea fiinţă malefică, apoi că unul dintre paznicii mai curajoşi care nu se lăsase învins de ridicarea în aer şi lovirea de zidul cimitirului şi îndrăznise să-l înfrunte, se transformase într-o torţă vie şi, în câteva clipe, nu rămase din el decât o grămăjoară de scrum şi cenuşă. Le ajunseră pe la urechi zvonul că morţii vii se întorceau acasă şi îi omorau pe toţi cei care îl iubiseră odată.

Totul ar fi început cu un copil sărman care păzea vitele la marginea unui sat. Rămăsese orfan de tată, iar mama îl părăsise. Alesese să plece într-un alt sat să îşi refacă viaţa. Deşi era micuţ, nu o condamna. Înţelegea că era o povară în calea liniştii şi păcii mamei sale şi acceptase că fusese părăsit. Plânsese multe nopţi încercând să afle ce vină avea el. Fusese un copil ascultător, totdeauna muncise să îi ajute, făcea focul când părinţii veneau de la muncă. Se simţea atât de bine când dormea şi mama îl ţinea strâns la pieptul ei noaptea, mirosind a iarbă proaspăt cosită şi a bunătăţi gătite la cuptorul din faţa casei. Până la urmă, înţelesese că el nu greşise cu nimic, că soarta nu e uneori dreaptă cu cei buni. Ştia că şi mamei lui îi era greu să îl părăsească, dar nu o condamna. Ştia că o femeie singură cu un copil şi nu avea o viaţă uşoară. Poate noul soţ nu l-ar fi acceptat şi ar fi dus o viaţă de infern. Poate era chiar un sacrificiu spre binele lui ceea ce făcuse ea. Acum însă era împăcat cu sine, păzea vitele pe păşunea satului şi era fericit. Sărac, dar fericit. În timp ce se gândea la tatăl lui, plecat dintre cei vii, văzu că un bărbat se îndreaptă spre el pe cărarea prăfuită şi plină de spini. Nu-i veni să creadă! Era tatăl lui! Era

viu, era chiar el! Cu hainele ponosite, cu o pată neagră pe chip, dar viu! Nu conta cum se întâmplase, el era un copil simplu şi neştiutor, poate Creatorul se îndurase de suferinţele sale şi îi mai dădea o şansă.

Fericit, alergă spre tatăl său, să îi sară în braţe. Părintele, cu ochii reci şi goi, îl strânse la piept. Apoi, cu un zâmbet meschin şi sinistru, înfipse un cuţit pe care îl ascundea la spate în gâtul fiului său. În timp ce sângele îi şiroia peste tot, copilul înţelese că nu există miracole şi că acel Creator căruia i se rugase mult timp era absent sau murise şi el. Sau avea lucruri mai importante de făcut decât să asculte rugăciuni şi să aibă grijă de un biet copil sărman. Privise apoi, cu ultimele forţe, chipul părintelui său. Nimic uman, nicio urmă de compasiune, doar răutate şi satisfacţie, în fond, ce fel de tată îşi ucidea fiul?

Apoi închisese definitiv ochii, înţelegând că nu mai există în lumea din care plecase nicio urmă de bunătate. Sătenii ascultaseră cu teamă aceste povestiri, privind înfioraţi spre cimitirul de la capătul satului. Totul era liniştit, niciun fir de iarbă clintit. Dar frica li se cuibărise în suflet, unii hotărâseră să plece din acel sat, să lase tot ce agonisiseră de o viaţă şi să plece în lume. Alţii nu se îndurau să facă asta, sperau că sunt doar poveşti spuse de pribegi, doar ca să primească mâncare, băutură şi adăpost peste noapte.

Până într-o zi, când morţii lor răspunseră ritualului făcut de una dintre fiinţele ciudate ajunsă şi în satul lor. Paznicii nu mai apucară să dea alarma. Pesemne, zvonurile erau adevărate! Încercând să-i înfrunte, muriră în chinuri groaznice, arşi sau cu sufletele şi viaţa secătuite din trupuri. După aceea, morţii treziţi se îndreptară mărşăluind încet, ordonat, ca o armată, spre sat, spre casele în care trăiseră. În dimineaţa următoare, nu mai exista nici frică, nici durere, nici teama de moarte. Şi nici viaţă.

Altă noapte… Acelaşi vânt care aducea tânguirile sufletelor captive în adâncuri, înfiorate de prezenţa demonică a Necromantului. Se îndreptă plutind spre Lacul Negru acoperit de ceaţă, fum şi mister. Niciun om nu avea curajul să se avânte pe malurile lui. Se spunea că este locul în care se odihnea însăşi Moartea. Dar el nu era om. Fusese odată, acum mii de ani. Acum era aghiotantul Stăpânului Întunericului. Chiar dacă nu era nemuritor, chiar dacă putea fi ucis, era aproape imposibil să

se întâmple asta. Ştia toate tainele întunecate şi devorase suficiente suflete zdrobite, încât să fie aproape invincibil. Aproape atotputernic. Şi asta îl scotea din minţi. Poate după această bătălie va căpăta suficientă putere încât să obţină nemurirea. Să învingă moartea. Dar, deocamdată, trebuia să se încline în faţa ei pentru a-i cere favorurile. Trebuia să devină soţul ei, să o primească pentru a şaptea oară, la fiecare o mie de ani, ca pe o mireasă. Trebuia să execute Ritualul...

Era capricioasă, totul trebuia făcut după regulile ei. Trebuia să o cheme şi, când Ea va scoate mâna scheletică, va trebui să accepte îmbrăţişarea şi inelul. Atunci va putea chema Călăreţii Umbră. Ei erau aproape invincibili, o asemenea oştire îi putea aduce o victorie destul de sigură.

Imaginea Lacului Negru ar fi băgat fiori de gheaţă în sufletul oricărui muritor. Din ceaţa şi aburii care se ridicau din apa întunecată se întrevedeau trunchiuri de copaci putreziţi, animale şi oameni înecaţi, care stăteau într-o poziţie nefirească, de parcă erau vii, prizonieri în trupurile care nu-i mai ascultau. Dar el nu avea suflet, îl încredinţase Stăpânului Întunericului atunci când intrase în slujba sa. Fără el era mai puternic, nu mai avea slăbiciuni, nu simţea nici durerea, nici compasiune, nici milă. Doar satisfacţia imensă, provocată de conştientizarea puterii, de plăcerea pe care o simţea când îi chinuia şi tortura pe ceilalţi. Probabil că mulţi oameni fuseseră ispitiţi de inelul acela, dar sfârşiseră prizonieri, sub perdeaua întunecată de apă, încercând să înoate până la mâna ce ieşea încetişor din apă, în fiecare noapte întunecată, fără lună. Căzuseră în capcana aceea fără nicio şansă. Zâmbi sinistru la asemenea gând şi se ridică deasupra apei. Lacul nu avea nicio putere asupra sa, el era Necromantul. Lacul, la fel ca el, avea acelaşi stăpân, urma regulile aceleiaşi lumi. Doar cea care locuia în el, stăpâna inelului, se mai împotrivea uneori Stăpânului.

Mâna scheletică începu să se ridice încetişor dintre norii de ceaţă. La început păru un fum, apoi o umbră, apoi oasele se materializară şi, între arătător şi degetul mare, stătea cel mai frumos inel care exista pe lume. Strălucea atât de puternic în noaptea întunecată, încât îţi lua minţile şi îţi doreai să te scufunzi şi să o primeşti cu braţele larg deschise pe posesoarea sa. Poate ăsta era motivul din cauza căruia toţi cei scufundaţi păreau că alergau în întâmpinarea cuiva, cu braţele deschise.

Necromantul simţi puterea inelului, în fiinţa lui crescuse o dorinţă imensă de a se scufunda, dar puterile sale îi dădură tăria să reziste. Primi inelul, îl puse pe deget şi îi invocă pe Călăreţi. Apele se despărţiră şi, dintr-o crăpătură, se ivi armata aceea străvezie, care începu să alerge haotic în jurul lui, lovindu-se de copaci, trecând prin ei, lăsându-i în flăcări. Făcuse încă un pas spre acea bătălie. Cea mai periculoasă armă secretă era în posesia sa. Trebuia să învingă.

Mai avea de adus aici pe lume o ultimă armată. Întotdeauna, în toate celelalte bătălii din trecut, o lăsa la urmă. Nu-şi pusese niciodată întrebarea de ce, dar, probabil, pentru a savura dovada maximă de răutate. Dacă ar fi avut suflet, probabil s-ar fi înfiorat de plăcere ştiind ceea ce urmează, dar aşa, el nu putea decât să simtă o oarecare satisfacţie. Nu plăcere, nu fericire, astea îi erau interzise, nicio magie de pe Pământ sau din Întuneric nu îi putea aduce fericire. Cel mult o plăcere efemeră, de câteva clipe, ceea ce pentru existenţa lui de mii de ani nu înseamnă aproape nimic. Acum însă îşi dorea să se bucure de sacrificiu.

— Ciudate reguli, îşi spuse. Ai putea crede că totul, şi aici la suprafaţă, şi în Întuneric, se rezumă la sacrificiu. La sacrificiul oamenilor buni, cu sufletul pur. Depinde doar scopul în care îi sacrifici pe cei inocenţi. Unii o fac pentru familie, pentru cei pe care cred că îi iubesc. Doar că, în cele din urmă, aceştia îi uită, şi totul va fi fost în van, doar pentru ca ceilalţi să-şi continue nestingheriţi viaţa. Unii se sacrifică pentru Rege şi Cetate. Ăştia, soldaţii sau luptătorii, sunt şi mai proşti decât cei care se sacrifică pentru familie. Ce sens are să-ţi dai viaţa pentru necunoscuţi, pentru curvele care aşteaptă la colţurile întunecate, pentru beţivii care îşi fac veacul şi îşi beau minţile în cârciumi infecte, pentru vreun nobil sau negustor care nu are decât grija îndestulării stomacului şi îngroşării buzunarului? Sau să putrezeşti pe vreun câmp mocirlos, cel mult cu o piatră la căpătâi pentru unii care nici măcar nu ştiu de existenţa ta? Oamenii sunt atât de inferiori şi de proşti!

Cu toate gândurile lui, ştia cel mai bine care era puterea renunţării la sine. Cu cât cei sacrificaţi erau mai puri, cu atât rezultatul era mai puternic. De asta avea şi el nevoie, de sângele unor copii puri şi nevinovaţi. Înainte să îi ucidă, trebuia să le distrugă şi sufletul. Ştia să facă asta mai bine ca oricine.

Pluti până la marginea satului, unde ceilalţi Necromanți îl aşteptau. Ocupaseră deja satul şi, în mijlocul unui cerc, format din pietre de diferite mărimi, erau înghesuiţi doisprezece copii. Erau speriaţi, iar ţipetele lor subţiri şi înspăimântate îl asurzeau. La fel şi strigătele îngrozite ale părinţilor, fraţilor şi surorilor care erau păziţi de ceilalţi Necromanţi, într-un colţ, în afara cercului.

Se aştepta doar semnul lui. Îi plăcea să întârzie momentul, să îi lase pe nefericiţii aceia în agonia aşteptării. Dar ţipetele lor îl enervau la culme. Se gândi să le ia vocile, dar unde ar mai fi fost farmecul? Cum să ucizi pe cineva în dureri groaznice dacă nu poţi să îi savurezi strigătul în faţa morţii? Într-un final, dădu semnalul. Necromanţii se îndreptară spre fiecare persoană, punându-şi palmele pe frunţile asudate. Copii, bărbaţi, femei, bătrâni urlau la unison, în timp ce sufletele le părăseau trupurile, încercând cu disperare să se întoarcă în învelişurile acelea de carne şi sânge.

Copiii cei mici din interiorul cercului erau înfricoşaţi, prăbuşiţi în genunchi, înţelegând că, ceea ce păţiseră părinţii şi fraţii lor, îi aştepta şi pe ei. Straniu era cum acele fiinţe de câţiva ani reuşeau în câteva clipe să se maturizeze într-atât, încât să înţeleagă că vor muri. Li se părea atât de neînţeles cum sufletul prelua controlul şi, zdrobit de deznădejde şi resemnare, impunea corpului o stare de linişte şi de calm în faţa morţii.

Dar nu, el nu se mulţumea cu calmul acela. Focul putea să distrugă atât sufletul, cât şi corpul. Fără să scoată un cuvânt, comunică uneia dintre fiinţele cu glugă şi cu ochii roşii să între în cerc. Slujitorul întunericului se ridică deasupra pământului şi pluti în mijlocul copiilor prăbuşiţi. Întinse braţele, spunând incantaţii de neînţeles, iar ceilalţi Necromanți repetară, ca un ecou, acele cuvinte ciudate. Cel din interiorul cercului scoase un ţipăt sinistru şi totul fu cuprins de flăcări. Urlete disperate răzbătură câteva secunde şi apoi totul se transformă în scrum. În acel loc se creă un hău din care începură să iasă demoni zburători. Sutele de creaturi făcură roată pe cer, apoi se opriră, supuse, în faţa conducătorului Necromanţilor. Ultimul pas în crearea marii armate fusese făcut.

Zâmbetul sinistru apăru încă o dată pe faţa Necromantului. Dar îşi dădea seama că mai avea un hop. Trebuia să aştepte semnalul Stăpânului Întunericului şi apoi să conducă armatele spre victorie, spre încă o distrugere a lumii, aşa cum făcuse deja

de câteva ori. Nu ştia să aştepte, niciodată nu ştiuse. Spera ca, la un moment dat, să reuşească să manipuleze timpul, ca să nu mai fie vreodată nevoit să lupte cu nerăbdarea. Dar, până atunci, nu avea de ales…

Uniți putem învinge, singuri, murim

Trecuseră câteva luni bune de când Erin cedase pradă curiozităţii şi încălcase promisiunea făcută bătrânului bibliotecar. Şi, la fel, trecuseră luni bune de când Răul se trezise în capătul celălalt al lumii şi mărşăluia tăcut pentru a-şi îndeplini menirea pentru care fusese adus din fundul pământului. Erin căzuse de atunci pe gânduri. Îl mustra gândul că înşelase încrederea prietenului. Sau, mai bine zis, aşa încerca să se mintă. Uneori, considera el, ignoranţa şi neştiinţa erau binecuvântări divine. Ar fi vrut acum să fie şi el aşa. Să fie un om simplu, banal, cu preocupări obişnuite, care trăieşte doar cu grija zilei de mâine. Care nu ştie ce îl aşteaptă, nici ce vine spre el fără oprire. Şi ar mai fi vrut să nu fi citit cartea aceea care i-a zdruncinat toată credinţa. Îl făcuse să arunce la gunoi tot ce îl învăţaseră călugării la templul din sat.

Lumea era doar o tablă imensă de joc pentru doi stăpâni, unul Bun şi unul Rău, însă la fel de cruzi. Un joc în care cei doi se odihnesc pentru o mie de ani, iar apoi la finalul partidei, învingătorul distruge lumea învinsului. Apoi, reaşează piesele şi se pregătesc din nou, la fel de sadici, pentru o nouă încleştare.

În cartea aceea ciudată erau descrise şase bătălii. Toate avuseseră ca rezultat distrugerea lumii în care trăia el. Un puternic Necromant îşi ducea armata spre victorie, indiferent unde se dădea lupta finală. Şi, mult mai înfricoşător, bătăliile erau descrise exact aşa cum le visase. El fusese în fruntea tuturor armatelor, în toate acele locuri, dar Necromantul întorsese mereu sorţii în favoarea sa. De fiecare dată el luptase cu îndârjire, dar îşi pierduse viaţa, şi cu ea, îşi pierduse şi lumea. Ceva îi spunea că noua înfruntare este aproape, simţea că se apropie ceva rău, fiecare zi în care nu făcea nimic era o zi pierdută, o zi în care duşmanul acela aproape nemuritor mai făcea un mic pas către el.

Şi totuşi, timpul trecea. Nemilos, fără răbdare, şi tot mereu

împotriva lui. Erin nu fusese niciodată prea viteaz. Se răzvrătise în adâncul sufletului de nenumărate ori, dar lipsa curajului îl făcuse să admită tacit acele lucruri, în speranţa că într-o bună zi, cumva, le va îndrepta. Şi se părea că ziua în care va trebui să se întâmple asta se apropia cu paşi repezi. Prea mult stătuse în indiferenţă, crezând că nimic nu îl poate atinge, că poţi trece prin viaţă ca gâsca prin apă, fără să te uzi. Îşi trăia viaţa în tihnă, în cărţile şi în dorinţa lui de a învăţa, de a cunoaşte, de a-şi depăşi limitele. Crezuse că se putea amesteca printre oamenii de rând, imaginându-şi că este la fel de simplu şi ignorant ca ei. Fusese atent cu cei din jur, alegând să sufere el, în loc să le spună lucruri care dor. Se gândise doar la binele celorlalţi, Uitându-se pe sine. Se străduise să nu pară diferit, se temuse să nu fie considerat arogant, misterios sau, în cel mai rău caz, ciudat.

Acum ştia, cartea aceea îi deschisese ochii. Ştia ce avea să se întâmple. Şi, mai rău, cum avea să se termine dacă nu se va implica. Încă o victorie a Necromantului, încă o dată omenirea trebuia să fie ştearsă de pe faţa pământului. Sufletele celor pierduţi vor fi purificate prin focul Întunericului, distrugându-le încet amintirile, una câte una, lăsând tot ce au trăit în ultima viaţă în urmă, apoi aruncate din nou pe pământ, în alte locuri, la grămadă, pornind totul de la zero. Alte jumătăţi, alţi prieteni, alte împrejurări. Condamnaţi veşnic să nu îşi îndeplinească scopul.

Necromantul era puternic, dar şi el simţea că nu va fi singur. Cineva sau ceva era alături de el şi îşi punea întreaga forţă şi voinţă în el. Şi apoi, dacă era să piară, ar fi vrut să se ducă împăcat, ştiind că a încercat. În sufletul lui era un luptător, chiar dacă nu avusese niciodată curaj să se exteriorizeze şi să arate şi celorlalţi. Teama de necunoscut îl speria de moarte. Dar se gândi că, la un moment dat, tot o să moară, putea măcar să aleagă cum…

Aşa că, dimineaţa, plecă îngândurat să discute cu Bătrânul Bibliotecar. Decisese să-i spună că îi trădase prietenia şi încrederea. Apoi, dacă acesta nu s-ar fi supărat prea rău, ar fi încercat să-i spună despre visele lui.

Erin se des căiţă şi păşi prin iarba acoperită de rouă. Asta îl învioră şi îl ajută să se convingă de faptul că pornirile lui erau izvorâte dintr-o inimă dreaptă şi onestă. Avea nevoie să creadă

asta. În cele din urmă, curajul vine din convingeri, în special din aceea că iei decizia corectă, că ceea ce faci tu este bine. Gândind asta, deschise uşa Bibliotecii. Bătrânul era acolo, în sala cea mare, cu o carte deschisă pe masă şi cu o lumânare aprinsă lângă. Era chiar acea carte! Erin se gândi că bătrânul îşi dăduse seama şi era pierdut.

— Bătrâne prieten, vreau să-ţi mărturisesc ceva. Îmi roade sufletul de ceva timp. De zile întregi mă gândesc dacă să-ţi spun sau nu, indiferent de ceea ce pot pierde…

— Numai cei ce nu încearcă sau nu riscă pierd întotdeauna, tinere Erin. Cei care încearcă, pierd sau câştigă, dar au sufletul împăcat. Dacă vor câştiga, sufletul lor va creşte prin bucuria de a-şi fi realizat dorinţa, visul sau simplul lucru material pe care şi-l doreau şi, pe care, la un moment dat, s-au temut că nu îl pot obţine. Atunci îşi vor da seama că sunt mai puternici şi vor pleca spre alte vise şi dorinţe. Vor lupta neîncetat şi, îmboldiţi de victoriile anterioare, vor lupta mai cu putere. Dacă vor pierde, sufletul lor se va întări, vor cădea în genunchi, dar vor şti că viaţa nu e mereu dreaptă şi că vor mai avea şi alte bătălii. O bătălie nu înseamnă totul. Întotdeauna vor mai urma şi altele, important este ca, la sfârşitul vieţii, să ai mai multe bătălii câştigate decât pierdute. Şi în cazul acesta, sufletul va lupta cu spor pentru că a cunoscut agonia înfrângerii şi că teama de a pierde nu îl va mai speria. Singurii care pierd sunt cei care nu riscă. Ei evită, cu mai mult sau mai puţin tact, orice bătălie, spunând că nu este a lor, că se pregătesc pentru alta mai mare. Mereu se mint la fel, fără să-şi dea seama că timpul trece şi că nu vor fi niciodată nici victorioşi, nici învinşi, ci doar pe fugă, doar evitând orice fel de luptă, complăcându-se în simplitate, ignoranţă şi indiferenţă. Sufletele lor nu vor cunoaşte nici gloria biruinţei, nici durerea eşecului, purtând cu ele imense goluri care nu vor avea cu ce să se umple. Şi vor ajunge la bătrâneţe să se uite înapoi şi să se întrebe de ce nu s-au trezit, de ce nu au dus măcar o luptă. Şi vor pleca trişti, obosiţi, cu durere şi regret, lăsându-şi în urmă orice vis.

— Bătrâne, tu mereu ştii ce e de spus, ştii cum să ajuţi omul, să-l faci să înţeleagă ce are de făcut. Orice lucru care te macină, orice decizie cât de grea, pare clară în preajma ta. Tu din ce categorie eşti? Şi acum, tocmai mi-a trecut prin cap că nimeni nu-ţi ştie numele. Toată lumea îţi zice *Bătrânul Bibliotecar.*

— Erin, numele nu e nimic, dacă pentru tine şi ceilalţi nu înseamnă nimic. Dacă ceilalţi nu îl pomenesc cu recunoştinţă şi admiraţie, cu prietenie şi respect, nu are nicio valoare. Eu am mai multe nume, pe unele le-am şi uitat de atâta timp. Iar dacă mă întrebi din ce categorie fac parte, pot să-ţi zic doar că eu sunt mai special. Întrebarea care ar trebui să te macine este: în ce categorie eşti tu?

— Tocmai m-ai ajutat să-mi dau seama, prietene, şi-ţi mulţumesc. Voi risca, fără îndoială. Voi risca să-ţi pierd prietenia, pentru că ceea ce mă macină nu mă afectează doar pe mine. Ci şi pe tine, pe toţi cei dragi, pe toţi cei la care ţin. Şi pe toţi pe care îi cunosc sau nu, pe tot ceea ce este viu. Risc să pierd prietenia şi respectul tău, risc ca numele meu să nu mai însemne nimic pentru tine. Dar îmi voi câştiga liniştea cel puţin, măcar pentru o perioadă. Apoi, fără îndoială, voi alege să lupt în orice mi-ar rezerva viaţa. Nu este nicio satisfacţie să alegi doar luptele în care vei câştiga. În unele dintre cărţile tale am citit că, pentru un luptător, nu contează neapărat victoria, ci modul în care luptă, fiorul încleştării, faptul că nu ştie dacă îşi va doborî adversarul sau va cădea el, nu ştie dacă îl va înjunghia cineva mişeleşte pe la spate. El simte doar fiorul. Atunci când simte că viaţa îi atârnă de un fir de păr… abia atunci simte că trăieşte.

— Da, acum ţi-ai dat seama de ce parte eşti, spuse bătrânul, zâmbind satisfăcut. În ochi îi strălucea o lumină ciudată, de bucurie. Spune acum, fără teamă, ce te îngândurează?

Tânărul simţea că i se luase o piatră de pe inimă. Totul i se părea acum mult mai simplu şi uşor de spus.

— Fie ce-o fi! îşi spuse în gând.

— Bătrânul meu prieten, acum ceva timp m-ai lăsat într-o noapte să-ţi păzesc biblioteca atât de dragă, pe care niciodată nu o lăsaseşi singură. Ştii că întotdeauna ţi-am respectat şi ascultat cu neasemuit respect toate sfaturile, dar curiozitatea şi ispita au fost mai puternice decât voinţa mea. Ţi-am înşelat voinţa, coridorul interzis mi-a luat minţile. O dorinţă nebună pusese stăpânire pe mine.

Aş fi putut să plec, să nu-ţi trădez încrederea… Dar nu am făcut-o, Cartea asta devenise tot ceea ce-mi dorisem să am. Mi-am urmat dorinţa, înşelându-ţi încrederea, riscând să-ţi pierd prietenia şi simpatia.

— Ţi-ai urmat dorinţa, asta e ceea ce contează. Ai riscat. Fără

să te gândeşti la asta. Cu siguranţă, te-ai gândii şi la consecinţe. Ştiai ce rişti să pierzi. Aveai de ales dacă să recunoşti sau să rămână una dintre tainele tale. Ai ales să rişti şi să-ţi asumi decizia. Ai câştigat o bătălie, fără să îţi dai seama. Prietenia noastră e neatinsă.

— Asta mă linişteşte şi mă bucură, sufletul meu e liber şi împăcat în privinţa asta. Dar mai este şi altceva. Ceva mult mai cumplit, ceva care mă sperie numai gândindu-mă la asta. Şi mi-e frică. Mi-e frică de întuneric, mi-e frică de ce va să vină, de ce va fi şi cum se va sfârşi. Şi tocmai pentru că mi-e frică atât de rău, nu pot să dau înapoi. Simt că trebuie să merg înainte, să mă afund în necunoscut. Acolo este tristeţe, singurătate, durere, dar necunoscutul ăsta poate fi schimbat şi îmblânzit. Eu am nevoie să schimb asta. Nu e o luptă pe care ştiu că o voi câştiga. De fapt, nu ştiu dacă e doar în mintea mea şi acum îmi pare că sunt un lunatic prins între două lumi, fără să ştiu care e aievea şi care doar în imaginaţia mea chinuită. Cu ceva timp înainte, am visat bătăliile din carte. Eu am luptat în ele. În toate. Fiecare bătălie, în visele mele, era exact cum a fost descrisă în Carte. Fiecare câmp de luptă era cel descris în Carte. Cetăţile, la fel, ordinea în care atacau armatele era la fel. Şi de fiecare dată, acel rău de neînchipuit învingea şi lua cu el lumea noastră. În carte sunt descrise şase bătălii. Ceva lăuntric îmi spune că se pregăteşte a şaptea. Şi simt că timpul zboară şi nu ne ajută deloc. Simt că trebuie să fac ceva, dar sunt prea mic pentru ceva măreţ. Simt ca nu trebuie să aştept trecerea timpului şi să las toiul să vină de la sine, trebuie să merg în întâmpinarea duşmanului, nu trebuie să consider de pe acum lupta încheiată. Nici măcar nu a început şi, chiar dacă e infinit mai puternic, nu am voie să cedez fără luptă.

— Erin, tânărul meu prieten, fără să îţi dai seama, ai pornit pe drumul tău. Nu ştii unde te va duce, ce te aşteaptă, dar, atâta timp cât eşti încredinţat că eşti pe drumul cel bun, nimic nu trebuie să te oprească. Dacă ştii că acel Rău va veni, şi că e invincibil, atunci, dacă nu faci nimic, sigur vom fi distruşi cu toţii. Doar vei sta aici, aşteptând inevitabilul. Uneori, aşteptarea e mai dureroasă decât orice, chiar şi decât moartea. Dacă alegi să lupţi, poţi să învingi sau să pierzi. Poţi să ne salvezi, măcar pe o parte, poate şi pe tine, sau, la fel de bine, poţi iarăşi să pierzi. Tu alegi ce vei face şi, chiar dacă te crezi mic, află că fiecare

hotărâre pe care un om o ia, nu îl afectează numai pe el, ci şi pe cei din jur, poate oameni pe care nu i-ai cunoscut sau nu îi vei cunoaşte vreodată. Un gest mic poate schimba o lume.

Şi Erin porni la drum. Nu ştia unde va ajunge, nu ştia cum se va sfârşi totul. Nici nu mai conta. Ştia. Ştia că se va întâmpla ceva rău. Ştia că, indiferent ce va face, acel ceva va veni după el şi după toţi ceilalţi oameni, după cei dragi şi cei pe care încă nu i-a cunoscut, sau nu-i va cunoaşte niciodată. Se gândi că, uneori, oamenii iau tot felul de decizii, tocmai datorită faptului că nu ştiu ce consecinţe vor avea.

Poate că oamenii sunt curajoşi şi îşi asumă riscuri tocmai datorită faptului că nu ştiu ce le aduce clipa următoare. Totul se naşte în minţile lor limitate. Întotdeauna îşi doresc ceva, întotdeauna aspiră la ceva, material sau spiritual. Cei mai uşor de mulţumit sunt cei care au așteptări materiale. O casă mare cât un palat, cămările pline, animale multe, pământuri şi cetăţi. Apoi sunt cei care-şi doresc lucruri imateriale: glorie pe câmpul de luptă, numele lor să rămână pe opere de artă, să devină mesagerul vreunui zeu, să conducă popoare. Apoi, vin slujitorii pe altarele ştiinţei, cei care doresc să cunoască totul, îşi jertfesc viaţa zeilor ciudaţi şi tăcuţi ai cunoaşterii. Apoi, vin cei mai chinuiţi, cei care se luptă în fiecare zi cu demonii lor, visând la izbăvire, cei care îşi caută linştea, iar atunci când o găsesc îşi doresc din nou tumultul vieţii zbuciuma te, la care se întorc năzuind din nou spre linişte. Cei care, oricât ar căuta, niciodată nu vor găsi ceea ce-şi doresc.

Aici era şi Erin. Dar el nu mai avea vise. Confruntând trecutul, acceptându-şi visele, îşi descoperise morţile şi vieţile anterioare. Ceea ce fusese se va întoarce. Trecutul lui era doar ecoul viitorului ce se apropia, sumbru. Nu era loc de bucurie, ci doar de suferinţă şi tristeţe.

Bătrânul îl sfătuise să meargă la rege şi să îi ducă o scrisoare din partea sa. Cum naiba îi ceruse aşa ceva? Cum îşi permitea un biet bibliotecar bătrân o asemenea îndrăzneală? Şi ce putea să ceară? De unde avusese pecetea aceea ciudată, pe care el nu reuşea să o descifreze?

Stătu pe gânduri şi îşi dădu seama că nu bătrânul era nebun, ci chiar el. El, fiindcă promisese că se va înfăţişa regelui cu acea scrisoare. Nu doar atât! Se angajase să facă întocmai aşa cum

grăiau acele rânduri misterioase, fără să ştie dinainte la ce se înhăma. Simţea un nod în gât şi nu se putea dumiri dacă era din cauza temerii de a se înfiinţa în faţa conducătorului cetăţii sau deja simţea nodul gros al ştreangului de care, fără îndoială, va atârna. Avu, pentru câteva momente, dorinţa să desfacă acea scrisoare, s-o citească. Dar îşi zise că a mai făcut o dată greşeala asta, şi uite unde a ajuns!

Se gândi apoi să rupă scrisoarea şi să nu mai calce pe la bibliotecă o perioadă, până când bătrânul se va linişti. Dar vocile din capul său îi spuneau că sfârşitul se apropia. Ce mai conta cum murea? În ştreang sau cu capul aşezat lângă picioare într-un coş sau ucis de armatele de nefiinţe care, probabil, acum mărşăluiau încet spre lumea lui. În cele din urmă, vocea suavă a speranţei domoli pornirile de laşitate. Intră în sala mare a Cetăţii şi se aşeză într-un genunchi în faţa regelui. Cu mâna tremurândă, îi înmână scrisoarea şi rămase cu ochii în pământ.

Jumătatea de oră care urmă fu cea mai cruntă din viaţa lui. Văzu chipul regelui schimbându-şi culoarea de mai multe ori. Îi văzu ochii mărindu-se de groază, chipul pe care i se citea teama, apoi resemnarea, apoi o licărire de speranţă. Ce putuse să îi scrie bătrânul? Cum îşi permisese să îi facă regelui una ca asta? Sau, mai precis, cum îşi permisese să îi facă lui aşa ceva? În fond, el, mesagerul, purtătorul scrisorii îşi asuma riscul.

Vocea dură şi puternică a regelui sparse liniştea, cerându-le tuturor să iasă din încăpere, oprindu-l doar pe Erin şi pe maestrul cavalerilor.

— Ridică-te copile! îi zise regele pe un ton părintesc. Nu e timp pentru formalităţi. Ele sunt pentru oamenii care judecă lumea după aparenţe. Deşi nu par, eu nu sunt genul acela de rege. Dar, pentru a nu-i zăpăci pe supuşii obişnuiţi să îndeplinească orbeşte sarcinile, uneori sunt silit să mă prefac. Dar tu, mesagerul acestei scrisori, poţi să mă cunoşti aşa cum sunt. Sunt convins că nu ştii încă din partea cui îmi trimiţi scrisoarea şi că ai o mulţime de întrebări. Nu este timpul, iar eu, cu toată puterea pe care oamenii mi-au oferit-o, nu am dreptul să-ţi spun asta. Totul va fi descoperit de tine, cu sufletul, cu mintea, cu inima, prin curaj, durere sau suferinţă. El mi-a scris despre visele tale. Mi-a scris despre tine, despre căutările tale. Mi-a scris despre ceea ce vine înspre noi. Oamenii mei de încredere şi iscoadele trimise pe alte tărâmuri îmi trimit veşti

ciudate despre armate care se ridică din morţi şi rad totul în urma lor. Îmi spun despre magicieni întunecaţi care distrug totul cu o simplă atingere şi care pot să despartă sufletele de corpuri. Îmi spun despre fantome care trec prin ziduri, prin corpurile oamenilor şi animalelor, şi le transformă în scrum, arzându-le pe interior. Îmi spun despre demoni înaripaţi care te prind în gheare, te ridică înspre cer şi te rup în bucăţi. Dar tu ştii asta, tu ai avut visele astea, poate că ştii şi cum să le opreşti. Nu spun că vei şi reuşi, dar, dintre toţi oamenii, se pare că tu eşti cel mai în măsură să faci asta. Nu ştiu de ce, dar nu am altă soluţie decât să am încredere.

— Dar, mărite rege, lăsăm un copil să înfrunte asemenea monstruozităţi? Lasă-mă pe mine să pornesc spre capătul lumii, cu armata de cavaleri. Suntem oameni care abia aşteptăm să murim pentru o cauză. De multă vreme pacea nu ni se potriveşte. Vrem să simţim iar fiorul dinaintea începerii bătăliei, să simţim iar teama şi disperarea din faţa morţii care ne face invincibili.

— Maestre, ştiu meritul cavalerilor tăi. De când ei păzesc cetatea, nimeni nu a îndrăznit să ne tulbure liniştea. Ştiu că, din cauza asta, deşi sunteţi războinici, vi se spune cu admiraţie Păstrători ai Păcii. Nu am nicio îndoială că, atunci când trageţi sabia din teacă şi când sunaţi cornul de luptă, sunteţi împăcaţi cu viaţa şi cu moartea, şi nu aveţi nicio teamă. Dar aici nu vă luptaţi cu oameni. Nu vă luptaţi cu unii la fel ca voi. Copilul ăsta ştie ce va veni. Ştie pentru că, în alte vieţi, s-a confruntat cu aşa ceva. Ştie pentru că a încercat diferite lupte, toate pierdute, ce-i drept, dar suma experienţelor lui poate că, o dată, poate acum, sau într-o viaţă viitoare, să fie pozitivă. Zi-mi, tinere, ce ai de gând?

— Mărite rege, spuse Erin cu vocea tremurândă. Nu sunt decât un copil de ţăran, sunt aproape la fel de simplu ca ai mei, dar şi-au dorit ca eu să scap de condiţia ingrată şi de ignoranţă. Am fost la Academie, am studiat o mare parte din scurta viaţă de până acum. Ştiu să lupt şi să călăresc, dar niciodată nu am avut o luptă. Nu am habar nici dacă tot ce am învăţat o să-mi folosească la ceva.

— Păi, în cazul ăsta, cred că ai ocazia să ne dovedeşti acum. Oricum ar fi, lupta nu poate fi purtată cu ceea ce avem noi. Forţa şi tacticile folosite cu duşmanii de până acum, nu au sorţi

de izbândă în faţa fantomelor şi magicienilor care distrug totul printr-o simplă atingere.

— Dar, mărite rege, eu nu am ştiinţa de război necesară, nu ştiu să mă impun în faţa veteranilor care şi-au închinat viaţa războiului. Înainte să apuc să zic ceva, eu o să fiu cel îngenunchiat în faţa lor.

— Copile, tocmai de asta eşti cel mai potrivit. Nu ai ştiinţa de război, nu cunoşti tacticile. Nu ai mintea supusă limitărilor celor crescuţi printre săbii şi săgeţi. Tu eşti altfel, eşti diferit de noi. Tu poţi duce o luptă cum noi nu ne putem imagina. Tu nu trăieşti ancorat în limitele prezentului, ai fost ales pentru că eşti altfel. Stăpâneşti în lumea ta, mai mult decât o fac eu aici, ca rege. Aşa că tu vei fi cel care va conduce lupta, toţi te vor asculta. Zi-mi ce ai de gând.

— Mărite rege, Maestre, iertaţi-mi greşelile de raţionament pe care le voi face, dar, în toate visele mele, am fost învinşi. Într-unul eram un luptător, în altul cavaler, altă dată mag, apoi asasin, călugăr… în toate am luptat cu îndârjire, dar Întunericul a fost mai puternic. Pentru fiecare armată în care am luptat, el folosea altceva. Niciodată nu a atacat la fel. În unele cazuri ne-a învins cu Necromanţii, în altele cu Călăreţii de fum, ori cu Demonii zburători. Singura constantă a fost marea infinită de oameni ridicaţi din morminte, de la facerea lumii. Fiecare armată pe care am condus-o reuşea să învingă o parte din trupele duşmanului, dar el întotdeauna avea un as în mânecă, mereu a fost cu un pas înaintea noastră. Ne-a ştiut slăbiciunile şi unde să lovească. În fiecare din visele mele am simţit că nu eram singuri, cineva invizibil era lângă noi. Apoi, totul se transformă brusc într-o tablă imensă de şah, un joc ale cărui reguli par neobişnuite. Am recunoscut strategia cu care ne învingea în jocul acela imens, în piesele cu chip ciudat, pionii aceia cu chipuri nemaivăzute.

— Copile, nu ştiu dacă să mă bucur că eşti aici sau să te trimit la un doctor să-ţi caute lovituri la cap! intră în vorbă şi maestrul cavalerilor. Ce jocuri de şah, ce vise? Eu nu mai înţeleg nimic. Am avut prima bătălie când eram mai tânăr ca tine, am văzut moartea în faţă de atâtea ori. Înţeleg mai bine ca oricine strategiile de război, dar trebuie să îţi cunoşti inamicul, înainte să ştii cum să faci regulile. Dacă nu aş fi auzit rapoartele oamenilor mei de la capătul lumii, te-aş fi aruncat în închisoare,

să-ţi vină mintea la cap. Dar nu mi-e clar cu ce ne luptăm: oameni, demoni, spirite? Credeam că le-am văzut pe toate.

— Vezi, tinere? Vezi, maestre? Tocmai de asta am decis că tu, Erin, eşti cel mai potrivit să conduci armatele în lupta asta finală. Nu-ţi fie teamă! De fapt, e normal să-ţi fie. Face parte din fiinţa umană. Deşi mulţi spun că iubirea este cel mai puternic sentiment, în realitate teama este mult mai puternică. Teama de a eşua, de a rata sau a pierde ceea ce-ţi doreşti, e mult mai periculoasă şi mai dureroasă decât orice. Unii trăiesc cu teama asta toată viaţa. De fapt, ei nu trăiesc, doar supravieţuiesc.

— Dar…

— Tinere, gândeşte aşa: dacă lupţi, ai o şansă să învingi. Dar poţi să şi pierzi, e normal. Dar atunci, lumea noastră e pierdută. Dar, totuşi, există o speranţă. Asta ar trebui să îţi dea ceva curaj. Întotdeauna, când conştientizezi că nu mai ai nimic de pierdut, devii aproape invincibil. Foloseşte-te de asta, foloseşte-ţi imaginaţia. Lumea a uitat să viseze, căzută în rutină şi probleme zilnice. Tu poţi, trebuie să îţi arăţi ţie, în primul rând. Şi poate că prezenţa aceea nevăzută îţi va ghida paşii.

— Mărite rege, dacă asta ţi-e porunca, atunci aşa voi face. Cuvintele tale sunt înţelepte, oricum ar fi, ne îndreptăm spre sfârşit. Ai dreptate, el va veni. Va fi crunt. Dureros. De neimaginat. Dar nu îl voi aştepta trezindu-mă în fiecare zi cu groaza că armata întunericului se va arăta la linia orizontului. Voi porni în întâmpinarea lui. Aşteptarea e mult mai dureroasă ca moartea. Iar dacă vom pieri, vom lua cât mai mulţi duşmani cu noi.

— Mă bucur că ai luat decizia corectă aşa repede. Primul pas, deşi a fost unul mic, a fost poate cel mai greu. Întotdeauna e aşa. La început e mai greu, dar cu cât avansezi mai mult, cu atât îţi dai seama că îţi e imposibil să rămâi la mijlocul drumului. Fără să vrei, vei păşi mereu înainte, vei avea de ales dintre o mie de căi şi, poate, o vei găsi pe cea bună.

— Mulţumesc, rege, pentru cuvintele tale. Simt că trebuie să îţi răsplătesc bunătatea şi sfaturile venite din inimă şi nu din puterea pe care o deţii. Înainte de a fi rege eşti om, un om bun. Încrederea oamenilor buni îmi dă curaj. Voi porni, în curând, la luptă. Dar, mi-a venit o idee… Spuneam că în visele mele, în fiecare dintre ele, luptam diferit, iar Necromantul acela

blestemat era cu un pas înainte. Fiecare armată a mea avea şansa să controleze războiul, până când el arunca în luptă arma secretă care ne făcea vulnerabili. Şi nu era niciodată aceeaşi, o adapta în funcţie de armata în care luptam eu. Într-a lui erau morţi de la începuturile lumii noastre, covârşitori prin număr, dar nu prin forţa individuală. Apoi, erau Călăreţii Fantomă care treceau prin trupurile noastre şi ne ardeau din interior. Apoi, Demonii zburători care ne ridicau în înaltul cerului şi ne făceau bucăţi cu ghearele sau cu dinţii. Apoi, cei mai înfricoşători, Vrăjitorii cei întunecaţi care nu atingeau pământul şi ne furau sufletele. Oamenii pot învinge armata de nefiinţe, dar sunt vulnerabili în faţa Necromanţilor, a Demonilor şi a Călăreţilor Umbră. Cavalerii, în goana lor nebună, îi pot lua prin surprindere pe Necromanţi, dar sunt descoperiţi în faţa Călăreţilor Umbră şi a Demonilor. Asasinii, cu armele lor otrăvite şi contopirea lor cu elementele naturii, pot şi ei să îi distrugă pe Necromanţi, dar au aceleaşi vulnerabilităţi ca şi Cavalerii. Vrăjitorii îi pot ucide pe Demonii zburători, dar nu pot lupta împotriva călăreţilor şi Necromanţilor, iar Călugării îi pot distruge pe Călăreţii Umbră, dar sunt neputincioşi în faţa Necromanţilor. E un lanţ imens de slăbiciuni. Fiecare trupă a noastră poate învinge o anumită trupă a inamicului, dar este vulnerabilă în faţa unui alt tip de forţă. Exact ca într-un joc de şah ce tot îmi apare în minte. Soluţia logică ar fi să nu îl mai lăsăm să aibă o armă secretă. Până acum, am luptat separat şi am fost învinşi. Dacă vom lupta uniţi, el va fi nevoit să lupte cu toate armatele. Niciodată nu a făcut asta.

— Nici noi nu am făcut-o vreodată, zise maestrul îngândurat. Să pui în aceeaşi armată Călugări şi Vrăjitori sau Cavaleri şi Asasini, e ca şi cum ai pune focul şi apa în acelaşi vas şi te-ai aştepta să le ai apoi pe amândouă. Să ai în aceeaşi armată Sacrul şi Profanul, Onoarea şi înşelătoria. Nici nu ştiu ce mă sperie mai mult, hoardele de demoni care se apropie sau o asemenea armată. Dacă o să fie asemenea armată…

— Tocmai de asta! Te sperie pe tine care ai văzut multe. Dar ei, la un moment dat, vor vedea că e singura soluţie. Murim separat sau luptăm împreună. Pentru prima dată, tot ce este viu va trebui să lupte cot la cot pentru a-i împiedica pe toţi cei care-i vor distruşi.

— Tânărul are dreptate, Maestre Cavaler. Nu poţi lupta

împotriva unui asemenea duşman cu metode tradiţionale. Însăşi uniunea pe care o propune acest copil este ceva nemaivăzut şi de neimaginat. Poate că avem o şansă mai mare decât mă aşteptam. Erin, îţi voi da scrisori pentru conducătorii Templului, ai Vrăjitorilor şi, deşi nu am nicio tragere de inimă, şi pentru Asasini. Maestre, dă-i un însoţitor tânărului nostru comandant de oaste. Momentan, el este arma noastră secretă.

Erin ieşi din acea încăpere cu totul schimbat. Capul îi bubuia din cauza deciziilor luate. Copilul acela inocent care intrase în sala tronului, părea că rămase ascuns undeva, după coloanele imense, şi ieşise un tânăr războinic cu ochi strălucitori. Avea un scop, lupta să salveze lumea sau să moară încercând. Undeva, un bătrân cu barba şi haina albă zâmbea, din ce în ce mai mult, în faţa unei table de şah în care nebunul începea să se deplaseze energic, încărcat de lumină.

Primi scrisorile regelui pentru ceilalţi conducători şi, odată cu ele, şi pe cel mai masiv şi mai din topor cavaler pe care şi-i imaginase vreodată. Bram, aşa îl chema pe acel munte de om, avea o privire atât de rece şi dură, încât Erin, o mare parte din drum, nu avu curajul să îl deranjeze. Se uita la el cum stătea drept pe calul imens, acoperit cu armură, cu securea în spate, cu lancea atârnată lângă el.

Observă că avea şi o ploscă plină cu băutură. Momentan nu puse nicio întrebare, dar curiozitatea îl rodea să afle cine era omul ăsta, care era povestea lui…

— Bram, dacă tot mergem împreună, poate ar fi bine să facem un pic de conversaţie? Ar trece timpul mai uşor.

— Nu.

— Eşti sigur? Avem drum lung de mers.

— Şi o să-l parcurgi legat la gură şi băgat într-un sac, dacă mai vorbeşti.

Erin îl înjură în gând pe mormanul acela de muşchi fără pic de creier. Întotdeauna îi considerase pe cavaleri nişte eroi, iar bolovanul ăsta îi distrugea imaginea idilică din copilărie. Barba lui deasă şi încâlcită îl făcea să pară un om care a dormit nopţi întregi prin cârciumi sau poduri de grajduri, nu un luptător nobil. Un cavaler trebuia să ştie să se poarte. Maimuţoiul ăla părea un bătăuş, şi atât.

Opriră, într-un final, la un han, legară caii şi cerură mâncare şi băutură. Erin rămase uimit cât putea să mănânce Bolovanul,

cum îi zicea tot mai des în gând; mai mult decât un sat întreg la o nuntă.

— Copile, acum mai ai chef de conversaţie? Abia m-am încălzit, dar băutura dezleagă limbile şi ameţeşte minţile.

— Dacă ţii neapărat… Dar dacă mă mai faci copil, aştept să te îmbeţi să adormi, te leg fedeleş şi te bag eu într-un sac.

— Bine, tinere luptător, e mai bine aşa? Probabil, ai o anumită imagine despre cavaleri, iar eu ţi-o stric. Ştii de ce beau atât de mult? De fapt, ştii de ce beau cavalerii atât de mult? Hai să începem cu o glumă: ştii de ce beau bărbaţii? Unii beau că au femeie, alţii beau că nu au femeie. Cavalerii nu ştiu dacă au femeie sau nu, normal nu avem, dar să zicem că toţi am făcut cuceriri prin războaiele duse. Cavalerii beau ca să uite. Să uite de ororile pe care le-au comis în urmărirea scopului lor aşa zis nobil. Ei trebuie doar să lupte, pentru că aşa le cere regele sau maestrul lor. Iar, în pauza dintre înfruntări, o fac cu mintea care le zboară la ororile comise. Nu e nimic nobil să lupţi cu ţărani şi fermieri ridicaţi din casele lor de vreun rege nebun, să omori copilandri de vârsta ta doar pentru că nu au avut norocul să se afle în armata învingătorilor.

— De ce o faci, atunci?

— Pentru că nu ştiu să fac altceva. De mic, ştiu doar să lupt. Îmi imaginam că războiul înseamnă glorie, visam să fiu un erou. Auzeam faptele de vitejie ale celorlalţi cavaleri. Îmi doream să fiu ca ei. De mic, îmi făcuse tatăl meu o sabie de lemn, încălecam pe o mătură, îmi puneam o mantie de pânză în spate şi spuneam tuturor că plec să salvez lumea. Visam să am cetatea mea, să cuceresc o mică parte din lume, doar pentru mine. Crescând, începusem să mă remarc prin toate cârciumile, bătându-mă cu cei mai mari decât mine, în toate încăierările eram şi eu prezent. Săraca mama, plângea de fiecare dată când eram biciuit de gărzi sau băgat în temniţă. Apoi, odată, într-o cârciumă, am pocnit un cavaler. A fost atât de luat prin surprindere, încât i-au trebuit mai mult de zece minute să se ridice de jos. Apoi, au venit alţi cavaleri, mă aşteptam să mă snopească în bătaie sau să mă ucidă. Dar mi-au propus să merg cu ei. Viaţa pe care mi-o doream părea să se mi se ofere în dar. Mi-am luat adio de la părinţii mei şi, de atunci, nu i-am mai văzut niciodată.

— Mai trăiesc?

— Din câte ştiu eu, da. Trăiesc şi sunt mândri de fiul lor care a plecat de jos şi a ajuns Cavaler. Orice ar crede ei că înseamnă asta. Probabil că ei, exact ca tine, îşi imaginează că sunt un nobil care pleacă la luptă în armură strălucitoare, cu grămadă de servitori, cântăreţi şi poeţi după el, care să-i cânte gloria. Nu vreau să ştie că am ajuns o brută nesimţitoare care îşi îneacă amarul în băutură, încercând aşa să-şi amăgească mintea. Cum pot eu să mă duc în braţele lor, când în mintea mea strigă cei pe care i-am oprit eu să se mai întoarcă la părinţii lor?

— Dar sunt părinţii tăi, ei ştiu că aşa este lumea. Războaiele nu au nimic sfânt.

— Şi nici eu amice, nici eu. Toată viaţa mea, dacă stau să mă gândesc, a însemnat doar omoruri, băutură şi femei. Niciuna nu a fost suficientă să mă liniştească. Mi-e dor să plec iar la război, băutura nu mă ameţeşte niciodată suficient să uit de mine, iar femeile nu mă ameţesc nici măcar cât băutura.

— Ei, acum bucură-te. La femei nu mă pricep nici eu, băutură ai destulă cât să îmbeţi un regiment de soldaţi, dar măcar un război cum nu ai mai văzut pot să-ţi dau.

— Uneori, cred că tu eşti mai beat ca mine: demoni, fantome, vrăjitori. Sau poate că tu nu eşti beat, ci eu sunt nebun că am acceptat o asemenea misiune.

— Şi eu cred, uneori, că sunt nebun sau visez. Hai să bem amândoi, războiul ăsta poate aştepta până ne-om trezi din beţie.

— Mda, începem bine. Lumea o să fie salvată de doi beţivani. Eşti sigur că avem şanse?

— Nu, deloc…

— Atunci, să bem pentru asta. Dreptate şi onoare! Şi prostie, aş putea spune.

Se treziră a doua zi după prânz, cu capetele grele de la atâta băutură. Hainele erau murdare şi ponosite, oasele şi articulaţiile îi dureau. Adormiseră pe masă amândoi, ca nişte beţivi ordinari. Îşi dădură cu apă, cu multă apă pe faţă, şi pe cap, să se mai trezească. Văzură amândoi apoi lumea cu alţi ochi, dar mintea le era încă tulbure, simţeau încă aburii alcoolului care aveau să îi bântuie toată ziua. Mâncară ceva în tăcere, plătiră ce aveau de plătit şi plecară, oarecum ruşinaţi. O mare parte din drum o parcurseră în tăcere, parcă uitând faptul că, pentru o seară, fuseseră buni prieteni.

Intrară cu teamă pe tărâmul Vrăjitorilor. Ştiau că acestora nu prea le plăceau oamenii şi, în urmă cu secole, când existase acea rupere de regatul oamenilor, chiar existaseră numeroase conflicte. Vrăjitori arşi pe rug, vânaţi şi alergaţi de ţăranii înnebuniţi de frică, oameni mutilaţi şi ucişi de elementele naturii sau de vrăjile trimise de vrăjitori.

Durerea de cap îi chinuia şi, fără să recunoască, amândoi se întrebau dacă îi durea de la băutură sau de la vreo vrajă de protecţie făcută de locuitorii acelui ţinut. Vraja de protecţie pentru ce? În jurul lor se vedea doar nisip, deşert, pustietate. Din când în când, apăreau mici fântâni, pe care nu le vedeai decât atunci când ajungeai lângă ele. Straniu, deşi nu se vedea de la distanţă, în faţa lor se deschidea un drum tare ciudat, care se vedea doar atunci când mergeai pe el, şi nici atunci prea mult, doar câţiva paşi în faţa cailor.

— Ce blestemăţie mai e şi asta? gândi cu voce tare Bram. Suntem pe un drum, care nu pare să ducă nicăieri, parcă acum apare sub copitele cailor şi dispare aproape imediat ce înaintăm. Să fi băut atât de rău ieri? Cred că mi-am ieşit din mână, am ruginit. Tinere, ia zi-mi, încă mă comport ca un om beat sau vezi şi tu lucruri stranii? Nu-ţi fie frică să-mi spui că sunt beat, promit că nu te voi pocni. De fapt, prefer să cred că sunt beat într-o cârciumă nenorocită şi visez că sunt cu tine aici.

— Bram, oi fi tu un idiot şi un ignorant, un beţiv ordinar, dar tare mi-e că acum nu visezi. Doar dacă nu cumva avem amândoi acelaşi vis. Ceea ce, iarăşi, ar fi straniu. Şi eu mi-aş dori să cred că sunt beat, dar nu pot să uit că suntem în drum spre Oraşul Vrăjitorilor. Oamenii nu prea se avântă pe aici. Cu siguranţă, sunt ceva vrăji care ne împiedică să vedem drumul, sau cine ştie ce minuni mai pot inventa ăştia. Trebuie să se protejeze cumva împotriva invadatorilor şi duşmanilor. Nu ştiu la ce să mă aştept de la ei.

— Mda, se zburleşte armura pe mine numai când mă gândesc. Eu sunt obişnuit să mă lupt cu oameni, nu cu vrăji, spirite şi alte blestemăţii din-astea. Până acum, nici nu mă gândeam că aşa ceva există.

— Bram, dacă nu te gândeşti tu la ceva, nu înseamnă că nu există. De fapt, la cât gândeşti tu, jumătate din ceea ce e pe lume n-ar trebui să existe.

Erin îşi dădu seama că gura sa era mai slobodă decât de

obicei, şi spera ca bolovanul acela de om să nu-l fi auzit, însă speranţele i se năruiră destul de repede.

— Da, ai dreptate, ar fi fost o lume mai bună. Bătălii, mâncare, băutură şi femei. Multă băutură şi mai multe femei. Să mă culc cu o femeie focoasă şi să mă trezesc cu o sticlă plină în braţe. Şi să mă culc apoi cu sticla în braţe şi să mă trezesc lângă altă femeie. Şi să plec la bătălie şi, apoi, să o iau iar de la capăt. Nu demoni, vrăjitori blestemaţi şi copilandri pe care trebuie să îi însoţesc pe pământuri din care par să iasă umbre la fiecare pas.

Cavalerul avea dreptate, lumea lui perfectă era mult mai simplă decât ceea ce aveau în faţă. Erin nu observase acele umbre care se ridicau în jurul lor şi care le dădeau târcoale. Drumul părăsi într-o clipă deşertul şi se afundă într-o pădure. La fel de ciudată. Cum naiba se făcuse noapte? Sau era din cauza desişului acelor copaci care păreau să acopere razele soarelui? Aprinseră o torţă şi înaintară încet, cu precauţie. Caii se împiedicau des, aşa că deciseră să coboare şi să îi ţină de căpăstru. Ochi ciudaţi, de diferite forme şi mărimi, îi priveau de după copaci şi de pe crengile cele mai joase. Îşi scoaseră amândoi săbiile, dar ceva din adâncul sufletului le spunea că ele nu aveau nicio putere în acel loc sinistru. La fel de ciudat cum începuse pădurea, se şi termină. Apoi, se treziră mergând pe nişte câmpii acoperite de zăpadă, pe care nu se vedeau decât urme de lupi. În depărtare, urletele lor răsunau mai rău şi mai fioros decât îşi imaginase Erin atunci când, în copilărie, lângă foc, asculta poveşti despre locuri blestemate, cetăţi bântuite care apăreau din senin, în nopţile cu lună plină, cu oameni scheletici, care se comportau asemenea celor vii.

Făceau baluri, îmbrăcaţi în zdrenţele hainelor pe care le purtaseră în urmă cu sute de ani, doamnele se adunau pe la colţuri şi chicoteau la vederea vreunui tânăr arătos şi se îmbujorau când vreun domn le invita la dans. Asta, până când deasupra lor se aşeza luna şi, cu prinşi de oroarea pe care o vedeau, conştientizau că nu sunt vii. Apoi îşi dădeau seama că lupii erau chemaţi de lună, muzica lor era înlocuită de urletul înfiorător al unei haite care se apropia. Până să îşi dea seama ce se întâmpla cu ei, haita intra pe ferestrele cu geamuri sparte şi făcea praf scheletele dezgolite de carne. Era blestemul lor, în fiecare noapte cu lună plină. De sute de ani, aveau aceeaşi petrecere, aceeaşi conştientizare dureroasă că nu sunt vii şi

acelaşi sfârşit groaznic. Cine spunea că după moarte e linişte?

Acum, ei mergeau pe zăpadă, iar lupii se auzeau în depărtare.

— Bram, tu nu simţi sau observi ceva ciudat?

— Ţie îţi arde de glumă sau vorbeşti serios?

Cavalerul era aşa de morocănos şi ţinea sabia atât de strâns în mână, încât încheietura începuse să îi tremure.

— Bram, nu e momentul să ne certăm. Mi se pare că o iau razna. În minte îmi zboară tot felul de gânduri ciudate, parcă nu ar fi ale mele, amintiri despre lucruri pe care parcă nu le-am făcut eu.

— Asta pentru că gândeşti prea mult. Probabil că ai studiat peste măsură. Mereu am fost de părere că o minte prea încărcată îţi va da mult de gândit şi vei ezita chiar în momentele în care trebuie să fii cel mai hotărât. Cu cât ştii mai mult, cu atât îţi pui mai multe întrebări. Cu cât îţi pui mai multe întrebări, cu atât ai mai puţine răspunsuri.

— Da, de asta ai tu mintea odihnită. Şi culmea, acum vorbeşti ca un filosof. Într-adevăr, ideea asta nu prea pare să fie din gândurile tale.

— Dacă scăpăm de nebunia în care ne-ai vârât, o să-ţi sucesc gâtul cu plăcere, între două sticle de băutură. Uite, totuşi, un gând din capul meu: e iarnă în jurul nostru, nu? E zăpadă şi totul în jurul nostru e îngheţat, nu-i aşa? Uită-te la copăceii pe lângă care trecem. Sunt îngheţaţi, înveliţi într-o armură de gheaţă, aşa-i? Tu vezi tot ce văd eu, nu? Atunci… de ce nu ne este frig deloc?

Erau îmbrăcaţi aşa cum plecaseră de la cârciumă, Erin într-o cămaşă albă, largă, iar cavalerul cu armura desfăcută, la bustul gol, cu cicatricele adunate prin războaie la vedere. Mda, uriaşul avea dreptate. Ori căpătaseră puteri supranaturale, rezistenţi la acel ger de sfârşitul lumii, ori vrăjitorii îşi testau puterile pe ei. Asta însemna că erau aproape, şi că tot ce vedeau erau iluzie. Mentaliştii intraseră în capul lor şi încercau să îi convingă să se întoarcă din drum. Partea bună era că vrăjitorii nu le voiau răul, i-ar fi putut ucide de mii de ori până acum, au vrut doar să îi sperie. Aşa că… înainte! Şi, brusc, se treziră în faţa zidului imens al Oraşului Vrăjitorilor.

Bram nu mai ştia ce e real şi ce este iluzie. Totul arăta într-un fel, într-o clipă, iar după ce închidea ochii, părea altfel. Săracul om, era buimăcit.

Se uită la Erin, cum păşea de parcă ar cunoaşte locul. A, da, îl văzuse în vis. Ce nebunie! îşi imaginase toată viaţa că va fi un cavaler de temut, va avea un castel al lui, femei care să îi facă toate voile, şi acum ce ajunsese? Să fie dădaca unui copilandru care se pare că avea mai mult curaj decât el. Să fie condus într-un război pe care nu îl înţelegea. Ciudate sunt căile vieţii!

Nici nu-şi termină gândurile, că fură întâmpinaţi de Învăţaţi. Erau aşa ciudaţi acei bătrâni care pluteau, îmbrăcaţi în mantii de culori diferite! Erau trei culori, li se explică, cele trei caste ale Vrăjitorilor: Elementaliştii, Mentaliştii şi Alchimiştii. Fiecare studia o anumită părticică a străvechii ştiinţe, fiecare se dedica unui anumit scop. Acum însă, ele se vor uni, va fi unul singur pentru toţi: salvarea a tot ceea ce este viu.

Erin înmână scrisorile unuia dintre bătrâni. Acesta se ridică deasupra celorlalţi şi le citi cu voce tare.

— Deci, tinere, regele tău a fost, fie atât de nechibzuit, de disperat, ori tare încrezător să te lase pe tine să salvezi lumea. De ce?

— Bună întrebare! Şi încă nu-i ştiu răspunsul. Uneori nu cred că e aievea ceea ce mi se întâmplă. Vreau să îmi dea cineva două palme sau să-mi toarne o găleată cu apă rece în cap, să mă trezească şi să-mi spună că e doar un vis.

— Ar fi bine să fie un vis. Dar, iată, regele tău ne cere ajutorul. Noi, Vrăjitorii, am întrerupt orice legătură cu oamenii. Voi nu înţelegeţi ştiinţa noastră şi, din cauza asta, vă temeţi. Ne consideraţi duşmani chiar, deşi nu v-am făcut nimic. Toată lupta dintre noi a pornit din cauza voastră, iar noi am ripostat. Iată, veniţi şi ne cereţi ajutorul. Vrem să înţelegem de ce aveţi nevoie de noi.

— Eu… Eu nu am avut decât nişte vise. Nu sunt soldat, nu ştiu să comand armate. Mie mi-a plăcut întotdeauna să cunosc, să ştiu cât mai mult. Dar, cu fiecare zi, îmi dau seama că ştiu tot mai puţine. Apoi am găsit o carte ascunsă într-o bibliotecă prăfuită, care m-a făcut să înţeleg că visele nu au fost ce păreau a fi. Am visat acest rău şi, de fiecare dată, am visat cum s-a terminat. Am visat fiecare luptă, am văzut cum Oamenii, Vrăjitorii, Asasinii, Călugării au fost învinşi. Am trăit fiecare luptă şi am simţit amărăciunea înfrângerii şi a distrugerii de fiecare dată, de parcă eram treaz… Am visat asta…

— Straniu, nu ştiam că oamenii pot să facă asta. Deşi am

câteva sute de ani, încă mai am multe de învăţat de la lume, îngăimă un alt bătrân.

— Să facă… ce? întrebă şi Bram.

Tăcere. Nimeni nu răspunse. Bătrânii învăţaţi şi ceilalţi vrăjitori se uitau unii la alţii de parcă duceau discuţii, dar nu rosteau niciun cuvânt. Sau ei fuseseră vrăjiţi să nu audă?

— Să facă… ce? întrebă şi Erin, curios.

— Una dintre tainele cele mai ascunse ale noastre este aceea de a călători dincolo de timp. Nu reuşim întotdeauna, dar reuşim să pătrundem în vieţile pe care le-am avut înainte. De acolo ne luăm amintirile şi învăţăturile de care avem nevoie, de parcă le-am citi într-o carte. Ceea ce este cu adevărul ciudat este că doar cei mai puternici dintre noi reuşesc asta. Este o ştiinţă care, de multe ori, ne este refuzată.

— Dar eu nu sunt Vrăjitor. Până acum ceva timp nici nu ştiam că existaţi.

— Sfânta ignoranţă omenească, spuse zâmbind unul din înţelepţi. Nu ştiţi decât să trudiţi, să treceţi prin viaţă ca pasărea în zbor, să vă bateţi şi să vă omorâţi. Tu nu eşti Vrăjitor, dar se pare că eşti ceva special. Ai ceva ce noi nu reuşim să înţelegem. Şi aşa tu, copile, ne arăţi încă o dată că până şi cei mai mari Vrăjitori au de învăţat de la cineva neînsemnat.

— Ceea ce scrie regele vostru e adevărat. Ştim că Răul s-a trezit şi vine spre noi. Proiecţiile astrale ale Vrăjitorilor noştri trimişi ca iscoade l-au văzut. Unii chiar i-au simţit puterea. Câţiva Mentalişti au încercat să între în minţile lor, dar nu putem controla fiinţe ce nu sunt vii. Acea armată trezită din moarte este peste puterea noastră de control. Nu putem stăpâni nici Necromanţii, sunt fiinţe care au murit o dată şi au primit Darul Întunericului. Ştiinţa lor este mai presus de toate puterile noastre. Rămâneţi peste noapte să vă odihniţi aici, noi vom decide dacă Vrăjitorii se vor uni cu oamenii, după sute de ani de conflicte, sau vom lupta separat.

Bătrânii dispărură într-un nor de fum, iar, în locul lor, apăru un cort mare şi răcoros. Mirosul de mâncare proaspătă îi călăuzi pe cei doi mai bine şi mai rapid decât orice altă vrajă. Mâncară de parcă ar fi făcut foamea luni de zile, şi nici nu apucară să termine cupele de vin, că au şi căzut într-un somn adânc. Se părea că vrăjitorii nu se puteau abţine să nu experimenteze pe ei.

A doua zi, după prânz, se treziră refăcuţi, uitaseră chinurile din zilele precedente şi li se părea că au atâta putere, încât să se bată singuri cu toţi Necromanţii şi mortăciunile pe care le adunaseră. Din nou, magia vrăjitorilor. Bătrânii se înfiinţară în faţa lor cu un semen al lor pe care nu îl văzuseră în prima zi. După culoarea robei, era un Elementalist.

— Consiliul nostru a hotărât. Oamenii şi Vrăjitorii vor porni la luptă, umăr la umăr. Avem acelaşi ţel, lumea trebuie salvată de la distrugere. Consiliul a hotărât că împreună avem mai multe şanse. Lupta asta se va da pe mai multe fronturi, nici unii dintre noi nu pot lupta pe toate. Noi ne folosim ştiinţa şi puterile, dar nu suntem războinici, iar voi nu vă puteţi lupta cu puteri care vă depăşesc limitele de înţelegere. Împreună, vom învăţa unii de la alţii. Pentru noi, faptul că un rege are încredere într-un copilandru care, într-un mod ciudat şi misterios, a cunoscut una din marile noastre taine, e suficient ca să îi acordăm tot suportul. Vrăjitorii se vor pregăti de luptă, atunci când va fi momentul. Până atunci, tânărul nostru învăţăcel Eleazar va veni cu voi. Consideraţi-l prietenul şi ghidul vostru prin ţinuturile noastre.

Bărbaţii se uitau unii la alţii şi nu spuneau nimic. Eleazar părea oarecum caraghios în roba sa albastră, a cărei parte din spate mătura pământul când mergea pe jos. Puterile lui nu erau suficient de mari încât să îi asigure plutirea permanentă cum se părea că fac cei în vârstă. Părea o făptură mai degrabă firavă, cu ochi mici, sclipind de inteligenţă.

Am măcar cu cine să schimb o vorbă, îşi spuse bucuros Erin.

Dacă ăştia doi încep să vorbească tâmpenii, o să îi dau cap în cap. Sau, mai bine, iau una dintre cărţile alea groase pe care le poartă în desagă şi îi bat cu ea până îi nenorocesc, îşi spuse cavalerul.

Nu înţelese de ce Mentaliştii zâmbeau şi abia se abţineau să nu râdă.

Porniră la drum.

— Ştii, Eleazar, începu Erin după o bucată de drum, învăţaţii au zis ceva de proiecţie astrală…

— Da, e o ştiinţă a Mentaliştilor. Nu ştiu prea multe, sunt încă învăţăcel, dar cei în vârstă îşi pot părăsi corpurile şi pleca departe, în lume. Trupul rămâne în aşteptarea sufletului, care hoinăreşte nestingherit deasupra mărilor, peste câmpii, pe la

ferestrele oamenilor, şi observă. Mentaliştii au multe ştiinţe ciudate, citirea gândurilor, crearea de iluzii, posedarea…

— Hmm, cred că unele le-au experimentat şi pe noi, nu e aşa?

— Da, nu a fost prea greu, fără să vă fie cu supărare, nu trebuie să vă simţiţi jigniţi.

Bram pufni zgomotos, simţind deja dorinţa arzătoare de a-i face pe amândoi să tacă. Era speriat de atâta magie şi artă vrăjitorească. Nu avea nicio curiozitate să ştie mai mult. Ignoranţa îi asigura mult dorita linişte sufletească.

— Înţeleg, cred că iluziile ne-au dat ceva de furcă şi ne-au ameţit bine, şi, probabil, unul din noi a gândit ceva caraghios, de se prăpădeau de râs când am plecat, dar posedarea?

— Copii mucoşi, singura posedare de care vreau să vă aud vorbind e posedarea unei femei, dacă veţi scoate alte tâmpenii pe gură, orice altă blestemăţie de-a voastră, vă leg la gură şi…

Atât apucă să spună. Se împiedică de o piatră răsărită ca din senin şi căzu pe burtă. Erin şi Eleazar îşi aruncară un zâmbet complice, chicotiră puţin, şi apoi tăcură. Erin începea să înţeleagă ce poate să facă un Elementalist.

Următoarea oprire trebuia să fie pe muntele Templului. Erin auzise când era mic poveşti fabuloase despre acel loc, undeva, într-o ascunzătoare a unui munte, iar unii oameni spuneau că a fost ridicat chiar de Îngeri. Auzise despre măreţia acelui templu, auzise poveşti despre oameni care şi-au lăsat familii şi tot ce aveau, şi s-au făcut slujitori ai templului, devenind vindecători, hoinărind prin lume şi făcând dreptate sau luptându-se cu demonii. Erin nu avusese niciodată înclinaţie spre cele sfinte, cu toate că încercase să facă fapte bune. Se gândea că dacă Îngerii ar citi mintea lui, nu ar exista pe lume atâtea miracole, încât să obţină iertarea acestora.

Bram, probabil nici nu îşi putea imagina cum arată un om sfânt, nu avea nimic în comun cu aşa ceva. Toată viaţa o ţinuse numai în scandaluri, omoruri, băutură şi femei. În mod clar, o excursie la Templu nu era ceea ce-şi dorise vreodată. Nici Eleazar nu era tocmai încântat, ştiinţa şi vrăjile lui erau considerate sacrilegii, ofense aduse Creatorului de către cei din Templu, dar misiunea trebuia dusă la capăt.

— Erin, ne mai spui o dată ce căutăm noi la Templu? Nu crezi că suntem prea tineri să devenim slujitorii cuiva invizibil sau al unor oameni cu aripi care niciodată nu se arată, oricât i-ai

invoca?

— Bram, pe tine te duc să-ţi ierte toate păcatele.

— De ce? Doar sunt ale mele. M-am obişnuit cu ele. Sunt curios cum o mână de bărboşi desculţi, cu toiege, îmi pot ierta mie greşelile şi mă pot face să mă simt mai bine. La fel de bine mă face să mă simt un butoi cu vin şi o femeie focoasă, parcă mai bine m-aş lăsa iertat de ea.

— Bram, cred că butoiul ăla de vin ar avea mai multă minte ca tine. Stai liniştit, nu te duc nici să te mântuiască vreun bărbos, nici să mântuieşti tu pe cineva. Mergem pentru că avem nevoie de ajutorul lui. Visul meu…

— Da, acum chiar am nevoie să beau ca să nu-mi amintesc că umblu ca un nebun, cu un copilandru care are vise ciudate şi un vrăjitor îmbrăcat ca la circ.

Eleazar fusese tăcut în ultima parte a drumului. Nu intrase niciodată în contact cu oamenii, iar acum, doi erau prea mulţi. Se săturase să-i audă ciondănindu-se, dar trebuia să respecte misiunea primită de la înţelepţi. Dar nu să îi şi suporte.

Erin era de vârsta lui şi părea să vrea să îi fie prieten. Era mereu curios, dornic să afle cât mai multe. Şi parcă avea ceva aparte, o voce din interior îi spunea că Erin o să aibă un rol important în tot ce urma. Dar omul acela imens, cu barba încâlcită, care arăta ca o statuie făcută de un sculptor nepriceput, îl enerva numai prin simpla lui prezenţă. Nu era obligat să-i suporte mojiciile. Îmbrăcat ca la circ? Era mândru de roba lui de Elementalist. Vrea circ? Atunci să danseze!

Un nor mare şi negru apăru din senin lângă ei. Începu să fulgere lângă calul cavalerului, făcând animalul să se cabreze. Omul încercă în zadar să îl strunească, dar, pentru că nu putu, coborî şi încercă să-i prindă căpăstrul. Armăsarul, speriat, îi scăpă şi o luă la fugă.

Fulgerele se înteţiseră şi cădeau mereu lângă picioarele lui Bram, forţându-l să ţopăie ca un maimuţoi. Lui Erin i se păru, la un moment dat, amuzant, dar apoi se gândi că nu ar vrea să supere un asemenea tovarăş de drum. Apoi, văzu cum cavalerul puse mâna pe securea pe care o avea în spate. Se puteau întâmpla două lucruri: fie Vrăjitorul era mai rapid şi un fulger lovea securea, şi îl vedea pe cavaler luminând ca o sală de bal, fie Bram era mai rapid şi rămâneau fără tovarăş de drum, şi îşi puneau toţi vrăjitorii pe cap.

— Încetaţi odată! Parcă sunteţi nişte copii idioţi! Cred că o să am noroc dacă ducem misiunea asta la capăt vii, se pare! Păstraţi-vă forţele pentru Necromant şi armata lui. Deşi, la cum stau lucrurile, poate ar trebui să îl rugăm să nu se mai deranjeze el să vină până aici, ne vom omorî între noi.

Privirea lui Erin se întunecase, niciodată nu îl văzuseră aşa de încruntat. Părea mult mai matur şi mai fioros.

— Îţi cer iertare, Bram, să ştii că nu voiam să te lovesc cu fulgerele. Voiam doar să te fac să dansezi puţin. Mişcarea îţi prinde bine, te ajută să te ţii în formă.

— Mda, data viitoare o să dansez cu tine băgat într-un sac. Puţină odihnă într-un loc întunecat o să îţi prindă bine.

— Probabil, dar dansezi atât de bine!

Erin nu ştia dacă să râdă sau să plângă. De ce se pricopsise cu asemenea tovarăşi de drum? Nu-i era de ajuns că trebuia să comande armate întregi de oameni într-o luptă în care, probabil, niciunul nu va rămâne viu? Oare ce era mai uşor? Să se lupte cu morţii aceia vii sau să îi ţină pe nesuferiţii ăştia în frâu? Apoi, simţi o pace şi o linişte imensă. Sufletul lui era liber de orice grijă, uşor, împăcat, de parcă tocmai se născuse. Aruncă o privire spre tovarăşii săi de drum. Aveau şi ei aceleaşi figuri liniştite, de oameni fără nicio grijă. Simţeau toţi o bucurie care le făcea inima să tresalte. Abia apoi îl zăriră pe Pacificatorul cu barbă albă, lungă până aproape de brâu, care se îndrepta agale către ei.

Erin fu cuprins de smerenie şi veneraţie în faţa acestei apariţii. Fără să scoată un cuvânt, descălecă. Însoţitorii lui făcură la fel. Tânărul gândi că le-ar fi mai uşor cu un Pacificator alături.

Tăcură tot restul drumului, cufundaţi într-o linişte profundă. Păreau să fi uitat de toate grijile şi de teama a ceea ce va urma. Sufletele lor păreau să prindă aripi, drumul era străbătut tot mai uşor.

Până la urmă, Bram şi Eleazar căzură de acord şi îşi plecară sufletele în faţa Călugărilor. Erau, într-adevăr, oameni sfinţi.

Ajunseră astfel la Templu. Cu ochii ridicaţi şi cu gurile căscate, parcurseră imensele coridoare cu boltă înaltă şi coloanele pe care nu le-ar fi cuprins cinci oameni dacă s-ar fi luat de mână. Fuseseră uimiţi de zidurile groase ale curţii exterioare, nu-şi puteau imagina cum nişte oameni atât de

simpli, înarmaţi doar cu credinţă, au putut ridica asemenea minuni.

Pacificatorul, pesemne, îşi dăduse seama de mirarea lor şi, zâmbind larg, le spuse:

— În viaţă totul se rezumă la speranţă şi credinţă, copii!

În mod normal, toţi s-ar fi supărat, mai ales Cavalerul. Cum să îl facă cineva copil?! El era un războinic, ucisese mulţi inamici, mai avea mulţi de trimis în alte lumi. Sau Eleazar; el era un vrăjitor, un Elementalist, putea să convoace oricare dintre elementele naturii. Un copil nu putea face asta. Şi nici Erin nu mai era astfel, devenise un bărbat cu un scop, un luptător. Mai mult, devenise cel desemnat să conducă lupta pentru salvarea lumii. Dar niciunul dintre cei trei bărbaţi nu se simţi deranjat de spusele călugărului, era un sfânt pentru ei, le dăduse un sfat înţelept, iar ei ar fi trebuit să îl urmeze. De undeva, din depărtare, răsuna un cor de copii. Deşi nu înţelegeau cuvintele, au fost cuprinşi de admiraţie în faţa unor asemenea voci îngereşti.

— Ştii, Erin, cred că atunci când o să mă satur de războaie, şi de ucis, dacă nu îmi rămân oasele pe vreun câmp de luptă sau mor într-o încăierare în vreo cârciumă, aici aş vrea să îmi sfârşesc viaţa, în linişte şi pace. Nu aş fi crezut asta, mi-e ruşine să recunosc, dar îmi dau lacrimile de bucurie. Eu sunt luptător, eu nu plâng. Nu mă tem de moarte, nu mă tem să fiu împresurat de sute de duşmani, dar emoţiile din acest loc mă copleşesc.

— Stai liniştit, Bram, toţi suntem la fel. Ceea ce văd aici face să pălească toate poveştile pe care le auzisem despre acest loc. Toate grijile au dispărut, aici nu mai suntem comandanţi ai armatei, cavaleri, vrăjitori, plecaţi să pregătească lumea de lupta finală, suntem doar trei bărbaţi care şi-au găsit liniştea şi pacea.

— Da, cu adevărat ştiinţa lor e sublimă, rosti în şoaptă şi Eleazar.

Înainte să fie duşi în faţa tuturor călugărilor, au fost lăsaţi să se odihnească în chiliile micuţe, săpate în munte. Păreau atât de mici şi de ocrotitoare, încât se simţeau ca nişte pui de pasăre în coaja unui ou. Era linişte şi răcoare acolo, era pace şi, din nou, şi mai multă linişte. Li se aduse fiecăruia în chilie pâine proaspătă, apă şi vin, iar mâncarea aceasta simplă şi sărăcăcioasă li se

păru un dar din ceruri. Erin îşi spuse că, în goana după glorie, averi şi supravieţuire, uităm să ne bucurăm de micile şi simplele plăceri ale vieţii. Dacă avea să scape cu viaţă din înfruntarea ce va veni, nu va uita lecţia asta şi nu va uita cum, într-o chilie sărăcăcioasă, o bucată de pâine şi un pahar de vin rece pot deschide calea spre fericirea şi împăcarea care izvorăşte din adâncul sufletului. Gândurile îi fură întrerupte de Pacificatorul care îi bătu la uşă. Ceilalţi doi tovarăşi ai săi erau şi ei acolo, călugării îi aşteptau în templu.

Erin nu ştia cum să se poarte în compania acelor oameni sfinţi. Ajunse în faţa lor şi îngenunche, plin de smerenie. Cavalerul şi Vrăjitorul ridicară uimiţi din umeri şi făcură şi ei întocmai.

— Ridicaţi-vă, nu e nevoie să îngenuncheaţi. Nu suntem regi. Suntem oameni simpli, doar că noi ne-am găsit Calea. Şi găsindu-ne drumul, prin voia Tatălui, am primit darurile divine.

— Iertare, nu prea am avut de a face cu oameni sfinţi. Lumea în care ne-am învârtit până acum e departe de sacru şi are prea puţine în comun cu voi. Noi suntem…

— Ştim cine sunteţi. Ştim totul despre voi. Profeţiile noastre ne-au avertizat despre ce va urma. Numele voastre nu sunt importante, ştim că tu eşti tânărul care a fost odată naiv şi pur, dar cu sufletul îndeajuns de puternic să înfrunte cel mai puternic adversar. Ştim că vă aşteaptă o încercare grea, dar nu vă veţi lăsa învinşi. Nu ştim însă cum se va sfârşi. Profeţiile cer ca noi, Călugării, să luptăm alături de lumea în care am trăit şi pe care am abandonat-o pentru Cale. Aşa cum stă scris în Profeţii, aşa vom face. Dacă trebuie, vom pieri alături de voi şi vă vom lumina Calea.

— Deja lumina voastră străluceşte în sufletele noastre. Nu ştim dacă noi avem aceeaşi Cale cu voi, dar ceea ce am învăţat este să avem speranţă şi credinţă. Acestea două ne vor îndruma în încercarea noastră şi poate vor fi suficiente să învingem Răul.

— Aşa să fie, tinere comandant. Drum bun şi ţie, Cavalere! Luptă neîncetat, tinere Vrăjitor! Şi, ca să vă îndrume spre Cale, unul dintre ai noştri va veni cu voi. Fratele Frey vă va însoţi în drumul spre Citadela Asasinilor.

— Un Pacificator?

Ochii lor străluciră de bucurie.

— Hmm, de data asta nu. Pacificatorul care v-a însoţit aici

este deja pe un alt drum. Ceilalţi Pacificatori sunt plecaţi prin lume, la fel şi Vindecătorii. După cum ştiţi, e atâta moarte şi boală în lume, încât abia facem faţă. Nu e uşor să încerci să păstrezi echilibrul lumii, iar noi suntem atât de puţini... Frey este un Exorcist. Vă va explica el mai multe. Acum, plecaţi la drum. Timpul, cu puterea lui, vindecă totul, dar acum şi el s-a împuţinat. Timpul nu mai este pentru oameni.

Încălecară şi plecară încet, cu durere în suflet. Simţeau că liniştea şi pacea care îi călăuzise spre Templu şi îi ţinuse în braţele sale în tot acest timp se risipea, lăsând locul grijii şi temerii.

Când va începe acest război? Cum se va termina, mai ales? Astea erau întrebările care rodeau sufletul fiecăruia, tăindu-le aripile şi făcându-le să pară grele ca plumbul.

Ajunseră aproape de vârful muntelui şi mai aruncară o privire spre Templu, de fapt, spre locul unde ştiau că se află. Un ochi necunoscător nu l-ar fi văzut. Erin se miră cum o clădire atât de maiestuoasă şi imensă nu se vedea de la acea înălţime, dar îşi spuse că vremea mirării şi a uimirii trecuse demult, nu mai avea voie să gândească limitat de mintea omului de rând, fiindcă nu mai era asta, ci acela care trebuia să înfrunte puterile întunericului. Habar nu avea cum să facă asta, şi spera ca trecerea timpului să facă să se întâmple o minune. Pentru el. Pentru cea pe care o lăsase la Academie. Pentru părinţii lui. Şi pentru întreaga lume care nici măcar nu ştia ce o aşteaptă. Închise ochii pentru a opri lacrimile care îl năpădiseră, oftând lung şi sfâşietor.

Trebuie să am credinţă şi speranţă! Nu ştiu în ce să cred încă, habar nu am ce să sper în momentul de faţă... Dar, într-o zi, voi şti! Voi şti, şi atunci voi fi atât de puternic, încât toată puterea Necromantului nu mă va putea opri din drumul meu!

— Erin, ţine asta. S-ar părea că ai nevoie. Orice bărbat are nevoie, la un moment dat. Toţi ne simţim singuri şi trişti, iar în băutură zace alinarea.

Tânărul fu uimit când Bram îi întinse vasul cu băutură. Se părea că acel cavaler nu era atât de superficial cum părea. Poate că, totuşi, îl înţelegea cel mai bine, văzuse multe lupte la viaţa lui. Ştia cât de cruntă era aşteptarea bătăliei. În timpul înfruntării nu ai altă grijă decât să loveşti mortal inamicul, înainte s-o facă el. Înaintea ei însă, se nasc îndoielile şi teama,

regretele şi necunoscutul… Iar înaintea luptei cu sine, temerile, regretele şi necunoscutul devin şi mai puternice.

— Frey, Călugării au vorbit mereu de Profeţii. Ştiau cine suntem şi unde ne ducem. Ele v-au cerut să vă alăturaţi nouă, iar voi nu v-aţi opus. Poate v-au trimis la moarte. Nu aţi avut nimic împotrivă.

— Da, ele sunt sfinte. Ne ghidează pas cu pas viaţa. Ne ajută de fiecare dată când nu ştim ce să facem.

— Dar… sunt nişte cărţi vechi şi prăfuite. Cum vă pot spune ceasloavele alea când trebuie să muriţi sau să plecaţi aiurea prin lume? Până acum credeam că am auzit toate nebuniile posibile. Am cu mine unul care este ghidat de vise şi, mai nou, altul condus de nişte cărţi pline de unsoare şi de praf. Poate, tânărul vrăjitor se ghidează şi el după vreo mişcare a firului ierbii sau bătaia vântului. Cu atâtea ciudăţenii pe cap, eu m-aş ghida după mirosul unei fripturi venit din depărtare. Măcar stomacul să mi-l bucur dacă umila mea judecată pare să mă părăsească tot mai mult cu fiecare clipă petrecută cu voi.

Toţi zâmbiră. Bram începea să le devină simpatic. Nu mai era muntele acela de om ursuz şi închis în el. Devenea prietenos şi, probabil, sub aparentul lui umor, se ascundea o durere imensă. Erin se gândi că poate îi e teamă că nu îşi va mai vedea familia, că nu vor apuca să fie mândri de el.

— Frey, cum ai ales să devii Exorcist? Ce faci tu, mai exact? încercă Eleazar să atragă atenţia asupra altui subiect.

— Păi… Nu am ales eu, a ales Profeţia.

— Iar Profeţia? Voi vă duceţi şi la masă doar când spune profeţia?

— Da, voi, oamenii obişnuiţi, nu aveţi cum să înţelegeţi. Se spune că acele cărţi vechi, prăfuite şi unsuroase, aşa cum le vedeţi voi, ne-au fost dăruite acum o mie de ani de către îngerii cei mai apropiaţi Tatălui. El le-a dat puterea de a avea alt sens şi alte cuvinte pentru fiecare din noi. Fiecare deschidem cartea la o anumită pagină şi, de acolo, urmăm indiciile pentru a obţine Profeţia completă. Acele cărţi au puterea de a vedea în sufletul nostru, pot citi tot ce ascundem. Eu, când am venit aici, visam să fiu Vindecător, să cutreier lumea şi să vindec bolnavii, să aduc puţină alinare celor sărmani. Dar am eşuat. Pentru că nu am avut puterea să mă lupt cu demonii interiori, Profeţia mi-a dat puterea să lupt cu demonii celorlalţi oameni. Uneori, e mai

uşor aşa. E mult mai simplu să alergi după demonii celorlalţi, în timp ce fugi de monştrii tăi lăuntrici, decât să te întorci şi să-i înfrunţi. Dar asta are şi un preţ imens: nu vei fi niciodată împăcat cu tine, bucuriile şi liniştea vieţii îţi vor fi bântuite, din când în când, de teama pe care ţi-o insuflă aceşti demoni, de tot ceea ce te temi. Sunt osândit să lupt mereu pentru alţii, să mă gândesc mereu la binele celorlalţi, mai mult decât la mine.

— Bine ai venit printre noi, se băgă în seamă şi Bram. Pentru fiecare tip de problemă este o soluţie, iar pentru toate problemele soluţia este băutura. Deşi, dacă mai întâlnim câţiva ca noi, o să rămânem curând fără provizii. Sper ca la următorul han să nu dăm peste prea mulţi oameni trişti.

— Dă-i pace, Cavalere. Se pare că destinul ne alege pe noi, cei cu temeri şi îndoieli, pentru a ne învinge teama. Păcat că de noi atârnă soarta lumii. Cu atât mai mult nu trebuie să dezamăgim. Acum, la naiba, gândul ăsta îmi provoacă sete, zise cu mintea aiurea şi Erin.

— Păi, tocmai ziceam că rămânem fără provizii. Îmi pare rău, dar eu am multe temeri şi trebuie să le înving. Poate tovarăşul nostru Vrăjitor face o vrajă de-a lui şi ne umple vasul ăsta cu vin?

— Dacă aş fi fost Alchimist, aş fi avut o soluţie, dar uiţi că eu sunt un stăpân al Elementelor naturii.

— Mda… Elemente… Mare stăpân mai eşti şi tu! La ce te ajută să dai cu fulgere după inamici şi să creezi furtuni din senin, dacă nu poţi să umpli măcar un pahar de vin.

— Dacă nu încetezi, idiotule, o să te ridic în aer şi te arunc de aici până la primul han, să te saturi de vin. Sau te alerg cu fulgere ca pe un iepure…

— Dar, înainte să apuci să bolboroseşti blestemăţiile tale…

— Tăceţi odată! Amândoi! Parcă aţi fi nişte copii! Ar fi fost bun un Pacificator acum. Păstraţi fulgerele şi securile pentru a fi aruncate mai târziu.

Frey porni agale înainte, dându-şi seama că avea de-a face cu trei nebuni. Toţi trei cu suflet bun, dar ros de îndoieli, de dureri şi drame ascunse. Ros de teamă şi de neputinţă. Oameni cu suflet mare, prinşi în limitările lumii în care crescuseră, care îi ţinea ca nişte lanţuri, să nu se îndepărteze. Poate că, dacă va lucra discret, îi va ajuta. Şi, ajutându-i pe ei, se va ajuta pe sine.

Deşi nu erau demonii cu care era el obişnuit să lupte, îşi zise că merita să încerce.

Poposiseră la un han în urmă cu câteva zile, dar nu se simţiseră tocmai în largul lor. Îşi dădeau seama că păreau destul de ciudaţi, stârnind curiozitate şi frică, în acelaşi timp. Nimeni nu-şi amintea când mai văzuse un Vrăjitor pe pământurile lor, cu atât mai puţin unul însoţit de un Călugăr. Exorciştii nu erau la fel de bine primiţi ca Vindecătorii sau Pacificatorii. Bucuriei cu care ar fi primit pe oricare dintre aceştia, i se opunea acum teama şi răceala de care se loveau Exorciştii.

Acum mergeau prin codru, rătăcind aiurea, în căutarea Citadelei Ascunse. Săgeţi apărute de nicăieri îi loviră pe toţi, aproape în acelaşi moment. Erin simţi că i se taie picioarele şi îl cuprinse un somn profund. Se uită la tovarăşii săi de drum, îl văzu pe Eleazar încercând să invoce o ploaie, să îl trezească din somnolenţă, dar căzu lat, înainte să-şi termine incantaţia. Bram deja dormea dus, iar Frey se sprijinea în toiag, împleticindu-se. În cele din urmă, pică la pământ.

Se treziră într-o celulă răcoroasă. Gratiile, deşi ruginite, cu marginile roase de timp, erau mult prea solide pentru puterile lor. Pesemne, ajunseseră la Citadela Ascunsă. Sau, mai bine zis, fuseseră aduşi la Citadelă. Ca prizonieri.

— Bandiţii ăştia ne-au adormit bine. De unde ştiau că îi căutam? Nu ar fi fost mai bine dacă ne adormeau de când am plecat de la Templu? Măcar ne-am fi odihnit până aici.

— Bram?

— Da, ştiu, începe să nu mă mai deranjeze. Trebuie să tac din gură, nu?

— Întocmai, am senzaţia că suntem priviţi. Eleazar, ne ajuţi cumva?

Eleazar ridică mâinile în aer, chemând vântul şi ridicând nori de praf. Toţi ceilalţi închiseră ochii şi îşi acoperiră nasul şi gura. Înainte ca Vrăjitorul să îndrepte vârtejul de praf într-o direcţie anume, o săgeată ieşită de undeva, din zid, îl reduse din nou la tăcere, iar norul de praf se lăsă neputincios la pământ. Da, Erin avusese dreptate. Îl folosise pe Eleazar ca momeală şi, aşa cum bănuia, Asasinii le urmăreau fiecare mişcare. Simţi apoi o înţepătură în picior şi, din nou, somnolenţa aceea puternică. Începea să-i urască pe oamenii ăştia.

Se treziră sub şocul unei găleţi cu apă rece turnată peste ei.

Stăteau într-o sală întunecată, fără ferestre. Din umbră, se îndreptă spre ei un bărbat masiv, înveşmântat în negru, cu tot felul de tatuaje pe faţă. De pe mâini îi străluceau diferite podoabe scumpe, iar la brâu avea un cuţit de aur, cu mânerul bătut în pietre scumpe. Acel cuţit trebuia să fie simbolul puterii, iar bărbatul tatuat din faţa lui trebuia să fie Patriarhul Asasinilor.

— Aşa deci, Regele apelează la serviciile noastre? Evident, nu ar fi prima dată când nobilimea apelează la serviciile asasinilor, dar în veci nu m-aş fi gândit la rege.

— Trebuie să înţelegeţi că nu este o ocazie şi o cerinţă obişnuită.

— Asta e evident. Nu este ceva obişnuit ca întruchiparea dreptăţii să apeleze la serviciile unor bandiţi şi nelegiuiţi. Dar, da, pari destul de isteţ şi nu ştiu dacă pe la noi te-a adus curajul sau naivitatea.

— Nu mi-e clar nici mie, încă nu ştiu dacă am curaj, sau doar disperarea şi teama mă imboldesc de la spate. Noi avem nevoie de orice sprijin ca să oprim ceea ce vine.

— Ştim ce s-a trezit şi vine spre noi. Câţiva dintre fraţii noştri au murit luptându-se cu fiinţele acelea. Deşi au luptat eroic, nu au avut nicio şansă în faţa Vrăjitorilor Întunecaţi şi Demonilor Înaripaţi. Asasinii mei sunt obişnuiţi să înfrunte moartea, nu au nicio teamă să se sacrifice, dar, totuşi, cred că împreună avem mai multe şanse să oprim nenorocirile alea. Nu este în interesul nostru ca lumea şi, poate, şi Citadela noastră, să fie distruse. Noi, Asasinii, ne punem în slujba Regelui. Pentru prima dată, Patriarhul Asasinilor este la dispoziţia regelui şi a Comandantului său. Dar ne aşteptăm ca, dacă printr-un miracol supravieţuim, să fim şi răsplătiţi pe măsură.

— Regele este bun şi drept!

— Aşa să fie! rosti cu voce fermă Patriarhul şi făcu un semn. Aproape de nicăieri, din colţurile întunecate, ieşiră şi paznicii săi, câţiva asasini cărora, dindărătul costumului de camuflaj, nu li se vedeau decât ochii. Şi Erin şi tovarăşii lui au fost uimiţi de tehnicile lor, apoi adormiră iar, pentru a treia oară.

Când se treziră, era seară. Se aflau în pădure, exact în locul unde fuseseră atacaţi prima dată. Le luă ceva timp să se dezmeticească şi să-şi dea seama că nu sunt chiar singuri. Bram şi Erin puseră mâna pe săbii.

— Uşor, prinţeselor, nu fiţi atât de agitate. V-am pregătit cina.

Iepurii ăştia s-au sacrificat pentru voi, să prindeţi puteri. E felul în care pădurea contribuie la cauza voastră. Cavalere, mulţumesc pentru vinul tău, m-a ajutat să treacă timpul mai uşor atunci când vă păzeam.

Bărbatul înveşmântat în negru, căruia i se vedeau doar ochii, stătea relaxat, cu spatele. Părea să nu-i fie frică de ei şi să nu le vrea răul.

— Cine eşti şi ce motiv am să nu te omor… acum, cât stai cu spatele? mormăi nervos Bram, plimbându-şi mâinile pe mânerul sabiei.

— Numele pe care îl aveam de la părinţii mei nu mai este. Numele pe care mi l-a dat Patriarhul este Khaimah şi, se pare, sunt îngerul păzitor şi totodată bucătarul vostru. Cât despre motivul de a nu mă omorî acum, aş putea spune că, înainte să ajungi la mine cu sabia, ar trebui să treci de câteva capcane. Eşti sigur că vrei să încerci? Nu te supăra pentru vin, mă revanşez la prima cârciumă. Tu, prinţesule în rochia aia albastră, ai de gând să mănânci sau nu? Sfinţia ta, ne binecuvântezi acum, sau după ce golim vinul cavalerului?

În timp ce ei mâncau, Asasinul îşi adună capcanele. Avusese dreptate, ar fi murit cu mult înainte să ajungă la el. Erin era însă mulţumit. Mersese mai bine decât se aştepta. Până şi asasinii li se alăturaseră. Şansele creşteau, erau pe drumul cel bun şi nu era loc de dat înapoi. Trebuia să găsească o cale. Mai voia să încerce încă ceva. În Cartea pe care o deschisese fără voia Bibliotecarului era şi un ritual pentru a chema Îngerii. Poate i-ar fi convins şi pe ei să li se alăture. Cu Îngerii lângă ei, ar fi biruit uşor. Trebuiau doar să ajungă în locul pe care îl văzuse desenat în Carte şi să rostească invocaţia. Lupta nu era numai a lor, Îngerii ar trebui să lupte alături de cei care îi venerau.

Îngeri și Vrăjitoare

— Erin, tu chiar ştii unde mergem sau umblăm aiurea?

— Nu sunt sigur, Bram, nu am fost niciodată pe aici. Ştiu doar că suntem aproape.

— Aproape, dar aproape de ce? Nu văd decât o câmpie nesfârşită, poate prietenul nostru Vrăjitor binevoieşte să se

ridice un pic în aer şi să ne spună ce vede.

— Bram, de când umbli cu noi, parcă devii tot mai isteţ, glumi Eleazar. Arunc imediat o privire, deşi înălţimea de care am nevoie o să-mi consume puterile.

— Stai liniştit, ai tot timpul să-ţi revii, interveni Erin. Chiar avem nevoie de asta, cavalerul are dreptate, umblăm ca nişte orbi.

Eleazar închise ochii, şi rosti în minte incantaţia de aer. Ştia că nu era acelaşi lucru cu zborul la o palmă de pământ, aşa că cea mai bună soluţie fu să provoace o mică tornadă, iar curentul de aer să-l ridice cât de sus se putea.

Ceilalţi Vrăjitori ar fi fost uimiţi de bravada lui dacă l-ar fi văzut, îşi zise. Sigur, nu mulţi începători ca el şi-ar fi riscat viaţa astfel. Chiar dacă era Elementalist, nu era superior forţelor dezlănţuite ale naturii, Vrăjitorii puteau să le invoce, să le controleze temporar, dar nu definitiv. Natura, în esenţa ei, era o forţă, iar ştiinţa vrăjitorilor le permitea s-o folosească în avantajul lor, dar nu să o stăpânească definitiv.

— Erin, aici e doar câmpie cât vezi cu ochii şi, undeva, la capătul ei, probabil la o zi întreagă de mers, pare să fie o ruină. Un castel sau un templu, sau un zid, dar simt că ceva îl protejează, o forţă invizibilă încearcă să mă respingă.

Tânărul zâmbi. Descoperise locul! Nu era ceva imaginar, era locul sacru unde Îngerii coborau pe pământ. Acolo construiseră ei, acum mii de ani, primul Templu. Acolo locuiseră până când, sătui să împartă lumea cu oamenii, îşi mutaseră tărâmul deasupra norilor. Erin nu putea să înţeleagă de ce deciseseră să plece, dar, cu siguranţă, îi vor ajuta. Atât oamenii, cât şi Îngerii, se supuneau voinţei Creatorului. Şi unii, şi alţii, erau copiii Lui. Trebuia să primească ajutor.

Fără să spună nimic, struni calul către locul acela, urmat de ceilalţi cu nemulţumire şi nedumerire. Înainte de apusul soarelui, ajunseseră destul de aproape, iar Erin se opri. Era mort de oboseală. Ceilalţi îl ajunseseră din urmă. Cei mai epuizaţi erau Frey şi Eleazar, căci nu erau obişnuiţi cu călăritul. Se prăbuşiră de pe cai şi adormiră aproape instantaneu. Asasinul şi Bram zâmbiră ironic şi deciseră să facă un mic foc. Avea să fie o noapte răcoroasă.

Doar Erin stătea mai departe şi se uita în gol la zidurile acelea fumurii. Ştia că Îngerii pot fi chemaţi doar la răsăritul soarelui,

aşa că avea o noapte în care putea să doarmă. Dar ştia că somnul îi va fi chinuit şi bântuit de zeci de gânduri, aşa că preferă să stea şi să se uite la stele, aşa cum făcea când era mic. Atunci, când nu putea să doarmă, se uita la ele şi încerca să îşi dea seama ce forme ciudate alcătuiesc pe bolta nopţii. Vedea tot felul de forme pe care imaginaţia lui le transforma în poveşti, până când, într-un final, adormea…

— Erin, trezeşte-te, răsare soarele… Hai, nu mai e timp şi nu vreau să pierdem încă o noapte aici, în pustietatea asta.

Călugărul avea dreptate, soarele începuse să străpungă norii, iar el era buimac de somn. Nu avea rost să piardă încă o zi acolo, departe de lume, împresuraţi de forţele acelea ciudate, simţindu-se priviţi de fiinţe invizibile. Veni şi Eleazar să-l ajute, stârnind o mică ploaie. Deşi avea să stea cu hainele ude, îi mulţumi Vrăjitorului şi se apucă să deseneze acele simboluri care trebuiau să atragă Îngerii. Îşi spuse în gând cele câteva cuvinte misterioase, într-o limbă care nu semăna cu nimic din ceea ce ştia el, şi aşteptă.

Un tunet imens sparse liniştea locului, amplificat de ecoul ruinelor. Caii, speriaţi, începură să se ridice pe picioarele din spate, apoi o luară la fugă, cu excepţia armăsarului lui Bram, care fusese încălecat repede. Un nor de praf se iscă din senin în faţa lor şi, din reflex, îşi acoperiră ochii. Apoi îi văzură. Da, incantaţia funcţionase! Îngerii le ascultaseră chemarea.

Doi Îngeri cu săbii de foc în mână şi Arhanghelul care stătea în mijlocul lor îşi întinseră aripile şi veniră încet spre ei. Copleşiţi de emoţie, Erin şi tovarăşii lui îşi plecară capetele cu umilinţă.

— Ce se întâmplă aici?

Arhanghelul îşi întinse aripile, acoperind parcă soarele, şi se uită la ei ca la nişte insecte.

— Frumoasă adunare avem aici… Un copilandru, un beţiv pe calul lui, un sfrijit care a ales calea ştiinţei, un criminal amărât… Tu, călugăre, văd că ţi-ai ales o companie de seamă. Pe zi ce trece sunteţi tot mai jalnici şi mai patetici. Nu ştiu de ce Tatăl nu vă distruge definitiv.

— Iartă-ne îndrăzneala, şopti Erin cu teamă, dar avem nevoie de voi. Întunericul s-a trezit din nou şi vrea să distrugă lumea oamenilor. Avem acelaşi Creator, avem nevoie să ne salvaţi. Voi sunteţi cei care aveţi puterea să îi opriţi. Sunteţi aproape nemuritori, noi suntem mici şi slabi. Suntem gata să ne

sacrificăm, dar cu ajutorul vostru putem să salvăm lumea noastră. Suntem gata să murim, vieţile noastre nu sunt importante…

— Da, copile, ai dreptate într-o singură privinţă: vieţile voastre nu sunt importante. Trebuia să fiţi şterşi de mult de pe Pământ, sunteţi ca nişte insecte care murdăresc totul în jur. Nu înţeleg de ce Tatăl vă dă o şansă nouă după fiecare Joc pe care îl pierde cu întunericul. Nu ştiu de ce insistă că voi aveţi ceva care vă face mai presus decât noi, Îngerii. Nu reuşesc să pricep de ce chestia aia pe care El a numit-o suflet e mai importantă decât puterea şi invincibilitatea noastră. Acum o să-şi dea seama, încă o dată, că sufletul nu poate să oprească armatele de morţi treziţi de întuneric. Plecaţi de aici şi petreceţi-vă ultimele clipe, făcându-vă de cap în lumea voastră infectă.

— Dar suntem copiii aceluiaşi Creator! Trebuie să ne ajutaţi!

— Măsoară-ţi cuvintele! Nu suntem copiii aceluiaşi Creator. Noi, Îngerii, suntem copiii Tatălui, voi sunteţi un experiment jalnic, ratat. Trebuie încheiat cât mai repede cu putinţă. Poate, de data asta, Necromantul reuşeşte să vă distrugă, odată pentru totdeauna.

— Blestematule! Eşti un înfumurat!

Bram îşi luă lancea şi porni în galop spre Arhanghel. Cu ochii sclipind de ură, Îngerul întinse mâna şi calul se lovi de un zid invizibil, căzând şi strivind sub el piciorul călăreţului. Eleazar creă cât putu de repede un fulger, dar nu avu niciun efect asupra Îngerilor. Asasinul îşi scoase cuţitele şi încercă să ţintească aripile.

— Opriţi-vă toţi! Suntem pe pământ sfânt! Aici nu va muri nici om, nici înger!

— Moarte? Da, bine, nu va muri nimeni, dar asta nu înseamnă că puteţi pleca de aici fără să primiţi o lecţie, spuse unul din Îngeri, izbindu-i cu putere pe Erin şi ridicându-l în înaltul cerului.

Ochii îi străluciră şi atinse cu un deget capul tânărului, înainte să-i dea drumul de la înălţime peste un copac. Erin leşinase şi nu simţise contactul cu fiecare creangă a copacului, şi nici cu pământul tare din jur. Când deschise ochii, ceilalţi erau strânşi în jurul lui, Bram avea piciorul legat cu atele şi se mişca greoi, sprijinindu-se de un lemn gros, Eleazar avea hainele cam arse şi rupte, iar asasinul şi călugărul se deplasau anevoios.

— Ce s-a întâmplat? Nu-mi amintesc nimic după ce Îngerul

mi-a atins capul şi m-a aruncat peste copac.

— Păi, să zicem că Îngerii nu sunt prea prietenoşi. Ne-au refuzat într-un mod nu prea plăcut. Aş vrea să spunem că i-am învăţat minte pe blestemaţii ăştia înaripaţi, dar ne-au bătut de ne-au nenorocit. Aşa cum am spus, sunt nişte înfumuraţi. Nu ai pierdut nimic important, în afară de o mamă de bătaie.

Erin căzu într-un somn adânc, atât de adânc, încât toţi ceilalţi crezură că e somnul vecin cu moartea. Dormi două zile fără să se trezească. Deznădejdea îi cuprinsese, îşi dădeau seama că, oricât de mic şi de neînsemnat părea Erin, oricât de puternici erau ei pe lângă el, el era cel care avea tăria sufletească să-l provoace pe Necromant. Nu putea să piardă lupta înainte de a începe.

Când se trezi, în sfârşit, toţi ceilalţi dormeau în jurul focului stins. Era plin de energie şi de forţă, de parcă băuse o licoare magică. Luă sabia şi începu s-o lovească de scutul Cavalerului.

— Leneşilor, aveţi de gând să dormiţi toată ziua? Mortăciunile alea vin spre noi şi voi vă faceţi siesta? Hai, trezirea, avem treabă, avem drum lung de mers.

— Ia uite cine vorbeşte de somn. Salvatorul adormit a făcut ochi şi e vesel, de parcă tocmai am fi câştigat războiul care se apropie. Binevoieşti să ne spui şi nouă unde ne grăbim să ajungem? Sau de la cine trebuie să mai luăm bătaie, măcar?

— Bram, sper să nu mai luăm bătaie de la nimeni, cel puţin, nu prea curând. O să mergem la mine acasă.

— Bun moment ţi-ai ales, Erin, zise cu dojană în glas călugărul. Lumea îşi simte sfârşitul aproape, şi noi mergem să îţi cunoaştem părinţii. Poate că ai dreptate, trebuie să punem lucrurile în ordine, dacă ţi-e mai uşor să lupţi după ce îţi iei la revedere de la ai tăi.

— Nu e asta, Frey, nu merg nici să mă laud cu voi părinţilor, nici să îi cunoaşteţi voi, nici să-mi iau la revedere. Se pare că nu toţi Îngerii sunt de acord cu Arhanghelul, nu toţi împărtăşesc aceeaşi ură şi invidie faţă de oameni. Cel care m-a atacat pe mine, a făcut asta doar ca să poată să-mi transmită un mesaj. Acum înţeleg mai multe lucruri şi vi le voi explica pe drum. Acum, hai, să mergem.

— Deci, Erin, să reluăm: tu ai avut visele alea din cauza unei statui din satul tău natal? Şi acum, Îngerii ăia care ne-au bătut de ne-au uscat ţi-au transmis ţie că, de fapt, statuia aia e un

Înger pedepsit? Şi că îl poţi aduce tu la viaţă? Eşti sigur că nu te-ai lovit prea mult la cap?

— Nici eu nu sunt prea sigur. Dar cum visele miau spus adevărul, vreau să cred şi asta. Avem nevoie de speranţă şi credinţă, aţi uitat?

— Ei, uneori ambele sunt deşarte şi ambele ne înşală.

— Bram, scuteşte-ne acum cu filosofiile tale, ştim deja concluzia la care vei ajunge: băutura este soluţia ta pentru orice, dar aici nu e cazul. Nu mi-e clar însă de ce trebuie ca statuia să fie atinsă în acelaşi timp de Călugăr şi de Vrăjitor, şi fiecare trebuie să îi ceară să revină la viaţă.

— Erin, noi nu înţelegem mai nimic din tot ce se întâmplă, hai să nu mai punem întrebări şi să facem odată şi chestia asta. Vedem ce se va întâmpla, apoi, oricum, Cetatea este aproape. Îi vom cunoaşte şi pe ai tăi şi, apoi, vom face un popas la cârciumă. Sfârşitul lumii o fi el aproape, dar e mai uşor de suportat ideea asta când eşti pregătit.

— Nu o să te schimbi niciodată, Cavalere, nu-i aşa? îl întrebă zâmbind Eleazar.

— Crezi că poţi să faci un mieluşel dintr-un lup? pufni şi asasinul. Cred că şi eu am nevoie de un repaus la o cârciumă, poate să batem şi nişte ţărani? Simt nevoia să răzbun cafteala pe care am luat-o de la zburătorii ăia.

— Şi v-aţi gândit voi să bateţi nişte ţărani aburiţi de băutură? Nu asta e Calea care trebuie urmată. Dar cred că şi un Călugăr se poate abate, din când în când, interveni şi Frey.

— Of, bine, nu scap uşor cu voi. Deci, ăsta e planul: înviem Îngerii renegaţi, mergem la Rege, facem planul de luptă, oprim la cârciumă, batem ţăranii, plecăm la luptă şi poate învingem şi Necromantul. De acord? Mai vrea cineva să facă ceva? Erin ştia că nu avea încotro, ei făceau ce le cerea el, aşa că putea să le facă şi el o dată un moft.

— De acord, parcă am fi fraţi! exclamă cu bucurie în glas Cavalerul.

— Mai bine nu, şopti Erin.

Zilele trecuseră uşor acum când se îndreptaseră spre lumea cunoscută. Erin îşi văzu de departe căsuţa şi îl cuprinse o bucurie fără seamăn. Trecuse parcă o viaţă de când părăsise acel loc. Plecase un copil diferit de ceilalţi prin dorinţa lui ciudată de a şti totul şi se întorcea comandând armata care va

lupta să salveze întreaga lume. Şi-ar fi dorit să poată întoarce timpul înapoi, să fie din nou copil. Şi-ar fi dorit să se fi bucurat mai mult de vremurile acelea fericite.

Intră pe uliţa satului, alături de tovarăşii săi, mândru, zâmbind, în timp ce ţăranii îl priveau cu uimire de după porţi sau garduri vechi de lemn. Era ceva să fie văzut ca o căpetenie a unui grup format dintr-un Cavaler, un Călugăr, un Vrăjitor şi un Asasin. Nimeni nu mai făcuse asta înaintea lui, el era cel căruia îi fusese dată misiunea de a-i uni pe toţi sub conducerea sa şi de a conduce lupta. Da, avea motiv să fie mândru! Şi va fi mult mai mândru dacă va câştiga şi va rămâne viu.

Petrecură noaptea în căsuţa micuţă a părinţilor lui, iar dimineaţa, după ce mâncară fructele şi legumele oferite de părinţii lui Erin, încălecară şi plecară în goană nebună spre locul care, cu ani în urmă, bântuise visele tânărului. Ajunseră la prânz, statuia era tot acolo, ascunsă în ierburile înalte. Bram şi Khaimah tăiară buruienile cu săbiile.

— Bine, Erin, şi acum… ce facem?

— Păi, sincer, nu am nici cea mai vagă idee, Îngerul mi-a zis doar că un Vrăjitor şi un Călugăr trebuie să pună mâna pe statuie şi să îi ceară să se întoarcă la viaţă.

— Nu crezi că e prea uşor? Am cutreierat lumea în lung şi în lat, am văzut tot felul de lucruri ieşite din comun, am luptat cu tot felul de demoni, interiori şi aievea, dar chestia asta nu-mi inspiră încredere.

— Frey, trebuie să încercăm. Şi da, ai dreptate. E ciudat. Şi dacă reuşim să îl trezim la viaţă, nu ştim ce va face. Nu ştim dacă ne va asculta sau ne va strivi ca pe nişte gângănii. Vreau totuşi să mă lăsaţi câteva clipe singur cu el.

Călugărul şi Vrăjitorul încuviinţară şi se dădură câţiva paşi înapoi. Erin îşi lăsă sabia jos şi înaintă şovăind spre statuie. Atinse cu mâna tremurândă aripile, apoi chipul acelui înger împietrit.

M-am întors, bătrâne prieten. Şi ţi-am urmat sfaturile, visele pe care mi le-ai trimis ne dau nouă, oamenilor o şansă. Acum vrem să te eliberăm. Avem nevoie de sprijinul tău, prietene. Mi-ai lipsit. Cel mai mult din locurile astea mi-ai lipsit tu. Parcă lipsea o parte din mine. Acum te vom trezi la viaţă. Îţi suntem toţi prieteni…

Erin se întoarse la prietenii săi şi dădu din cap fără să spună

nimic. Vrăjitorul şi Călugărul se apropiară şi îşi puseră mâinile pe statuie. Închiseră ochii şi cerură Îngerului să se trezească. Un ţipăt sfâşietor rupse liniştea locului, şi aripile de piatră începură să se mişte încetişor. Se întinseră cu zgomot de piatră zdrobită, în timp ce, peste tot corpul şi pe chipul îngerului, piatra începuse să crape şi să cadă ca măcinată. Îngerul întinse aripile şi bucăţele tăioase îi loviră pe Vrăjitor şi pe Călugăr, aruncându-i la pământ.

— Uşor, prietene, sunt eu, Erin, noi te-am readus la viaţă. Iartă-ne îndrăzneala, avem nevoie de ajutorul tău.

— Vei primi ajutorul meu după ce mă voi răzbuna. Mă duc în Ceruri şi îi voi provoca pe toţi. Vor regreta amarnic răul ce ni l-au făcut…

Aripile îi străluciră când se ridică deasupra pământului, cu sabia de foc în mână. Părul îi flutura în vânt, iar ochii îi ardeau. Erin simţi durerea şi deznădejdea, dar şi dorinţa enormă de răzbunare a Îngerului. Simţea că erau conectaţi, dar încă nu înţelegea cum şi de ce.

— Prietene, simt durerea şi dorinţa ta de a te răzbuna pe Îngeri, dar tu eşti unul singur. Nu-ţi pun la îndoială curajul şi puterea, dar nu poţi să îi învingi pe toţi. Te vor arunca din nou aici, pe pământ, şi te vor transforma din nou în statuie sau cine ştie ce îţi vor face. Noi însă avem nevoie de ajutorul tău. Lumea noastră e în pericol…

— Aşadar, s-a trezit? Chipul îngerului se schimbă, dorinţa de răzbunare fu înlocuită de expresia calmă şi implacabilă a celui care trăise împietrit aproape o mie de ani. S-a trezit?

— Dacă te referi la Necromant, da. Din colţurile lumii vin tot felul de veşti despre armata de morţi, Necromanţi, Demoni zburători. Exact ca în visele pe care mi le-ai trimis. Cine eşti tu? De ce mi-ai trimis visele alea? De ce tocmai mie?

Îngerul se lăsă pe pământ; statura lui nu mai părea aşa de impunătoare. Îşi strânsese aripile şi se învelise cu ele, ca un copil care căuta protecţie. Se apropiară toţi de el, la început cu teamă, apoi cu curiozitate. Unii dintre ei nici măcar nu crezuseră că Îngerii există, apoi simţiseră pe pielea lor puterea acestor fiinţe superioare, iar acum, iată, stăteau lângă foc cu unul dintre ei. Putea să-i facă una cu pământul într-o clipă, sau să îi treacă prin sabia de foc, dacă îşi dorea, dar stătea lângă foc, de parcă el ar fi căutat ajutorul lor.

— Cine sunt? începu Îngerul cu ochii pierduţi la flăcările ce se ridicau în faţa lor. Numai gândul la cine sunt mă cutremură de durere şi de dorinţă de răzbunare. De aproape o mie de ani, numele meu nu mai înseamnă nimic, amintirea mea nu mai reprezintă nimic. Înainte mă numeam Aelyus, eram unul din miile de Îngeri care îl slujeam pe Creator. Chiar şi când el ne părăsise, dezamăgit de noi, fără să ne spună nici măcar un cuvânt. L-am iubit şi l-am slujit cum numai un fiu îşi iubeşte tatăl. Câteva mii de ani. Apoi, Îngerii au început să se schimbe, unii chiar au început să urască oamenii, se spunea că Tatăl ne-a părăsit pentru a trăi printre voi. Noi nu am înţeles cum a putut să ne lase pe noi, cei care îl slujeam, noi cei care eram perfecţi, pentru nişte fiinţe interioare…

— Da, am mai auzit asta… spuse cu năduf Bram.

— …până când am coborât, ros de curiozitate, pe pământ. Aproape de locul în care suntem acum. Atunci am văzut-o prima dată pe ea. Venea în fiecare seară la fântână să ia apă. O urmăream din înaltul cerului fără ca ea să mă vadă. Am urmărit-o zile întregi. Apoi am vrut mai mult. Tot mai mult. M-am transformat într-un bătrân zdrenţuros şi m-am aşezat lângă fântână. Aşa puteam s-o văd de aproape în fiecare seară. I-am cerut să-mi dea apă şi mi-a întins, zâmbind, vasul acela. Avea cei mai frumoşi ochi pe care îi văzusem. Erau aşa de mari şi de luminoşi, atât de nehotărâţi între verdele ierbii şi maroniul pământului, încât m-am cutremurat şi am simţit un fior nemaiîntâlnit. Din clipa aceea, am iubit-o pentru ochii ei mari, pentru dorinţele neştiute pe care le trezea în mine, pentru bunătatea ei fără margini, pentru veselia şi inocenţa ei. Apoi, am vrut mai mult. Din nou, tot mai mult. Stăteam în fiecare seară de vorbă la lumina stelelor şi ea mă asculta cu ochii strălucind. Într-o seară, am decis să nu mă mai ascund şi să-i arăt adevărata mea formă. La început, a fost puţin temătoare, dar curiozitatea a învins. Şi apoi, mi-am dat seama că nu era numai curiozitate. Ceea ce simţeam eu pentru ea, simţea şi ea pentru mine. Ne întâlneam în fiecare seară şi o ridicam în zbor spre stele, îi plăcea să-şi încolăcească braţele în jurul gâtului meu, să simtă vântul prin păr şi să vedem lumea de sus. Îi plăcea să se învelească cu aripile mele, îmi mângâia fiecare pană. O chema Sara şi, pentru mine, era cea mai frumoasă femeie din lume. Am învăţat că cea mai frumoasă femeie e cea

pe care o iubeşti, cea care te face să simţi că lumea este aşa mică atunci când eşti lângă ea, şi atât de mare şi rece atunci când ea nu mai este.

— Şi… ce s-a întâmplat cu ea?

Toţi stăteau şi urmăreau cu sufletul la gură, simţind drama ce urma să le fie împărtăşită.

— Ne întâlneam pe ascuns până când am decis să renunţ la Ceruri. Tatăl ne abandonase, iar Îngerii trăiau doar din amintirea lui şi din ura pentru voi, oamenii. Am decis că acolo nu mai era locul meu. Acum aveam un scop, aveam din nou pe cine să venerez. Însă Arhanghelul m-a considerat un trădător. Asta a fost pedeapsa mea. Transformat în piatră, cu mintea şi simţurile treze, dar fără să pot vorbi, fără să mă pot mişca. Eram nemuritor, dar un nemuritor de piatră, rece. Doar că, atunci când a apărut Sara, cred că am primit şi sufletul. Atunci am renăscut. De asta a fost nevoie de Vrăjitor şi de Călugăr. Îngerii sunt întruchiparea sacrului. Alegând să părăsesc cerul, am devenit un proscris, întruchiparea profanului. În ochii Îngerilor tot ce are suflet este considerat profan. Eu sunt un amestec de sacru şi profan. Călugărul a trezit partea mea sacră, iar Vrăjitorul mi-a trezit sufletul. Cele două părţi există acum în mine, şi nu mai pot fi separate. Dar, să revenim. Atunci când am fost transformat în piatră, Sara era însărcinată. Venea în fiecare seară la mine, povestindu-mi tot ce făcuse, toate gândurile ei, toate rugăminţile şi, tot cercetând soluţii, să mă transforme înapoi. Apoi, venea în fiecare seară cu fiul meu. Ani după ani, se transformase dintr-o tânără fată în femeie, apoi într-o bătrânică cu părul alb şi pielea zbârcită care se mişca agale, dar niciodată nu şi-a pierdut speranţa că voi reveni la viaţă. Era atât de frumoasă, şi aşa, cu hainele sărăcăcioase, slabă şi cu părul alb. Numai ochii nu se schimbaseră niciodată, erau la fel de mari, de blânzi şi de nehotărâţi. Până când, într-o zi, nu a mai venit. Am aşteptat-o zile întregi, şi ea nu mai venea. Atunci am înţeles. Şiiţi de câte ori poţi să mori într-o mie de ani? Ştiţi de câte ori poţi să mori de durere într-o zi? Apoi, cu timpul, până şi sufletul ţi se transformă în piatră. La fel s-a întâmplat şi cu fiul meu. Venea în fiecare zi la mine, singur, îmi povestea toate năzbâtiile pe care le făcea, cum o supăra pe mama lui, dar ea, plină de bunăvoinţă, îi zâmbea. Venea în fiecare zi la mine, de când era copil mic, până când a ajuns un bătrânel cu părul alb şi nins de

vreme. Pe urmă, nu a mai venit. Şi am înţeles. Durerea, singurătatea şi tristeţea mi-au ţinut companie de aproape o mie de ani. De atunci stau aici şi vă observ, zi de zi vă urmăresc din locul ăsta pustiu, prin voi simţeam şi eu că trăiesc. Prin trăirile urmaşilor mei am trăit, aproape o mie de ani, cu aripile şi sufletul împietrit. Şi da, urăsc Cerul, dar acum voi lupta pentru voi, pentru lumea urmaşilor mei. Tu, Erin, semeni foarte mult cu fiul meu.

Toţi rămăseseră pierduţi, o parte din durerea îngerului părea să plutească prin aer şi să ajungă la ei. Era, într-adevăr, prea multă durere pentru o fiinţă vie, chiar şi pentru un înger. Majoritatea celor vii îşi poartă dramele prin viaţă, iar moartea reprezintă eliberarea lor. Premiul pentru o viaţă de martiriu şi suferinţă. Liniştea şi pacea interioară. Apoi, poate, primesc şansa unei noi vieţi şi, poate, atunci reuşesc să scape de acele dureri care le-au sfâşiat sufletul. Alţii, mai puţini norocoşi, îşi iau cu ei patimile prin timp şi spaţiu, suferinţele din sufletul lor fiind mai puternice decât însăşi moartea. Iată că uneori nemurirea e un blestem, iar Aelyus era cel mai bun exemplu. Aproape o mie de ani suferise, în fiecare zi îşi dorise să moară, ca să fie lângă cei pe care îi iubise, se urâse pentru că era nemuritor şi, din cauza asta, veşnic condamnat la suferinţă. Dragostea pentru Sara şi fiul său se transforma se peste secole în dorinţă de răzbunare, în ură pură faţă de ceilalţi îngeri, şi, în cele din urmă, în negare şi suferinţă. Îşi zisese că, dacă va scăpa vreodată din pedeapsa pe care o primise, va face cu mâinile lui o statuie a Sarei şi o va avea mereu lângă el, aşa rece, de piatră, cum fusese el. Atunci vor simţi şi mâinile lui aceeaşi durere pe care o simţise ea când mângâia piatra rece şi tăcută. Şi spera ca, într-un sfârşit, cu ajutorul lui Erin, sau poate prin vreun miracol, va reuşi să devină muritor şi apoi, poate moartea îi va aduce liniştea visată şi îl va reuni cu ea… Dar, până atunci, un război se apropia şi trebuia câştigat. Nu ar fi vrut să-şi piardă şi aceşti noi prieteni. Fusese o mie de ani singur şi nu mulţi dintre cei vii ar fi avut curajul să ceară ajutorul sau să ofere prietenia unui înger renegat, pentru a nu stârni mânia Cerului. Se părea că Erin nu avea nicio teamă. El avea o inimă curată, chiar dacă plină de regrete şi mustrări care îl trăgeau înapoi.

Toţi ceilalţi aveau traume şi sechele pe care le zăvorâseră adânc în sufletele lor şi încercau să nu le lase la vedere. Puteau

să ascundă asta unii de alţii, dar nu şi de un Înger. Aelyus se gândi să le împărtăşească faptul că nu fusese singurul înger pedepsit să fie de piatră pentru veşnicie, ci încă doisprezece, toţi pedepsiţi la fel de crunt pentru greşeala de a fi încercat să simtă fericirea simplă şi primară a oricărei fiinţe vii. Toţi care încercaseră să îl convingă pe Arhanghel şi pe cei care îl urmau că oamenii nu sunt fiinţe inferioare, ci doar diferite; faptul că nu erau nemuritori era compensat de prezenţa sufletului şi de intensitatea trăirii oricărui moment. Aelyus îi va convinge să se alăture cauzei lor, nu-i vor mai aduce la viaţă pe cei pe care îi iubiseră, dar pentru dragostea ce le-o purtaseră, vor încerca să salveze viaţa urmaşilor lor.

Plecară spre palatul Regelui. Drumul fu scurt şi liniştit, şi singurul care părea să se bucure de el era Aelyus. Îşi dorise de aproape o mie de ani să poată să-şi întindă aripile în bătaia vântului, să zboare mai repede decât păsările, să se ridice în înaltul cerului şi, de acolo, să se avânte cu viteză spre pământ, printre crengile copacilor, să-şi amintească de momentele în care Sara se învelea cu el. Acum era din nou viu, avea un nou scop în viaţă. Îngerii vor porni la război încă o dată împotriva întunericului, aşa cum îşi doriseră la începuturi alături de Tată.

Se îmbrăcară toţi în hainele cele mai bune, înainte să se înfăţişeze Regelui. Când paşii lor răsunară pe piatra din încăperea imensă, Regele, maestrul Cavalerilor şi ceilalţi sfătuitori, se întoarseră şi rămaseră cu gura căscată. Copilandrul pe care îl luaseră în râs acum ceva timp, părea că reuşise. Se întorsese cu emisarii Asasinilor, Vrăjitorilor şi Călugărilor şi, mai mult decât atât, avea sprijinul lor total. Lângă ei mai era un bărbat cu părul negru şi lung care îi ieşea dezordonat de sub glugă, şi care părea să fie adus de spate. Ochii lui se uitau în jos, de parcă ar fi avut ceva de ascuns. Asta atrase atenţia celorlalţi, iar maestrul cavalerilor se apropie de el şi scoase sabia încet.

— Tu, străine, aici nu avem ascunzişuri. În faţa Regelui, toţi suntem ca o carte deschisă. Arată-ţi chipul! Dacă tânărul comandant Erin te-a ales ca tovarăş, înseamnă că are încredere în tine şi atunci eşti binevenit aici, să-ţi ascultăm părerea şi sfaturile. Dacă trupul tău este bolnav şi ţi-e ruşine cu asta, aici, de faţă, suntem doar bărbaţi care au văzut tot ce se putea vedea într-un război, aşa că nu trebuie să ai nimic de ascuns.

Erin şi ai lui zâmbiră. Străinul ridică încet ochii care păreau să ardă. Chipul său ca de piatră se oglindi în irisurile mărite de groază şi de uimire ale maestrului. Îşi aruncă mantia, şi lumina pe care o emană îi făcu pe ceilalţi să-şi acopere privirile, buimăciţi. Când îşi reveniră, Aelyus era în aer, în faţa lor, cu aripile întinse şi cu sabia de foc în mână. Maestrul se aruncă în genunchi, cu capul plecat. Apoi, toţi făcură la fel, inclusiv regele. Niciunul nu văzuse vreodată un înger, niciunul nu ştia cum arată, doar din poveştile pe care le ascultaseră cu toţii în copilărie.

— Prea bine, fără ascunzişuri. Şi, în faţa mea, toţi sunteţi ca o carte deschisă. Unii aveţi lucruri pe care le ţineţi ascunse doar pentru voi, dar nu sunt aici să vă judec. Mi-am pierdut dreptul acesta şi, sincer să fiu, nu mi-l mai doresc de mult. Ridicaţi-vă, nu îmi sunteţi inferiori, nu sunt stăpânul vostru. Aţi zis că suntem printre prieteni sau războinici. Sunt doar un înger renegat, dar până şi eu ştiu că prietenii şi războinicii nu îngenunchează unul în faţa altuia.

— Mărite Rege, el este Aelyus, un Înger care a fost pedepsit în vechime să se transforme în piatră, dar cu mintea şi simţurile treze. Nu găsesc pedeapsă mai cumplită decât asta. A decis totuşi să lupte pentru noi, pentru salvarea noastră. Şi, undeva, nu foarte departe, mai sunt încă doisprezece Îngeri care împărtăşesc aceeaşi pedeapsă, de mai mult de o mie de ani. Aelyus îi va convinge să ni se alăture.

— Îngeri? Îngeri de partea noastră? Nici nu credeam că există, n-am mai auzit poveşti despre ei de când eram un ţânc şi băteam maidanele. Tot ce ştiam din bătrâni e că sunt nemuritori şi pot să zboare. Şi că, atunci când oştirile îngereşti plecau la război cu întunericul, se cutremurau toate lumile.

— Da, astea sunt poveştile care se transmit din generaţie în generaţie, zise amuzat Aelyus. De fapt, lucrurile stau puţin diferit. Stăpânul Întunericului era unul dintre Arhangheli, era primul fiu al Tatălui. El îl crease după chi pul, asemănarea şi puterile sale. Pentru mii şi mii de ani, ei au fost nedespărţiţi, creând lumi şi universuri întregi. Apoi au început să apară certurile. Tatăl susţinea că toate fiinţele vii au dreptul de a-şi hotărî singure destinul, pe când Fiul său era de părere că, odată ce au fost create de ei, trebuie să li se supună orbeşte. Tatăl îl privea cu blândeţe şi nu-i spunea nimic, spera că, la un moment

dat, o să înţeleagă. Apoi a aflat cu durere că, în timp ce el spera ca Fiul său să îşi revină, el îşi construia pe ascuns o lume aşa cum îşi dorea, în care toţi să i se supună orbeşte. Şi apoi, prin forţă, dorea să îi dea o lecţie Creatorului, să îi arate că se înşală. Majoritatea îngerilor au ales să fie de partea Lui, aşa că Fiul a fost trimis în exil, în lumea pe care şi-o crease după regulile sale. Apoi, după alte mii de ani, au găsit un alt mod de a încerca să-şi impună ideile. O dată la o mie de ani, ei joacă un fel de joc ciudat, voi îi spuneţi şah, dar cu reguli mult mai diferite. Miza nu este cucerirea adversarului, ci distrugerea lumii Lui. Lumea Fiului care a devenit Stăpânul Întunericului, cum îl ştiţi voi, se luptă cu una din lumile create de Tată. Lumea în care toţi se supun orbeşte Creatorului, se luptă cu lumea în care fiecare are dreptul să îşi aleagă destinul, chiar dacă asta înseamnă îndepărtarea de El.

— Ai zis… una din Lumile create. De ce noi? De ce noi, din atâtea lumi, dacă zici că sunt mai multe? De ce Tatăl nu vă foloseşte pe voi, Îngerii? Voi nu puteţi muri, aşa că aţi învinge destul de uşor.

— Foarte probabil, fără doar şi poate. Într-adevăr, Stăpânul Întunericului nu ar putea face faţă armatei cereşti conduse de celălalt Arhanghel. Dar nu am înţeles niciodată de ce Tatăl a decis să lupte cu lumea voastră. Niciunul dintre Îngeri nu înţelegea cum preferă să folosească în luptă fiinţe plăpânde şi muritoare, care nu aveau nici puterea, nici viteza, nici forţa noastră. Noi l-am fi putut zdrobi din prima bătălie. Cu voi deja a pierdut şase bătălii şi încă mai speră…

— Dar… nu l-aţi întrebat de ce face asta? Nu are niciun sens.

— Ba da, l-am întrebat. În fiecare zi, timp de sute de ani. El se mulţumea doar să zâmbească amar şi să spună că încă nu am înţeles nimic. Noi, Îngerii, care îl slujeam fără pic de împotrivire şi cu supunere totală, nu înţelegeam de ce îşi punea atâta speranţă în nişte fiinţe impure, nevolnice, imperfecte. Unii vorbeau de faptul că Tatăl va considera asta un eşec şi că e prea mândru să-şi recunoască greşeala. Alţii se gândiseră chiar să vă distrugem, în aşa fel încât Tatăl să se întoarcă la noi. Iar El, tăcea şi asculta pierdut şi mereu dezamăgit, fără să spună nimic. Până când, într-o zi, înainte ca noi să ne întoarcem de la slujba închinată Lui, a plecat fără să spună un cuvânt.

— A plecat? Creatorul şi-a abandonat creaţia? Înseamnă că

suntem fără scăpare, şopti regele.

— Nu, Creatorul nu şi-a abandonat creaţia. Nu ştim exact unde este, nu am reuşit să-l găsim, deşi îl căutăm de atunci. Erau zvonuri că el rătăcea prin lumea voastră, studiindu-vă, observându-vă mereu şi făcând ceea ce îi plăcea şi atunci: să citească poveştile pe care le scriam noi sau Fiul său. Erau zvonuri că el încă vă considera pe voi creaţia lui cea mai reuşită, chiar dacă sunteţi muritori şi slabi. Pentru voi a creat ceea ce numiţi suflet şi puterea de a lua decizii singuri. Pentru voi a creat emoţiile. Viaţa voastră e infimă, dar emoţiile şi trăirile voastre efemere nu pot fi atinse de Îngeri într-o eternitate. Cel puţin, nu acum, în felul ăsta. Pentru câteva mii de ani, noi l-am căutat, dar ne-am dat seama că El nu vrea să fie găsit, şi speram că, într-o zi, se va întoarce şi vom fi din nou copiii Lui… Dar eu ştiu că, până când Îngerii nu vor înţelege minunea pe care a creat-o, El nu va veni. Mi-am dat seama doar când am trăit printre voi, ce comoară aveţi şi nici nu vă daţi seama. Aflaţi, prieteni şi războinici, că Îngerii vă urăsc pentru asta. Şi vă consideră inferiori. V-au lăsat să pieriţi, pentru că, de fapt, le este frică de voi şi pentru că Tatăl i-a uitat.

Regele, maestrul cavalerilor şi toţi cei prezenţi nu ştiau dacă visau sau totul era aievea.

Erin şi ai lui plecară capetele şi îşi luară la revedere. Aveau să îi lase să îşi revină, ei aveau alte treburi: Îngerul avea să îi îndrepte pe vrăjitor şi pe călugăr spre ceilalţi Îngeri împietriţi, Erin – să facă vizite unor persoane foarte importante pentru el, Bram şi asasinul aveau de gând să meargă într-o cârciumă şi să se îmbete ca porcii, sperând că nu or să se bată cu toţi ceilalţi beţivi, sau, cel puţin, nu cu toţi odată. Apoi, aveau de gând să se înfăţişeze în faţa Regelui cu planul de luptă.

Aelyus se ridicase în aer cu Eleazar şi Frey, apoi se îndepărtase rapid, iar Erin îşi luase rămas bun de la ceilalţi doi tovarăşi de drum şi încălecase, pornind într-o goană nebună spre Bibliotecă. Voia să-l vadă pe bătrânul bibliotecar, trebuia să îi spună ce aflase, prin ce trecuse. Lipsise de ceva timp, trecuse prin multe, nu mai era copilul acela timid, era un războinic, un comandant care avea să îşi conducă armatele pe câmpul de luptă. Dar dezamăgirea fu mare când găsi Biblioteca goală, cu pânze de păianjen peste tot, de parcă de luni de zile nimeni nu

ar mai fi fost acolo. Într-adevăr, totul părea părăsit, doar lumânările ardeau, de parcă cineva tocmai ar fi plecat. Şi, pe masa mare din centrul bibliotecii, pe un covor mai vechi decât lumea, stătea o tablă de şah ciudată, la fel ca în visele lui.

Se îndreptă spre ea.

Iar tabla asta ciudată? Nu ar trebui să mă mai mire nimic, la câte am văzut până acum, dar tot nu înţeleg de unde o are bătrânul. Ce rol joacă el în visele mele şi în toată nebunia asta? Nu-mi amintesc niciunul dintre vise în care să apară nebunul alb. Şi… de ce e mai strălucitor decât toate piesele, de parcă celelalte îşi pierd culoarea în prezenţa lui? Ce vrăjitorie mai e şi asta? Pare că e viu, emană viaţă. Erin dădu să-l atingă, dar piesa strălucitoare fu atât de rece, încât trupul îi îngheţă instant, apoi totul începu să se învârtă şi să se întunece. În clipa următoare, se făcu o linişte de mormânt.

După vreo două ore, Erin se ridică de pe jos, încă ameţit. Îşi scutură hainele. Mai avea o vizită de făcut şi nu îşi dorea să meargă cu ele pline de praf. Îi era ruşine să se ducă aşa, dar nu avea suficient timp să se schimbe, şi nici prea multă răbdare. Aşteptase prea mult momentul acesta, încă de când, în depărtare, abia se zăreau turnurile albe ale Cetăţii. Se va duce la Academie şi o va lua în braţe pe Zaira, să-i spună cât de mult îi lipsise şi prin ce trecuse doar cu gândul la ea, să-i spună că orice povară îi părea mult mai uşoară de când apăruse în viaţa lui. Sau să o ia în braţe şi s-o strângă puternic, fără să-i spună nimic. Era sigur că ea ştia deja totul, cuvintele nu îşi aveau rostul.

Totul se nărui însă, dintr-odată. Zaira şi pisica ei ciudată plecaseră imediat după el. Nimeni nu ştia unde.

Erin se simţi deodată mic şi neînsemnat. Soarta lumii nu mai era în mâinile unui luptător, ci a unui copil pierdut. Şi-ar fi dorit să plouă puternic, să-i acopere lacrimile care începuseră să îi curgă în neştire. Simţea că lipsa ei îi răscoleşte sufletul şi îi lasă un gust amar, de fiere.

Ceva se rupse în el, dar se hotărâse să lupte aşa, să ducă lupta ca un invalid căruia îi lipseşte un membru.

Îl durea enorm, dar ştia că trebuie să continue. Acum va lupta cu armata de trupe trezite din morţi, dar şi cu proprii demoni, pe care îi evita de sute de ani.

Îi va învinge sau li se va supune, dar nu va mai fugi.

Într-un fel, era convins că Zaira nu îl abandonase de tot. Simţea asta în adâncul sufletului. Aşa că, avea să se ridice şi să-i lase pe toţi să creadă că nu s-a schimbat nimic. Ei nu aveau să observe că inima se transforma, încet-încet, în gheaţă, iar sufletul îi împietrea. Nici faptul că ochii săi, în care înainte jucau luminiţe întunecate şi umbre misterioase, deveneau goi şi pierduţi. Singurul care îi va putea citi tristeţea era Aelyus, dar nu-şi făcea probleme prea mari, Îngerul l-ar fi înţeles.

Asta e, urma să ducă bătălia fără inimă şi fără suflet. Asta l-ar fi făcut mai puternic, dar şi mai vulnerabil. Dar, începea să înţeleagă că unele lupte trebuiau duse de unul singur.

Se gândi să se ducă la cârciumă, să-şi înece amarul alături de cavaler şi asasin, dar nu avea de gând să se îmbete şi să se trezească a doua zi într-o cocină plină de porci şi cu dureri inutile de cap, deşi poate ar fi uitat aşa de durerea din suflet. Alese totuşi să se ducă la el în cameră unde rămase cu ochii pironiţi în tavan, cu gândurile pierdute, până când adormi.

A doua zi se trezi târziu, durerea şi tristeţea încă îl bântuiau. Avea nevoie de tovarăşii săi, să pună la cale strategia pe care o vor folosi în luptă, pregătirea armatei, şi cam tot ce era nevoie să îi abată minţile în altă parte. Şi-ar fi dorit să aibă acum lângă el un Pacificator, un pic de ajutor divin nu i-ar fi stricat.

Către seară, se înfiinţară cu toţii în faţa regelui, planul lor era gata. Aelyus îi adusese pe vrăjitor şi pe călugăr. Îi treziseră la viaţă şi pe ceilalţi doisprezece Îngeri pedepsiţi şi îi convinseseră să se alăture cauzei lor. Treisprezece Îngeri aveau să lupte şi ei pentru omenire, nu era deloc puţin. Şi, în plus, aveau şi un plan.

Regele se întoarse şi îi văzu pe toţi păşind de parcă aveau aripi la picioare.

— Tinere comandant, vă văd pe toţi plini de încredere… Ori aţi înnebunit cu toţii, ori v-aţi băut minţile prin cine ştie ce cotlon! Ştergeţi-vă zâmbetele astea tâmpe! Sunteţi în faţa Regelui, nu a fătucilor de prin hanuri. Dacă n-ar fi blestemăţiile alea cu războiul lor, v-aş arunca în temniţă, să vă liniştiţi câteva zile.

— Iartă-ne, prea-mărite! Închide, te rog, ochii la purtarea noastră necuvenită. Credem că avem veşti bune pentru urechile domniei tale şi ale lumii noastre. Avem un ajutor nesperat: cu ajutorul lui Aelyus, am mai salvat încă doisprezece Îngeri şi se spune că nimic de pe lumea noastră nu-i poate atinge. Ei s-au

învoit să lupte de partea noastră. Apoi, împreună cu tovarăşii mei de drum, am pus la cale o strategie, cred că ştim cum putem să-i luăm prin surprindere, poate avem totuşi o şansă.

Elementalistul şi Cavalerul înşirară pe jos o hartă imensă şi toţi se strânseră în jurul ei. Aelyus, în admiraţia şi uimirea oamenilor, plutea deasupra capetelor tuturor, dând rar din aripi. Erin făcu un pas în faţă.

— Aşa cum ştiţi, eu am visat toate războaiele de până acum. Nu ştiu de ce eu, şi nu ştiu de ce mi se încredinţează mie misiunea asta. Nu mi-am dorit-o şi nu am crezut vreodată că voi avea curaj să îmi înfrunt teama. Iată-mă însă acum în faţa voastră, singura teamă care mi-a mai rămas este aceea de a da greş în înfruntarea asta finală. De fiecare dată, Necromantul a atacat cu trupe diferite şi, totuşi, la fel. Grosul armatei lui de nemorţi nu e invincibil, copleşeşte doar prin număr. Unii spun că sunt toţi cei care au murit de la ultimul război, adică toţi cei care au murit în ultimii o mie de ani. Un număr aproape infinit, dar noi, acum, avem de partea noastră Îngerii. Armata celor morţi şi ridicaţi de Necromant face parte din lumea noastră. Ştim din toate poveştile că Îngerii nu pot fi răniţi de nimic de aici. Apoi, Întunericul atacă cu Cavalerii Umbră, cu Demonii zburători şi cu Necromanţii. Toţi sunt mai puternici decât noi oamenii, dar, la fel ca noi, au puncte slabe. Necromantul doar a ştiut să profite de slăbiciunile noastre: Cavalerii noştri sunt mai rapizi decât Necromanţii lor, la fel şi asasinii care atacă prin surprindere, dar sunt vulnerabili în faţa Cavalerilor de fum, Vrăjitorii îi pot distruge pe Demonii zburători, dar nu au şanse în faţa Călăreţilor fantomă, iar Călugării îi pot distruge pe aceştia, dar nu pot lupta împotriva Necromanţilor şi a Demonilor. Până acum, Necromantul a învins pentru că a atacat pe rând, pe fiecare dintre noi. A ştiut exact când şi unde să atace. Întotdeauna ne-a luat prin surprindere. El a adus războiul la porţile noastre. A profitat de greşelile şi de orgoliul nostru. A ştiut să ne ţină dezbinaţi şi, în felul ăsta, a profitat de slăbiciunile noastre. De data asta, noi îi vom ieşi în întâmpinare, vom face primul pas. Îi vom ieşi înainte, la marginea hotarului nostru. Oameni, Vrăjitori, Călugări, Asasini şi Îngeri, vom lupta cot la cot, unul lângă altul. Ca fraţii. Pentru că asta suntem, la urma urmei, în faţa primejdiei ce ne aşteaptă. Suntem fraţi, unul lângă altul, fraţi în faţa Tatălui. Sufletele noastre se duc în

acelaşi loc, atunci când ne ducem de pe lumea asta, rătăcesc împreună, apoi se întorc din nou printre noi. Vom muri ca fraţii şi, dacă, totuşi, vom învinge, vom trăi apoi ca fraţii. Nu ne vom mai urî pentru trecutul nostru duşmănos, nu vom mai trimite copiilor noştri ura pe care am moştenit-o de la părinţi şi bunici. Refuz să cred că lumea noastră se poate distruge din cauza unor poveşti vechi de secole. Refuz să cred că un om nu poate avea prieteni decât oameni, că un Vrăjitor ne este duşman doar pentru că are alte credinţe, refuz să cred în orice învrăjbire pe care o întreţin unii sau alţii, doar pentru folosul lor. Sunt Om, şi iată prietenii mei: un Cavaler, un Vrăjitor, un Călugăr, un Asasin şi un Înger. Cu doar câţiva ani în urmă, nici măcar nu m-aş fi gândit vreo clipă la aşa aventură, la aşa prieteni. Lumea în care trăisem îmi întunecase minţile, ceţurile urii şi limitărilor umane au fost spulberate acum. Mă simt un om mai bun şi în faţa ta, Rege, a comandanţilor tăi, dar şi a Întunericului care vine, vă spun cu lacrimi în ochi: iată prietenii mei! Iată Fraţii mei! Luptăm ca fraţii, murim ca fraţii, şi dacă vom avea noroc, poate vom supravieţui ca fraţii.

Erin izbucni în lacrimi şi căzu în genunchi. Dar nu era plânsul unui om învins, care pierduse totul, ci acela eliberator al unui om care regreta că a trăit încorsetat, cu mintea otrăvită de temerile şi răutăţile celorlalţi.

— Ridică-te, tinere comandant. Deşi, toţi cei de aici am putea să-ţi fim taţi sau bunici, am învăţat astăzi că înţelepciunea nu ţine cont de vârstă, curajul nu ţine cont de tăria braţului şi sufletul nu ţine cont de nimic din ce este pe lumea asta. Eşti încă tânăr şi eşti mai înţelept decât toţi învăţaţii mei. Nu ştii multe, dar curajul şi hotărârea ta vin din adâncul sufletului. Ai suferit mult, vei mai suferi poate la fel de mult, dar, apoi, îţi vei găsi liniştea. Aici, în viaţa asta, în braţele unei femei care să-ţi vindece toate rănile sufletului, sau în următoarea, binecuvântat de toţi cei cărora le-ai luminat drumul. Ridică-te şi pregăteşte armata! Veţi lupta cot la cot cu Vrăjitorii, Cavalerii, Asasinii, Călugării şi Îngerii, aşa cum nimeni nu a visat vreodată. Ca fraţii. În cinstea voastră, unităţile de luptă îşi vor schimba numele în Frăţii. Acum eu nu stau în faţa voastră ca un Rege, ci ca un Frate. Frate Erin, Frate Aelyus, fraţilor Eleazar, Khaimah, Frate Frey, mă înclin vouă şi vă aştept cu braţele deschise şi cu toată dragostea unui tată pentru fiii săi, atunci când se va termina

totul.

Se lăsase o tăcere de mormânt şi nimeni nu spunea nimic. Bătăile inimii se auzeau ca tobele de război.

Erin observă că regele era îngenuncheat lângă el şi îl cuprinse ruşinea. Se ridică ameţit, răsuflă uşurat, se întoarse demn şi plecă însoţit de Fraţii săi.

Undeva, pe tabla imensă de joc cu pioni ciudaţi, Nebunul Alb tremura şi pulsa a viaţă. Energii nebănuite veneau din aer, absorbite de piesa de şah care începea să strălucească în întuneric ca o nestemată. Un zâmbet de mulţumire se ghicea pe faţa unuia dintre jucători, iar celălalt încerca să-şi ascundă neliniştea. Jocul începea să devină echilibrat, dar mai erau mutări până la sfârşit.

Oameni și Vrăjitoare

Noaptea se lăsă şi deasupra norilor, şi pe pământul fremătând de pregătirile de luptă. Purtându-şi părul mângâiat de adierea vântului, Zaira se plimba încetişor, Uitându-se pierdută spre lumea din care se întorsese de puţin timp. Se întorsese, dar nu întreagă. Sufletul ei, o mare parte din el, rămăsese acolo, în turnul Academiei, în sălile înguste în care tinerii ascultau sfaturile învăţaţilor, hoinărind şi veghind nopţile lui Erin. Ştia că ea este în fiecare vis al lui, simţea asta. Ştia că el o caută şi cât de gol se simţea fără ea. Ştia toate astea şi păstra aceeaşi durere în sufletul ei. Erin trebuia să-şi îndeplinească destinul, nimic nu trebuia să îi distragă atenţia; timpul lor va veni într-o zi. Fortuna, pisica ei ciudată, se ghemui lângă ea, ca de fiecare dată când se simţea singură. Protectoarea ei alesese forma unei pisici pentru că ştia cât de mult îi plăceau Zairei, şi nu mai voise să se transforme în altceva. Când fata se aşeză pe marginea unui nor, privind în gol, veni şi se gudură de ea, începând să toarcă. Până îi văzu lacrimile, alunecând încetişor, prelingându-se pe marginea norului, purtate de vânt. O durea să o vadă aşa, era prea tânără pentru suferinţă. Ştia că Maya, conducătoarea lor, îşi dăduse seama că venise schimbată de pe Pământ. Ştia că se întâmplase ceva, dar se prefăcuse că nu observă. Era încercarea ei. Fiecare Vrăjitoare avea, la un moment dat, un moment în care trebuia să ia o decizie care îi va rupe sufletul.

Zaira avea de ales între a fi acum cu cel pe care îl iubea, pe cel pe care, poate, îl iubise înainte să-i ştie chipul, înainte să ştie că există, de a-l călăuzi în încercarea lui cea mai cumplită, sau de a-l veghea de la distanţă, fără să fie parte a alegerilor lui, sperând ca apoi, în momentul în care ea va putea să se întoarcă, el va fi tot acolo. Puternic. Fără teamă. Cu sufletul purificat şi cu aceleaşi focuri arzând în el. Pentru ea, doar pentru ea. Atunci focurile lor se vor contopi şi îi vor mistui pe amândoi.

Era tânără, nu avea decât trei sute de ani. Printre celelalte vrăjitoare, era atât de neştiutoare, de naivă, dar totuşi diferită! Fortuna alesese să o îndrume, îi era dragă ca o fiică, încercase mereu să o protejeze de orice. Nu putuse să o protejeze de Erin, de ceea ce simţea pentru el. Simţise o forţă cu mult mai mare decât a ei, că tinerii erau sortiţi să se întâlnească. Inima copilei o lua razna de fiecare dată când îl vedea pe el. Deşi Vrăjitoarele nu aveau puterea de a citi sufletele, nu trebuia prea multă ştiinţă să îţi dai seama că se gândea întruna la Erin.

— Domnişoară, nu ar trebui să dormi? Surorile tale au petrecut seara făcând un foc pe norul pe care ni l-a adus vântul în anotimpul trecut, dar tu abia te-ai apropiat de el.

— Maya, iartă-mă, voiam doar să fiu singură, doar eu cu gândurile mele. Surorile mele ştiu că nu mi-au greşit cu nimic, şi nici eu lor. Îmi doream doar să fiu singură.

— Ştiu, micuţo, nu ai greşit cu nimic, îţi simt nevoia de singurătate, Fortuna mi-a transmis totul, e îngrijorată pentru tine. Deşi e o protectoare bună, nu ştie să te ferească de rănile sufletului.

— Nu vreau să fie îngrijorată, şi nici tu nu-ţi pierde timpul cu mine, voi fi bine. Simt nevoia să fiu aici, să mă uit la lumânarea care arde pe fereastra lui. Oare doarme? Oare acum aşteaptă să mă viseze? Oare îi e teamă de luptă? Ştie că ne vom revedea? Spune-mi, Maya, ştie?

— Zaira, ştii că doar Îngerii au puterea să vadă în sufletele tuturor fiinţelor vii. Eu, deşi sunt la fel de veche ca ei, nu am darul acesta. Dar ştiu că tu, în sufletul tău, deja ştii răspunsul. Ştii că te visează mereu, simţi când îşi îndreaptă gândurile spre tine, ca o rugăciune. Sigur te aşteaptă, speră că şi tu îl visezi şi că te gândeşti la el. Lasă-l să se pregătească de luptă, încă nu ştie câte suflete va trebui să călăuzească. Acum, haide, treci la somn, poate o să-l visezi.

Plecară amândouă încetişor, cu pisica ghemuită în braţele fetei. În încăperea micuţă, Fortuna se cuibărise deja în pat, iar Zaira se uită în oglindă, pe întuneric. Niciodată nu îi plăcuse asta, se temuse, de parcă oglinda i-ar fi arătat ororile nopţii. Iată că, acum, nu îi arăta nimic îngrozitor, doar ochii ei negri, arzând ca focul, buzele sângerii pulsând, inima bătându-i ca un clopot, ridicându-i pieptul. Simţea că trăia, se trezise la viaţă. Trimise un sărut înspre locul în care ştia că e casa în care dormea Erin.

— Noapte bună, dragul meu. Ai grijă de tine, domnule!

Apoi, îmbrăţişând-o ca în fiecare seară pe tovarăşa ei, adormiră adânc.

Când soarele atinse marginile primului nor al tărâmului Vrăjitoarelor, Zaira era deja trează, cu ochii la întunericul de pe tavan. Nopţile erau la fel de grele ca zilele, doar că nu putea să stea, să urmărească mişcările tânărului comandant. Dar, şi aşa, îl vedea în vise, călărind ca un nebun lipsit de suflet. Simţea golul care apăruse în el atunci când ea plecase. Ştia că o să se ajungă la asta şi i-a fost greu să îi spună. Ştia că, la un moment dat, vor fi din nou împreună.

O mângâie încet pe Fortuna, care dormea liniştită. Oare ea, ca protectoare a ei, trecuse prin aceleaşi suferinţe? Deşi erau de peste o sută de ani împreună, timpul tărâmului lor se scurgea mult mai rapid decât pe pământ. Niciodată nu discutaseră despre trăirile pe care le-au avut. Cu ochii mari, strălucind de patimă, ascultase toate povestirile Vrăjitoarelor în vârstă, dar simţea că lipseşte ceva. Ceva care o rodea şi nu-i dădea pace. Era ea, lipsea povestea ei. Şi nimeni nu putea să o înţeleagă.

Totuşi, se ridică din pat, făcu ritualul de dimineaţă, rugăciunile de mulţumire soarelui, ploii, aerului, pământului şi Creatorului, şi plecă încet, fără Fortuna, la plimbare. Simţea nevoia ca vântul să îi mângâie părul, aşa cum o făcea el, să îi atingă umerii aşa cum o făceau buzele lui. Dorea să se tăvălească prin norii umezi de ploaie, să simtă răceala şi, în acelaşi timp, fierbinţeala pielii lui. Avea senzaţia că arde într-un foc mai mare decât toate focurile pe care oamenii au ars vrăjitoarele de-a lungul mileniilor. Apoi, o văzu pe Maya, plutind spre ea. Norişori mici şi perdele de ceaţă se strânseră în jurul lor. Pesemne, Maya voia o discuţie privată şi, mai mult decât probabil, foarte personală.

— Zaira, deşi menirea mea mă împiedică să fiu lângă voi, fiicele mele, aşa cum mi-aş dori, vă urmăresc mereu. Observ bucuria voastră de a trăi, văd că vă faceţi ritualurile zilnice cu multă pasiune, percep lacrimile şi durerile voastre. Deşi nu am puterea Îngerilor de a citi sufletele, Tatăl mi-a dat darul de a simţi. Nu ştiu dacă mi l-a dat ca o binecuvântare sau ca o pedeapsă. De mii de ani mă întreb lucrul ăsta.

— Maya, eu...

— Ascultă-mă, fetiţo. Deşi eşti Vrăjitoare ca noi toate, eşti altfel. În sufletul tău ard focuri pe care noi nu reuşim să le înţelegem. Sunt forţe mai mari decât ale noastre, pe care nu putem decât să le acceptăm. Tatăl a creat lumile cunoscute cu voinţa proprie, fiecare lume are stelele ei, forţele ei şi sufletul ei, din care ne dă şi nouă o părticică. Oscilezi acum între datorie şi ceea ce eşti tu. Între ceea ce faci şi ceea ce simţi. Nimeni nu-ţi poate spune ce e mai bine. Nimeni nu poate şti ce-ţi aduce viitorul. Am fi foarte nefericiţi dacă am şti asta, total lipsiţi de bucuria de a trăi dacă am şti că mâine am muri. Cum ai putea să te bucuri de roadele muncii tale sau de plăcerea de a trăi dacă ai şti dinainte rezultatul oricărei bătălii, al oricărei strădanii? Şi cum ai putea să înveţi să lupţi din nou după o înfrângere, să te ridici pe picioarele tale dacă ai şti că iar o să fii învins? Să fiu ironică, aş zice că am fi ca Îngerii.

— Nu prea îi placi, nu?

— Nu prea reuşesc să îmi ascund simţirile de tine, nu? zâmbi bătrâna Vrăjitoare. Dar, da, ai dreptate, nu îi plac foarte mult. Uneori, deşi ştiu că nu e bine, îi urăsc şi mă doare. Iar durerea asta o port cu mine încă de la începuturi. Doar câteva dintre surorile noastre au cunoscut povestea mea, însă niciuna nu mai este acum printre noi. Oare asupră-mi apasă un blestem? Sunt oare condamnată să fiu mereu de piatră? Demult, Îngerii răzvrătiţi erau transformaţi în stană de piatră, dar cu mintea liberă. Eu nu sunt Înger, sunt doar o Vrăjitoare, dar m-am condamnat singură la asta?

— Atunci, împarte cu mine povara ta, spune-mi durerile tale, deşi sunt tânără şi nu ştiu multe, sufletul meu poate înţelege. Deşi mintea îmi spune ce să fac, sufletul vrea cu totul altceva. E cea mai grea luptă, atunci când sufletul se luptă cu mintea, pentru că, indiferent cine învinge, rămân răni pe care doar o singură persoană le poate vindeca. Şi ce te faci dacă, totuşi, el

nu mai este?

— Rămâne speranţa, fetiţo. Speranţa că el este şi încă te aşteaptă. Speranţa că, într-o zi, se va întoarce şi îţi va mângâia inima rănita, acoperind spărturile făcute de minte şi suflet. Trimiţând locul din venele lui, pe care le va uni cu ale tale, pentru a topi toţi gheţarii pe care i-ai ridicat în lipsa lui. Eu încă aştept, speranţa mă ţine aici de milenii, altfel mi-aş fi dorit să mor.

— Nu înţeleg, ai fost tot timpul retrasă şi distantă, nu am ştiut de ce, dar acum văd că cineva te-a rănit.

— Da, El m-a rănit. Din cauza Îngerilor. Ei au fost primii copii ai Tatălui. Întotdeauna s-au lăudat cu asta. Erau războinicii Lui care nu cunoşteau teama, erau slugile credincioase, care îi îndeplineau orice voinţă. Dar, la un moment dat, a ajuns la concluzia că atâta supunere, nemurire şi putere nu sunt de ajuns. Apoi, ne-a creat pe noi, Vrăjitoarele. Eu am fost prima. Când a suflat viaţă asupra trupului meu şi am deschis ochii, El era minunat. Nu văzusem niciodată o fiinţă, nu văzusem nimic, fusesem plămădită din lutul modelat din mâinile lui şi, deşi Îngerii roiau în jurul meu în haine de lumină, El era minunat. Avea privirea blajină şi caldă, mâinile osoase şi pline de bătături. Părul îi era ridicat şi zburlit de vânt, barba neîngrijită şi murdară. Era atât de perfect în imperfecţiunea Lui, cu roba albă, plină de lutul din care am fost plămădită! S-a uitat la mine, cu un zâmbet de copil, mândru de jucăria pe care a creat-o şi mi-a zis: *Tu eşti Maya, prima din neamul tău. Eşti cea mai reuşită creaţie a mea de până acum. Maya, ridică-te şi zboară! Cerul este al tău. Maya, coboară şi păşeşte! Îţi dau şi Pământul. Maya, ei sunt Îngerii. Deşi, spre deosebire de tine, ei sunt nemuritori, tu eşti mai fericită, pentru că tu vei şti să foloseşti lipsa nemuririi. Nemurirea te face plictisitor. Teama de moarte te face să alegi.* Timp neştiut am zburat pe Cer, am umblat pe Pământ, scăldându-mi picioarele în apa râurilor, mergând desculţă prin rouă, privind de pe crengile copacilor cum El stătea cu ochii aţintiţi spre schiţele Lui. Într-o zi, m-a văzut cum îl urmăream. M-am speriat şi inima a început să îmi bată cu putere. Îmi era frică. Dar nu de El, ştiam că nu îmi va face nimic. Mă temeam că L-am dezamăgit. Dar nu… A venit spre mine. Nici măcar nu s-a ridicat în aer, doar s-a aşezat sub copacul în care eram, a întins mâna spre mine şi, din priviri, m-a chemat. I-am dat mâna. Şi,

de atunci, am ştiut că Îl iubeam.

Am coborât, creangă cu creangă. Uitasem că ştiam să zbor. Uitasem cine sunt. Doar ochii Lui mă chemau cu o voce şoptită care răzbătea din fiecare părticică a corpului meu. I-am atins mâinile pline de lutul moale, lutul acela, mâinile acelea care mă plămădiseră. Era cald şi umed şi pulsa a viaţă. Nu Îl văzusem niciodată zâmbind aşa. Nici atunci nu a vrut să plutească, Îi plăcea atât de mult să simtă pământul sub picioarele Lui, acoperite de acea robă albă, pe care niciodată nu o văzusem prea curată. El, Creatorul, era cel mai modest şi mai umil dintre toate făpturile sale. M-a condus încet, nespunând nimic, citindu-mi sufletul ca pe-o carte deschisă, la masa pe care crea lumea. Mi-a adus pământ şi apă, şi am amestecat până când lutul a avut consistenţa dorită. Mi-a luat mâinile într-ale Sale şi, împreună, am creat o fiinţă. Era aproape vie, era atât de reală… Apoi, El a suflat viaţă asupra ei, iar ea a deschis ochii îngrozită şi zburlindu-şi blana. A căutat un loc unde să se ascundă, îngrozită de ceea ce vedea şi nu reuşea să înţeleagă. Apoi El a întins mâna şi a mângâiat-o după ceafa, iar ea a înţeles în faţa cui stătea. Începuse să toarcă şi să se gudure pe lângă El. El a zâmbit satisfăcut, şi mi-a şoptit că nicio fiinţă nu trebuie să fie singură, nu trebuie să se teamă de singurătate şi să-şi aleagă propriul destin. Era atât de înţelept! Împreună, mâinile noastre s-au scufundat în lutul acela proaspăt şi am mai creat o fiinţă identică. Când s-a trezit la viaţă, nu a mai fost atât de îngrozită ca prima. S-a uitat la El, s-a uitat la mine, apoi s-a uitat la cealaltă fiinţă plămădită. A trecut pe lângă mine, mângâindu-mă, s-a gudurat pe lângă picioarele Lui, mulţumindu-i, şi s-a dus către jumătatea ei. Atunci, şi El, şi eu, ştiam că era bine. Creasem viaţă şi, mai mult, creasem posibilitatea ca nu doar El să fie cel care dă viaţă. Viaţa însăşi dă viaţă. Le-a luat în braţe, sărutându-le drăgăstos, cum numai un tată ştie să facă, le-a şoptit ceva la ureche, şi le-a lăsat să plece.

— Maya, ceea ce spui tu e aproape ireal, tu L-ai cunoscut? Şi… ai creat cu El o parte din lume. Dar, făpturile create de voi?

— De ce crezi că Vrăjitoarele sunt legate în mod special de pisici? zâmbi Maya cu bucurie.

Părea că întinerise, retrăia acel moment.

— Dar, să continuăm… Vreme nesfârşită, noi eram împreună. Oare El ştia că îl iubeam? E drept, toate fiinţele create de El îl

iubeau, dar niciuna ca mine... Oare El înţelegea asta? Nu i-am spus-o niciodată, nu am avut curaj, dar cred că ştia. Dar, trebuia să creeze o lume. În fiecare zi, eram lângă El la masa de lucru, modelam fiinţe noi, populam cerul şi pământul. De atunci, am creat întotdeauna câte două fiinţe identice. Evident, nu reuşeam să le cream întotdeauna la fel, lutul era înşelător, dar El le şoptea ceva ce nu am reuşit să înţeleg. Apoi, după mii de ani, am înţeles că nu era nevoie ca ele să fie identice, trebuia doar ca acelaşi suflet să fie împărţit în două bucăţi, şi fiecărei fiinţe să i se dea una. Apoi, cele două bucăţi vor deveni una, şi vor da naştere altei vieţi. Abia după mii de ani am înţeles esenţa lumii pe care şi-o imaginase. După un timp, am observat că devenise pierdut, ochii Lui rămâneau ficşi, cu un val de tristeţe în ei care mă îngrozea, mă respingea şi mă făcea să mă întorc cu şi mai multă putere la El. *Ştii, Maya, oricât de perfectă ţi s-ar părea lumea noastră, ceva îi lipseşte. Am Îngerii care mă slujesc tot timpul, oricum le-aş cere-o. Sunt puternici, nemuritori, dar sunt ca bucata asta de lemn. Ei nu simt. Apoi, vă am pe voi, Vrăjitoarele, sunteţi frumoase, bune, aproape nemuritoare; voi aveţi suflet şi conştiinţă, puteţi să vă faceţi singure alegerile în viaţă. Apoi, avem şi fiinţele pe care le-am plămădit împreună şi care ne bucură sufletul în fiecare zi. Ele nu au darul nemuririi, au suflet, dar nu au conştiinţă, ele trebuie să se bazeze pe instinct. Nu simţi că lipseşte ceva? Şi, de atunci, parcă a înnebunit. Stătea zi şi noapte la acea masă, plămădea tot felul de fiinţe, apoi le distrugea într-o clipită. Amândoi încercam în fiecare zi şi în fiecare noapte, dar nimic nu părea să îl mulţumească. Lumi întregi ar fi putut fi populate cu ce crease şi distrusese el. Lumi întregi îşi văzuseră zorii, şi apoi distrugerea. Lumi întregi care au fost, însă nimeni nu poate să spună povestea lor. Până într-o zi când, brusc, s-a luminat la faţă şi m-a luat de mână: Ştii, Maya, am încercat să ating perfecţiunea cu lumea noastră, uitând că până şi perfecţiunea a fost definită tot de mine. Am încercat să obţin perfecţiunea cu fiinţe nemaivăzute, fără să-mi treacă o clipă prin cap că ea se poate obţine din lucrurile simple, dar minunate. Hai să facem două fiinţe, care să fie mereu împreună, după chipul şi asemănarea noastră. Două fiinţe, cu suflet, cu voinţă, cu puterea de a-şi alege viaţa, care să ştie să preţuiască fiecare clipă, căci le voi refuza nemurirea, care să poată trăi într-o clipă cât unii dintre*

nemuritori într-o eternitate. Şi, ca totul să fie perfect, să fie total diferite. Eu voi crea o fiinţă, după asemănarea mea, şi o voi numi bărbat. Tu vei crea o fiinţă frumoasă şi blândă ca tine, o s-o chemăm femeie.

Ei vor popula pământul. Nu vor putea să zboare, nu vor putea să alerge ca fiinţele pe care le-am creat înainte, dar vor fi perfecţi. Vor fi copiii mei cei mai dragi, o să-i privesc veacuri întregi, să văd cum îşi trăiesc viaţa. Dacă ai şti cât de mândră eram de mine! Creasem, alături de El, cele mai dragi fiinţe ale Lui. Şi erau şi ale mele! Erau, într-un fel, copiii noştri. Până acum, în afară de mine, nimeni nu mai avea nume. I-am botezat pe copiii noştri Adam şi Eva. Erau aşa de frumoşi şi neştiutori, umblând goi şi dormind pe iarba plină de rouă. Fără să ştie de ce, se plimbau ţinându-se de mână întotdeauna. Nici eu nu înţelegeam de ce, l-am întrebat pe El. A zâmbit cu atâta bucurie şi, cu ochii în lacrimi, mi-a zis că le e teamă să nu se piardă. Şi au fost fericiţi. Apoi, a început totul. Unul dintre primii Îngeri a început să se întoarcă împotriva Tatălui său. Pur şi simplu, nu înţelegea ce vede El la fiinţele nevolnice pe care le numise oameni. Pentru el şi ceilalţi Îngeri, nu erau mai vrednice decât nişte insecte. Prima dată, a încercat să le distrugă fericirea, a înşelat-o pe Eva. Apoi i-a făcut să se îndoiască de bunătatea Tatălui şi de darul primit de la El. A încercat până şi să-l omoare pe Adam, trimiţând un animal să-l atace, după ce preluase controlul asupra sa. Adam însă a reuşit să omoare animalul. Până atunci, animalele şi oamenii trăiseră în pace unul cu altul, nimeni nu văzuse sângele unei alte fiinţe vii. Mirosul lui i-a înnebunit, pacea a rămas doar o amintire. Tatăl s-a mâniat pe Îngeri, dar nu a făcut nimic atunci. Eu şi celelalte surori ale mele i-am protejat pe oameni. Nu toţi Îngerii îi urau pe oameni. Erau unii care nici nu-i iubeau, nici nu-i urau, doar îi observau curioşi, încercând să-şi dea seama de ce-i iubea El atât de mult. Dar cei care îi urau pe oameni nu voiau să renunţe. Încercau tot timpul să le facă rău. Oamenii se înmulţiseră şi încercau să înveţe să lupte împotriva Îngerilor. Noi, Vrăjitoarele, de fiecare dată când Îngerii îi atacau, apăream şi încercam să îi ajutăm, dar nu era uşor să luptăm împotriva nemuritorilor. După prima luptă între Oameni, Îngeri şi Vrăjitoare, El aproape că înnebunise. Pentru că îşi iubea toţi copiii şi pentru a-i proteja unii de alţii a decis să lase pământul Oamenilor, deasupra norilor trebuia să locuim

noi, Vrăjitoarele, iar El şi Îngerii au ales să plece departe. Atunci L-am văzut ultima oară, m-a strâns în braţe şi mi-a cerut să îi veghez fiinţele cele mai dragi. Şi spera ca, într-o zi, lumea să redevină aşa cum am creat-o împreună. De atunci, eu Îl aştept.

— Dar, Maya, au trecut milenii…

— Da, fiica mea, milenii au trecut şi, uneori, când îmi amintesc, mi se par clipe, iar apoi mă întristez iar şi clipele mi se par mai mult decât o mie de ani. Mii de ani în care a trebuit să trăiesc cu lipsa Lui. Mii de ani în care, atunci când eram singură, mă plimbam rătăcind pe pământul creat de El, Strigându-L necontenit, fără să pot scoate un sunet. Sperând că o să vină într-o zi. Sperând. Sperând mereu. Doar speranţa de a-L revedea a fost mai puternică decât teama. Şi încă Îl aştept. La fiecare mie de ani, când se apropie Lupta, eu nu ştiu ce o să fac. Vreau să-L ajut, vreau să fiu mutarea Lui secretă, vreau ca împreună cu El să învingem, dar mi-e frică. Mi-e teamă că Întunericul va învinge şi Îl voi dezamăgi, iar atunci, El nu va mai vrea să mă vadă. Şi atunci, nici speranţa nu mă va mai salva. Şi apoi, mă sperie ce-aş putea fi eu fără El în viaţa mea. Sau, la fel de bine, aş putea fi moartă.

— De ce îmi spui mie toate astea? De ce tocmai mie? Nu cred că sunt singura Vrăjitoare care suferă.

— Nu, Zaira, într-adevăr, nu eşti. Şi, cu siguranţă, nu vei fi nici ultima. La un moment dat, tuturor ni se pare că a sosit clipa să facem o alegere. În realitate nu e aşa. Fără să ne dăm seama, în fiece clipă facem o alegere. Alegem să ne eliberăm sufletul, să abandonăm, să iubim, să renunţăm la iubire. Peste tot pe pământ, dar şi aici, deasupra norilor, totul se rezumă la alegeri. Toate ne par cele mai bune atunci când le luăm şi toate ne transformă, niciodată nu vom şti dinainte ce devenim.

Soarele nu se ridicase încă bine pe cer când, în faţa Cetăţii, armata condusă de Erin se opri. Fraţii lui erau lângă el, şi asta îi dădea încredere. Pe imensa câmpie trebuiau să-şi întregească armatele. Deşi starea de nervozitate şi agitaţie se simţea pretutindeni, nimeni nu încerca să o arate. Dacă nu vor veni? Vor putea fi uitate orgolii şi duşmănii de sute sau mii de ani? Se vor uni toţi sub conducerea unui tânăr abia scăpat din traumele copilăriei? Aveau să-şi pună soarta în mâinile unuia care nici măcar nu-şi dovedise priceperea pe câmpul de luptă? Care încă

nu ucisese niciun duşman? Dacă avea să dea bir cu fugiţii în primele clipe ale luptei? Cum o să învingă el puhoaiele de fiinţe infernale întoarse de acolo, de unde mintea umană nici nu-şi imaginează? Doar Aelyus şi fraţii săi păreau să fie cu adevărat încrezători. Sunete de tobe şi copite de cai tropăind la unison îi făcură pe toţi să se trezească din gândurile şi temerile care îi măcinau.

— Comandante Erin, vin! Sunt aici! Cavalerii! Sunt mii! Au venit! Nu ne-au abandonat! spuse, gâfâind de la atâta goană, un copilandru abia scăpat din adolescenţă, cu un coif prea mare căzându-i pe ochi şi faţa murdară de praf.

— Normal că nu ne-au abandonat, mârâi printre dinţi Bram. Cavalerii nu abandonează o luptă. Cavalerii nu se tem de moarte. Ei pentru asta trăiesc, spre deosebire de tine, flăcău. Ridică-te în faţa comandantului tău şi spune cine eşti şi ce făceai înainte ca Regele să te cheme să lupţi.

— Iertare, nobile cavaler! Sunt un simplu îngrijitor de vite, singura armă pe care am ţinut-o în mână a fost bastonul cu care le mânam şi le apăram de animale sălbatice. Iertare pentru necuviinţa mea, dar nouă, tuturor, ne e teamă. Suntem ţărani, păstori, cultivăm legume şi creştem animale. Nu suntem luptători, pedepseşte-mă dacă merit, pentru spusele mele.

— Flăcău, aici nu mai e nimeni nobil, nici măcar Regele. Crezi că un titlu te apară de o sabie ascuţită sau de o săgeată otrăvită care ţi se îndreaptă spre inimă? Crezi că noi, cei obişnuiţi cu moartea, am fost născuţi cu sabia în mână? Titluri, pedepse, nobilime, reguli impuse de cei din jur, nu au nicio valoare în faţa a ceea ce vine. Un simplu ţăran poate valora mai mult decât un rege dacă ştie să mânuiască bine o armă. Şi, fii încredinţat, atunci când va fi nevoie, toţi suntem luptători neînfricaţi. Atunci când realizezi că nu mai ai nimic de pierdut, când nu mai ai pentru ce trăi, te vei arunca în mijlocul inamicilor ca o bestie. Indiferent dacă supravieţuieşti sau nu, pierzi o fărâmă de umanitate. Aşa că, zâmbeşte, dacă o să supravieţuieşti, o să ai ce povesti celorlalţi, sigur faptele tale de vitejie vor impresiona o ţărăncuţă frumoasă şi poate vei avea o bătrâneţe liniştită, cu nepoţi pe care să-i ţii pe genunchi. Dacă nu supravieţuieşti, nu mai ai de ce să-ţi faci griji.

— Bram, nu crezi că eşti prea dur? zâmbi Erin.

— Dacă ne-am lupta cu turme de lupi sau ciobani sălbăticiţi şi

barbari, poate ai avea dreptate. Dar nu cred că prietenul nostru o să fie capabil să bată cu bastonul său un Necromant sau ce arătări mai sunt acolo. Aşa că, nici tu, nici flăcăul nostru nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Moartea nu iartă pe nimeni, hale, contează cum stăm în faţa ei. Şi eu, dacă nu ţi-e cu supărare, prefer să stau beat. Sau cu sabia în mână. Sau ambele.

— Ştii să îmbărbătezi armata înainte de luptă, Cavalere!

— Da, comandante, asta am învăţat-o de la mentorul meu, mi-a spus-o cu câteva zile înainte să moară.

— Îmi pare rău, nu ştiam că ai avut un mentor. Cum a murit? Beat? Pe câmpul de luptă?

— Nu, lovit în cap cu un buştean de către un ţăran, după ce a plecat beat de la nevasta lui, dar e tot aia…

Erin se abţinu să nu râdă, mai ales că steagurile de luptă ale Cavalerilor se apropiau tot mai mult. Armurile masive străluceau puternic în lumina soarelui, făcându-i pe cei din faţa Cetăţii să se uite mereu în jos sau să ţină mâinile streaşină la ochi. Maestrul Cavalerilor intră în cortul Regelui, iar Bram se duse la foştii săi tovarăşi de luptă. Avea să le spună o poveste pe cinste.

În toată hărmălaia provocată, aproape că nici nu-i văzuseră pe Călugări apropiindu-se încet, desculţi, cu hainele lor ponosite prin praful stârnit de caii cavalerilor. Un sentiment de linişte şi pace cuprinse văzduhul şi simţiră cum speranţa creşte în inimile lor. Da, aveau nevoie de susţinerea şi sprijinul Pacificatorilor, aveau nevoie de Vindecători şi, mai ales, aveau nevoie de siniştrii Exorcişti care îi priveau cu ochii lor reci, prevestitori de rău. Erin înţelegea, aceşti Călugări se luptau zilnic cu tot felul de demoni, doar pentru a fugi de demonii lor interiori. Pentru că nu puteau să se vindece pe ei, pentru că nu aveau tăria să câştige o luptă cu ei înşişi, furia şi răzbunarea lor se îndreptau spre lumea exterioară şi, probabil, s-ar fi transformat şi ei în demoni dacă nu i-ar fi avut lângă ei pe fraţii Vindecători şi Pacificatori. Apoi, veniră Asasinii, în hainele lor care se confundau cu crengile şi frunzele copacilor. Tăcuţi, silenţioşi, mortali. Fără ca niciun muşchi al feţei să exprime măcar o tresărire, aceşti mesageri ai morţii ajunseră în faţa lui Erin şi se înclinară.

— Asasinii vă transmit că şi astăzi e o zi bună pentru a muri, comandante Erin. Iscoadele noastre ne-au povestit tot ce au aflat despre tine. Nu eşti încercat în luptă, dar ai onoare. Evident, pentru noi, Asasinii, onoarea nu e ceva la fel de

important ca şi curajul, dar preferăm să luptăm împreună. Asasinii îţi vor urma poruncile, Comandante! Eu însumi, Patriarhul lor, îţi voi urma poruncile.

— Fii binevenit, tu şi toţi oamenii tăi. Ajutorul vostru vine la momentul potrivit. Dacă vom învinge, el nu va fi uitat. Îi vom aştepta acum pe Vrăjitori, să sperăm că vor veni, iar apoi, în noaptea asta vom petrece împreună, poate pentru ultima dată.

Înainte să apună soarele, în forfota generală produsă de nechezatul cailor, ascuţirea săbiilor, râsetele zgomotoase ale cavalerilor, cerul se coloră într-un albastru aproape ireal. Stele şi scântei aurii păreau să danseze şi să creeze tot felul de forme ciudate. O ceaţă cu un miros îmbătător învălui toată câmpia şi, când se risipi, lângă ei se aflau Vrăjitorii. Elementaliştii pluteau uşor deasupra pământului, iar Mentaliştii şi Alchimiştii cărau cufere mari care păreau atât de uşoare, încât aproape pluteau.

— Exact la timp, sper că nu ne-aţi aşteptat prea mult şi că v-a plăcut intrarea noastră. Comandante Erin, prietene Bram, ce plăcere să vă revedem. Ultima dată când ne-am întâlnit eraţi cam… dezorientaţi?

— Vezi, Erin, de ce nu-i înghit pe ticăloşii ăştia? Dacă scăpăm cu viaţă, îi leg de mâini şi la gură, îi bag în saci şi îi las câteva zile în soare, să vadă că şi noi, Cavalerii, ne pricepem la iluzii…

— Da, Bram, te ajut şi eu să-i bagi pe toţi în saci, numai să câştigăm. E o imagine pentru care să vrei să lupţi, dacă nu ai alta mai bună, oftă Erin. Acum, hai să ne bem minţile într-o cârciumă şi, poate, să ne batem cu câţiva ţărani. Simt că o iau razna, prietene. Simt focuri care mă ard pe interior şi, în acelaşi timp, friguri care mă îngheaţă. Simt nevoia să urlu, dar sufletul meu nu are glas. Am nevoie de băutură, multă băutură.

Uriaşul nu spuse nimic şi plecă să-i adune şi pe ceilalţi. Începuse să-i fie drag tânărul, îl admira pentru curajul şi pentru visele lui. Ar fi vrut ca el să fi ţinut mai mult la ale lui, să nu le abandoneze. Poate, dacă vor învinge în lupta ce va urma, Erin îl va învăţa să viseze din nou. Poate că nu totul era pierdut definitiv.

Noaptea se lăsase peste Cetate, iar câmpul era însufleţit de sutele de focuri în jurul cărora se strânseseră cei veniţi pentru luptă. Râuri de băutură şi mirosuri de mâncare răzbăteau din

toate cârciumile cetăţii, părea că nimeni nu dorea să doarmă. Şi apoi, ce rost avea? Era ultima noapte pe care o puteau petrece distrându-se, în care soţii îşi puteau strânge soţiile la piept, taţii îşi puteau îmbrăţişa copiii, spunându-le poveşti, în care fiii puteau să aline suferinţa părinţilor care nu ştiau dacă îi vor mai vedea vreodată. Ce rost avea să întâmpini moartea trist şi adormit? Ce avea să se întâmple se va întâmpla oricum, aşa că măcar vor pleca la drum cu amintiri frumoase. La fel gândiseră şi Fraţii când aleseseră să meargă la cârciumă. Spre marea lor uimire şi divertismentul lui Bram, Aelyus se lăsă destul de uşor convins să între cu ei.

— Fraţilor, iată de ce consider eu că sfârşitul lumii ce se apropie are şi o parte bună. Sunt obişnuit să văd oameni şi cavaleri atât de beţi, încât să doarmă în coteţe cu porcii în braţe, sunt obişnuit să văd Asasini arătându-şi talentele prin cârciumi, am văzut chiar şi călugării aceia siniştri adormiţi în faţa cupelor de vin, dar nu mi-a fost dat până acum să văd un Înger într-un asemenea loc de pierzanie. De fapt, până să vă cunosc pe voi, nu îmi fusese dat să văd vreodată un Înger, nici nu ştiam că există. Şi, iată-mă acum, bând, cot la cot, cu un înaripat din ăsta. Frate Eleazar, poţi să ne răceşti cupele astea de vin? Să nu cumva să te simţi inutil.

— Bram, tu întotdeauna vezi partea bună şi utilă a lucrurilor, dar ar fi frumos ca mâine să ne şi trezim să plecăm spre câmpul de luptă. Nu ai vrea să treacă războiul şi noi să zăcem încă aici, nu? chicoti Eleazar.

— Voi nu o să vă liniştiţi niciodată, nu-i aşa? zâmbi amuzat Erin. Începuseră să-i placă tachinările dintre Cavaler şi Vrăjitor. Frate Frey, binecuvântează tu cum ştii mai bine băuturile noastre, Eleazar le va ţine reci, iar noi o să ne ţinem de poveşti. Aelyus, cum e să stai într-o cârciumă cu nişte bravi luptători ca noi?

— Păi… dacă ar şti Îngerii ce pierd! Poate, dacă supravieţuim, le vom face o cârciumă pe măsura lor, apucă Bram să spună înainte ca scaunul lui să se rupă ca lovit de o forţă nevăzută, iar el se prăbuşi cu vinul peste el, în râsetele celorlalţi.

— Fraţilor, am petrecut mult timp împreună, mă bucur că sărbătoresc acum cu voi. Sper ca Tatăl să ne ajute să supravieţuim cu toţii şi să facem lumea mai bună. Toată viaţa m-am chinuit să nu mă apropii de oameni. Teama de a-i iubi şi

a-i pierde a devenit demonul meu interior. Teama de a-i iubi şi a nu fi de ajuns încât să rămână lângă mine, m-a ros tot timpul, a hrănit demonul din mine. De asta, şi cu ajutorul destinului meu, am devenit Exorcist.

M-am luptat cu tot felul de monştri şi demoni ascunşi în semenii mei, doar pentru că nu am avut curaj să mă lupt cu temerile mele. E mult mai uşor să faci ceva pentru alţii decât pentru tine. Voi sunteţi acum familia mea, familia pe care crezusem că nu o voi găsi niciodată, după ce a mea m-a abandonat într-o pădure când eram un ţânc. Nu am înţeles dacă le era ruşine cu mine sau erau prea săraci ca să mă poată creşte. Zile în şir, le-am pierdut numărul, am rătăcit desculţ şi dezbrăcat, mâncând rădăcini şi fructe sălbatice, întrebându-mă cu mintea mea de copil ce rău le-am făcut. Până când m-au găsit călugării şi m-au adăpostit la ei. În fiecare noapte îmi amintesc cum alergam îngrozit, cum spinii îmi sfâşiau picioarele şi mâinile, cum părinţii m-au pus pentru ultima oară în pătuţ, cuprins de un somn greu şi apoi, trezindu-mă singur într-un luminiş. Acum, după ce am cutreierat lumea, mă bucur că v-am găsit şi, în caz că voi muri, să ştiţi că am murit împăcat.

— Frey, orice zi e bună să mori, dar ne bucurăm că vei muri împăcat, spuse asasinul. Nu eşti nici primul, nici ultimul abandonat de familie. Toţi avem monştrii noştri interiori. Putem fugi de ei, putem să-i acceptăm, sau putem să îi înfruntăm. Pe mine şi pe fratele meu, tata ne-a dat ca plată asasinilor să-i omoare nişte rivali în afaceri. Pentru el, faima şi bogăţia au fost mai importante decât sângele fiilor lui. L-am urât profund, mai ales atunci când fratele meu a murit în faţa mea. Dar ura m-a făcut să îndur mai uşor chinurile prin care treceam în antrenamentul meu ca Asasin. Săptămânile de tortură, săptămânile de foamete şi frig la care eram supuşi, treceau mai uşor, gândindu-mă la cum mă voi răzbuna. Apoi, a venit confruntarea finală, în care noi, învăţăceii, trebuia să ne luptăm cu un grup de asasini. Era o luptă pe viaţă şi pe moarte în care nu se luau prizonieri. Fratele meu a murit înjunghiat în inima, în faţa mea, pentru că eu eram orbit de ură şi răzbunare. Atunci, eu am murit cu adevărat. Am acceptat ceea ce sunt. După ce am ucis prima dată, m-am dus la tatăl meu. Tocmai sărbătorea încheierea unei afaceri cu prietenii lui, cu băutură, femei şi muzică. L-am aşteptat cuminte în camera lui şi i-am pus cuţitul

la gât. I-am spus cine sunt, ce am devenit şi că eu şi umbra fratelui meu îl vom urmări mereu, I-am spus că nu va mai răni şi înşela pe nimeni. I-am spus că eu voi fi mereu pe urmele sale, voi fi umbra lui tăcută şi că întotdeauna va fi un cuţit pregătit pentru el, dacă va mai călca strâmb.

— Faptul că l-ai lăsat în viaţă a fost poate cea mai mare lecţie şi pedeapsă pe care i-ai putut-o da, prietene! îi spuse cavalerul, turnându-i vin în pahar.

Încă un lucru pe care nu-l văzuse niciodată: pe lângă un Înger într-o cârciumă ordinară, văzu pentru prima dată lacrimi în ochii unui asasin. Întotdeauna îi urâse pentru că i se păreau nişte ucigaşi fără onoare, dar acum înţelesese prin ce chinuri trecuseră.

Timpul se opri deodată, îngheţându-i pe toţi. Singurul care nu era afectat de acea magie era Aelyus, care îşi dăduse seama că, prin apropiere, era o Vrăjitoare puternică. Puţine aveau suficientă forţă să facă asta şi nu pentru timp îndelungat. Cunoscuse unele în urmă cu mii de ani, dar ştia că, spre deosebire de Îngeri, ele nu erau total nemuritoare. Erau imune în faţa bolilor, puteau să trăiască nelimitat, dar puteau fi ucise ca orice muritor de rând. Ce-ar fi căutat o Vrăjitoare acolo? Nu-şi amintea dacă ele puteau să simtă prezenţa unui Înger, trecuse prea mult timp de când el nu se mai gândise la rânduiala făcută de Tată. O zări pe femeia cu părul roşcat ce îi ieşea de sub gluga pelerinei care îi acoperea tot corpul. Părea atât de tânără, deşi Aelyus ştia că nu era deloc aşa. Frumuseţea ei însă, era aceeaşi dintotdeauna.

— Maya?! Eşti chiar tu? Încă trăieşti?

— Şi eu mă bucur să te văd, Aelyus! A trecut tare mult de atunci, nu? Mă bucur că, în sfârşit, te-au adus din nou la viaţă. Mi-a părut atât de rău când te-au pedepsit!

— Ai… ai ştiut? Şi nu ai făcut nimic să mă ajuţi?

— Îmi pare rău, dar nu puteam să fac nimic fără să atrag atenţia Îngerilor, ceea ce ar fi însemnat un război între Ceruri şi Vrăjitoare. Ar fi însemnat pieirea noastră. Nu am putut să fac asta.

— Da, poate că ai dreptate, în fond, nu aveai nicio obligaţie să faci asta. Mă bucur să te văd, îmi aduci aminte de liniştea şi pacea care domneau la Începuturi, când Tatăl era lângă noi toţi.

Tu ai rămas la fel de tânără şi frumoasă ca atunci.

— Aelyus, ca întotdeauna, eşti diferit de ceilalţi, nu ai aroganţa specifică Îngerilor. Deşi ştii că noi, Vrăjitoarele, putem să ne controlăm îmbătrânirea, iau asta ca pe un compliment. De prea multe mii de ani nimeni nu m-a văzut tânără şi frumoasă, îţi mulţumesc.

— Încă Îl iubeşti, nu-i aşa?

— Poftim? Ce vrei să spui? Nu înţeleg... Toţi Îl iubim, El ne-a creat.

— Maya, termină cu prostiile, uiţi cu cine vorbeşti. Uiţi că sunt unul dintre primii Îngeri. Poate că ceilalţi nu au observat şi, sincer, nici eu nu am văzut atunci, am fost la fel de orb ca restul. Însă aproape o mie de ani petrecuţi într-o stană de piatră te ajută să analizezi fiecare secundă petrecută până atunci şi înţelegi lucruri pe care, la momentul respectiv, nu puteai să le vezi.

— Da, Aelyus, ai dreptate. Încă Îl iubesc. Îi simt prezenţa pe Pământ, ştiu că e pe undeva, dar nu vrea să fie găsit. Nu ştiu dacă se va întoarce în timpul vieţii mele, nu ştiu dacă şi El ar putea simţi la fel pentru una dintre fiicele lui, însă nu mai am puterea să aştept. Fiecare zi cade tot mai greu pe umerii mei, încerc să-mi salvez neamul, să uit că nu am avut curajul să mă implic în luptele oamenilor cu Întunericul, de spaima de a nu-L dezamăgi. Uneori mi-e teamă că o să vină şi o să mă respingă. Sau, mai rău, că o să mă accepte şi nu o să fiu destul de bună pentru El. Dar nu vreau să mai vorbesc despre asta. Cum merg pregătirile de luptă?

— Spre deosebire de celelalte războaie, acum e altfel. Şi eu le-am urmărit din Ceruri înainte să fiu pedepsit. Cumva, Erin a reuşit să înţeleagă că se întâmplă lucruri care depăşesc până şi puterea mea de pătrundere. Dar, să ştii că şi eu am senzaţia ciudată că Tatăl e pe aproape. Erin a reuşit cumva să-i unească pe toţi, a reuşit să împace trecutul. Strategia cu Frăţiile mi se pare extraordinară, pot să anihileze toate mutările Necromantului, rămâne de decis doar prin număr şi forţă brută. Suntem alături şi noi, Îngerii renegaţi.

— Şi Erin, el cum se simte?

— De ce te interesează asta? I-am văzut sufletul, e gol şi pustiit, femeia pe care o iubea a plecat şi nu ştie unde. Zi de zi o caută cu privirea peste tot, îi vedea chipul în toate femeile, îşi

complică mintea cu strategii de luptă, şi-o abureşte cu multă băutură, doar ca să nu se gândească la ea şi la faptul că l-a părăsit. Sper doar că, în momentul luptei, nu se va gândi la ea, altfel vor fi pierduţi toţi.

— Aici avem o mică problemă. El nu ştie, dar şi ea simte la fel… O cunosc…

— Ce? Spune-mi că nu e ceea ce cred eu, nu-mi spune că puştiul nostru s-a îndrăgostit de o Vrăjitoare. E plină lumea de femei şi el a găsit tocmai o Vrăjitoare?

— Aelyus, nu cred că noi suntem în măsură să vorbim, nu? Tu, Înger, îndrăgostit de o muritoare, tu care se presupunea că exişti doar ca să-l slujeşti pe El? Sau eu, care m-am îndrăgostit tocmai de El? Toate se întâmplă cu un rost, Aelyus, ştii mai bine ca mine asta. Iubirea lor poate fi un început pentru noi toţi, ea îl poate ajuta să câştige războiul. Câştigându-l, poate că Tatăl se va întoarce la noi şi vom avea din nou liniştea şi pacea pe care ne-o dorim.

— Ştii, cred că El se amuză acum. Pune soarta întregii lumi în mâinile unui copilandru şi a unei Vrăjitoare îndrăgostite. Nu e un joc.

— Of, Aelyus, nici nu ai primit bine sufletul că l-ai şi îngheţat. Ştiu că rănile nu ţi s-au vindecat, ştiu că te doare. Dar dacă de ei depinde soarta noastră, nu putem sta cu mâinile legate. Trebuie să îi protejăm. Nu-i spune că ai aflat cine e Zaira, nu trebuie să afle nimeni încă. Acum o să plec, magia mea nu mai ţine mult, stoparea timpului e o vrajă dificilă. Mi-era dor să te văd şi să vorbesc cu tine, Aelyus. Îmi pare rău că nu am putut să te ajut.

— Ai grijă de tine, Maya! Şi eu mă bucur că încă trăieşti, mă bucur că ne-am reîntâlnit. Şi, învaţă să zâmbeşti, Maya, te face mai frumoasă!

Lui Aelyus nu-i venea să creadă ce tocmai spusese. Fu atât de surprins, încât nici nu observă că şi Vrăjitoarea se roşise la faţă.

Erin devenea cu fiecare clipă tot mai absent. Ştia că bătălia cea mare se apropia, dar mintea lui îi hoinărea aiurea, la ea. Zâmbetul Zairei era elixirul care îi pulsa în vene, atingerea suavă a mâinilor ei îl înfiora, dându-i aripi, strălucirea ochilor ei ridica scuturi nevăzute în jurul lui, făcându-l de neatins. Acum, ea nu mai era lângă el. Îi lipseau atingerile, privirile, zâmbetul celei pe care o aşteptase dintotdeauna. Fără ea, era un

oarecare. Poate că nu era cu nimic mai special decât ceilalţi şi greşise când crezuse că pe umerii lui stă soarta lumii, că lui îi fusese dat să îndeplinească un destin măreţ. Dacă se înşelase când se gândise că pentru fiecare fiinţă vie există un suflet pereche? Pierduse prea mult timp în biblioteci, citind şi simţindu-se diferit. Oare câţi oameni din lume gândeau la fel ca el?

Cu astfel de gânduri îşi chinuia mintea, fără să vadă că prietenii lui erau îngrijoraţi, iar armatele unite aşteptau semnalul de plecare în întâmpinarea Răului. Niciunul dintre Fraţii lui nu înţelegea de ce, brusc, tânărul îşi pierduse dorinţa de luptă. Doar Aelyus putea să-i citească sufletul, şi de undeva, de deasupra norilor, o altă femeie, care văzuse cum se născuse lumea, îi simţea suferinţa, îl compătimea, dar nu era dreptul ei să intervină. Mai era şi Zaira, în rochia ei neagră, cu părul uşor ondulat mângâindu-i umerii goi, ca ai celor mai frumoase statui imaginate de mintea unui om sau ridicate de Îngeri, care simţea durerea lui împletindu-se cu a sa. Dar nu putea să schimbe nimic. Ştia că pentru Erin urmează lupta finală. Dacă va învinge, se vor vedea din nou în această viaţă, dacă nu, îl va aştepta şi îl va căuta în vieţile ce vor veni. Ştia de acum că îi va recunoaşte sufletul, ştia că se vor privi din nou în ochi fără să spună nimic, focul din ochii lor va spune în câteva clipe tot ce nu putuse fi spus de la începuturi.

Aelyus se apropie uşor de stânca pe care stătea tânărul, cu ochii pierduţi în zare. Mult sub el se simţeau forfota şi zgomotele armatei ce se pregătea de luptă, dar Erin nu mai era acolo, lumea nu mai reprezenta o miză pentru el. Nici nu catadicsi să se întoarcă atunci când auzi fâlfâitul aripilor îngerului.

— Nu pot să mă ascund de tine, nu? Poţi să vezi ce simt…

— Nu, nu te poţi ascunde, asta e una din puterile noastre. Deşi, în momente ca ăsta, îmi dau seama că mi-ar fi mai uşor fără ea. Înţeleg ce simţi, văd că o parte din sufletul tău lipseşte, iar ce a rămas ţipă şi se zvârcoleşte din cauza acelui gol. Văd că incertitudinea şi teama de a nu o vedea te macină şi te fac să înnebuneşti. Vrei să îţi îngheţi sufletul. Ai vrea să fii o statuie sau o fiinţă lipsită de suflet. Ai vrea să nu simţi nimic, doar să exişti. Iar uneori ai vrea să nu exişti.

— De ce a plecat, Aelyus? Eşti Înger, trebuie să ştii. Ce-o să se întâmple acum? Cu mine, cu ea?

— Nu ştiu, copile, şi mă bucur că nu pot şti viitorul. Lucrurile se vor întâmpla aşa cum trebuie să se întâmple. Planurile nu sunt cunoscute nici de Îngeri, iar eu, în ultimul timp, nu am prea stat prea mult în Ceruri.

— Dacă aş fi fost Înger sau măcar Vrăjitor, aş fi făcut o lume pentru ea, i-aş fi dat-o în dar, i-aş fi arătat lumea aşa cum am văzut-o eu.

— Erin, nu contează că nu eşti Înger sau Vrăjitor, nu eşti mai prejos decât ei. Iar ea nu a plecat pentru că nu i-ai dat o lume a ei. Te-ai gândit vreodată că tocmai lumea pe care voiai să i-o aduci la picioare o sperie? Dar, momentan, ai o lume pe care s-o salvezi, cu sau fără ea.

— Îmi lipseşte, Aelyus, tu poţi să înţelegi cum e să pierzi pe cineva. Simt că uneori e cu mine noaptea şi, când încerc s-o cuprind în braţe, dispare ca o nălucă de fum. Şi atunci, nu vreau să mă mai trezesc.

— Ba, te vei trezi, şi încă bine de tot, ai o armată de condus. Crezi că Necromantul va binevoi să aştepte să îţi revii tu? Crezi că toţi oamenii şi aliaţii lor vor să stai aici să îţi plângi de milă? Ai o lume de salvat! Şi ea, poate, va veni la tine. Vei simţi din nou că oamenii pot fi mai mult decât Îngerii, că într-o viaţă scurtă vor trăi mai mult decât noi într-o eternitate. Finalul e deschis, prietene, nimeni nu ştie ce ne aduce clipa următoare. Nu uita că, în fiecare clipă, ne sunt puse în faţă alegeri de făcut, iar asta ne ridică sau ne coboară. Acum trebuie să alegi să lupţi, însă…

— De luptat, voi lupta, Aelyus. Nu ştiu ce se va alege de mine, dar voi lupta. Mai am speranţă. De când am cunoscut-o, nu mă mai pot resemna, fiecare strop de sânge îmi strigă să lupt, inima-mi bubuie mai rău ca tunetul când mă gândesc la ea. Lupt pentru lume, lupt pentru mine, lupt pentru ea. Dacă mor şi vom fi învinşi, te rog, pentru prietenia noastră, găseşte-o şi salveaz-o măcar pe ea. Trebuie să fie un colţişor de lume unde să poată fi în siguranţă. Şi spune-i că am iubit-o, şi că ultima suflare mi-a fost cu gândul la ea.

— Prietene, noi suntem la fel. Până la un punct însă. Tu ai speranţă. Cât sunteţi amândoi pe lumea asta, există speranţă. Luptă. Oricât de jos ai cădea, gândul la ea te va ridica. De vei fi transformat în piatră, vei rezista cu gândul la ea. De vei fi ucis de Necromant, vei găsi o cale să o regăseşti. Acum, hai să ne

pregătim, războiului nu-i pasă de suflete şi inimi zdrobite, el abia aşteaptă să facă altele.

Pe un nor micuţ, Zaira se aplecă şi o luă pe Fortuna în braţe. Lacrimi mari curgeau pe blana pisicii, rostogolindu-se apoi mai jos, pe ceilalţi norişori. Pisica îşi lipi botul de obrazul ei şi începu să toarcă, ştia cât îi era de greu.

Vrăjitoarea asta micuţă nu merita să sufere atât, viaţa ar fi trebuit să fie atât de frumoasă pentru ea!

Şi totuşi, există speranţă

Noaptea cea mai lungă, dinaintea plecării spre moarte – sau spre o nouă şansă se apropia de sfârşit, caii începeau să se foiască, treziţi la viaţă de primele urme de lumină. Oamenii încă dormeau, tolăniţi pe lângă focuri. În cetate încă nu se aprinseseră torţe pe la ferestrele caselor. Cei treisprezece Îngeri aduşi la viaţă de Erin şi tovarăşii lui îşi înfăptuiră, după mii de ani, ritualul de plecare la război. Le lipsise. De mii de ani nu îşi mai întinseseră aripile în bătaia vântului, nu îşi mai scoseseră săbiile de foc, nu mai simţiseră mirosul de teamă al inamicilor. Ştiau că nimic din ceea ce îi atingea nu le putea face rău, era ca şi cum ar fi plecat să se lupte cu insectele, trebuia doar să omoare cât mai mulţi, înainte ca oamenii să piară cu toţii. Straniu, în urmă cu mii de ani, oamenii fuseseră cei din cauza cărora Tatăl îi părăsise, dezamăgit, iar acum ei, Îngerii, trebuiau să îi salveze. Dar nu aveau încotro decât să accepte tacit planurile forţelor pe care nu le puteau înţelege.

— Aelyus, când ai de gând să îi spui adevărul?

— Care adevăr, frate? Că el este urmaşul meu? Am ştiut din prima clipă, am simţit sângele lui, și are aceiaşi ochi şi aceeaşi hotărâre ca Sara. Nu am putut, nu am găsit ocazia potrivită.

— Şi celălalt adevăr? Crezi că tânărul nostru amorez nu ar trebui să ştie că este îndrăgostit de o Vrăjitoare? Încurcate sunt căile Tatălui, pufni un Înger, în timp ce aprindea cu sabia sa de foc un copac uscat.

— Ariel, chiar era nevoie să aprinzi copacul ăla, să îi trezim pe toţi oamenii ăştia doar din cauza faptului că ţi-a lipsit ţie un foc de tabără? Bine măcar că nu te-ai strâns cu oamenii şi nu ai

cântat cu ei cântece de beţie.

În ochii lui Aelyus se citea furie amestecată cu durere. Îi venea să îl lovească pe Ariel, dar ştia că are dreptate. Erin nu merita să i se ascundă atâtea lucruri. Cu siguranţă, ar fi fost plăcut pentru el să afle că e urmaşul unui Înger şi că o moştenea pe femeia pentru care Aelyus înfruntase mânia cerului, însă era mai bine ca, pentru moment, să ştie că Zaira plecase fără să îşi ia rămas bun. Cum să îi spui unui biet om că acea pe care o iubea mai mult decât îşi iubea viaţa era o fiinţă mult mai puternică decât el, care suferea enorm pentru faptul că se îndrăgostise? Cum să îi spună lui Erin că Zaira îl urmărea în fiecare noapte de pe norişorul ei udat cu lacrimi?

Mai bine îl lăsa să creadă că a plecat. El va lupta pentru a o salva pe ea.

Aelyus începea să semene din ce în ce mai mult cu un om. Simţea deja furie, durere, într-un fel pe care nu îl înţelegea. Oamenii trăiau atât de multe, într-un timp atât de scurt… Cât de copleşitor trebuia să fie!

— Aelyus, eşti fratele nostru, nu trebuie să te superi pe noi. Poate ar trebui să ştie în ce se bagă. Ar trebui să vorbim şi cu Maya.

— Maya ştie, a venit la mine, ea mi-a spus. De fapt, şi voi v-aţi dat toţi seama, pe când eu am fost atât de orb încât, urmărindu-l pe el, nu am ţinut seama de fata asta. Am fost atât de surprins!

— Cum? Maya a venit la tine, şi tu nu ne-ai spus? Frate Aelyus, ne uimeşti, pesemne îl protejezi prea mult, dacă ascunzi lucruri din astea faţă de fraţii tăi. Ce face bătrâna Vrăjitoare? Cum este?

— Ca întotdeauna, spuse el nepăsător.

Minunată! şopti doar pentru sine.

Soarele răsări, iar zgomotul armelor şi nechezatul cailor începu să înlocuiască treptat liniştea. Bărbaţii, nerăbdători să plece la luptă, sporovăiau de zor în privinţa şanselor de izbândă, cu privire la locul unde a decis comandantul să îl înfrunte pe Necromant, ce-or să facă după ce se vor întoarce. Toţi aruncau priviri nervoase spre cortul în care stătea Erin. Ce-o să le spună comandantul? Se va ridica la înălţimea misiunii pe care o avea de îndeplinit? Reuşise să aducă sub steagurile sale Îngeri, Oameni, Cavaleri, Vrăjitori şi Călugări, dar putea să înfrunte

creaturile Întunericului? Şi, mai presus, putea să spere că le va birui?

În mijlocul acestor gânduri, din cortul albastru ieşi Erin. Ochii lui sclipeau, iar asta era suficient să împrăştie speranţă în jurul său. Comandantul era pregătit să îi conducă la luptă. Păcat, sau mai bine zis, noroc că oamenii nu pot să vadă şi sufletul.

Fraţii îl înconjurară, iar el, fără să spună un cuvânt, îi dădu o scrisoare lui Aelyus.

Ceilalţi nu trebuie să audă asta, tu ştii pentru cine e scrisoarea. Găseşte-o pentru mine şi protejeaz-o, dacă eu nu voi mai putea face asta, îi transmise din priviri. Puţin surprins, Aelyus nu-şi putu ascunde un zâmbet. Da, cu adevărat era urmaşul lui.

Erin îşi mângâie tăcut calul, vechiul lui tovarăş. Se schimbase, devenise mult mai feroce şi mai nerăbdător sub greutatea armurilor. Tensiunea momentului cuprinsese tot, Îngeri, oameni şi animale, într-o horă a vieţii şi a morţii, o luptă în care aveai o singură şansă să trăieşti şi mii de alte ocazii să mori.

Privind în gol, drept în faţă, tânărul comandant păşea scurt şi apăsai prin culoarul pe care cei din faţa lui îl făceau. Urcă încetişor pe o movilă de pământ şi privi calm mulţimea care se îngrămădea să-i soarbă cuvintele. Îngerii fâlfâiră uşor din aripi şi îl înconjurară cu săbiile de foc scoase, împrăştiind miros de lemn ars. Armura îi scânteia în lumina soarelui, iar pe scutul său mare lucea stindardul pe care şi-l alesese: o cruce care ţinea pe unul din braţele sale un cal cu coama în vânt şi pe celălalt o stea. Calul reprezenta spiritul său liber, nestâmpărat, care îşi dorea să cutreiere lumea, admirând frumuseţile create de mâna omului sau de către natură, cu vântul mângâindu-i obrajii, iar Steaua – dorinţa lui de a fi mai mult decât un simplu om; era fascinat de lumea rece, tăcută şi luminoasă de deasupra norilor.

Ştia că şi Zaira, oriunde s-ar fi aflat, se găsea sub acelaşi cer şi ar fi vrut să se prefacă în praf de stele, să ajungă mai repede la ea. Povestea lor nu era încă terminată. Exista speranţă.

Câte minuni sunt în lume şi noi nu le vedem. Câte lucruri neaşteptate şi necugetate se pot întâmpla. În urmă cu ceva timp, eram un biet copilandru de la ţară, fascinat de cetate şi de cărţi. Acum, aproape peste noapte, iată-mă reuşind ceea ce nimeni nu a mai făcut până acum: să unesc în faţa Întunericului toate fiinţele vii. Am înfruntat Îngeri, şi am unii dintre ei de

partea mea. Da, minuni se întâmplă, trebuie să avem grijă să nu le irosim. Dacă Tatăl mă priveşte acum, mai am nevoie de o singură minune, trebuie să învăţ să fiu răbdător, pentru ea. Tată, ai grijă de ea, ţine-o în siguranţă, dacă Aelyus nu va reuşi s-o facă, iar eu nu mă voi întoarce.

Îşi goli apoi mintea şi ridică braţul cu sabia scoasă.

Undeva, în neant, Nebunul Alb începu să strălucească intens, emiţând un puls de lumină care se ridică sus, tot mai sus. Cei doi Jucători, al căror chip nu se vedea încă, simţiră că, de data asta, lupta va fi cu totul altfel. De data asta, vor fi implicate emoţii, voinţă, dragoste, furie, răzbunare, speranţă. Tot ce aveau mai bun oamenii, tot ce îi făcea superiori în ochii Tatălui. După mii de ani, oamenii aveau şansa de a-şi dovedi menirea. De ce durase atât de mult? Chiar atât de greu fusese ca oamenii să-şi dea seama cât de puternici ar putea fi, dacă ar reuşi să se trezească?

Poate, după luptă, dacă oamenii vor învinge, îşi va da seama ce greşise şi va încerca să-i ajute. Dar pentru asta trebuia să îşi reia locul de Creator, pe care îl părăsise cu atâta timp în urmă. Să creeze alte fiinţe? Să le îmbunătăţească pe acestea?

Poate că ar trebui să găsească pe altcineva, care sa devină Noul Creator, iar el va rămâne un călător, un observator a tot ceea ce a fost creat, bun sau rău. Nori negri se adunau în faţa sa şi-l acopereau pe celălalt jucător. Tatăl îi simţea furia, cu toate că încerca să şi-o ascundă între nori şi fum, de câte ori Stăpânul Întunericului îşi folosea puterile. În fond, era fiul său şi, oricât de puternic ar fi devenit în lumea pe care o construise, în dorinţa de a-i demonstra Creatorului că îi este egal, Tatăl îi simţea, pentru prima dată, teama. Nu îl bucura însă, nu ar fi vrut să aleagă între fiul care îl părăsise şi lumea pe care o crease El şi pe care, la rândul Lui, o abandonase.

Aelyus coborî lângă Erin.

Oamenii aşteaptă un mesaj de la tine. De ceea ce le spui tu, poate depinde soarta bătăliei şi a lumii întregi. Şi încă nu-ţi dai seama, dar nu numai soarta lumii pe care o ştii tu. Încă nu poţi înţelege, nici eu nu înţeleg pe deplin, cu toate puterile mele, dur simt. Ceea ce este destul de ciudat pentru un Înger. Încă nu m-am obişnuit, deşi am avut aproape o mie de ani să reflectez la asta. Probabil că timpul trece diferit pentru oameni şi Îngeri.

Ştiu că ţi-e greu, ştiu ce-i în sufletul tău. Dar, spre norocul nostru, aici, pe Pământ, doar noi cei treisprezece Îngeri ştim. Ştim că sufletul tău îndură furtuni greu de suportat, dar oamenii nu trebuie să vadă. Poţi să le ascunzi asta. Trebuie. Ei nu te cunosc cu adevărat, vor vedea ceea ce tu îi vei lăsa să vadă.

Erin încuviinţă din cap. Era atât de bine să comunice din priviri! Nu îl interesa cum făcea asta, momentan era suficient aşa. Poate, altădată, va avea nevoie de lămuriri, dar, pentru moment, conta doar că poate să facă asta. Încălecă rapid şi le făcu semn tovarăşilor săi să vină lângă el. Apoi, trase aer în piept, aruncă o privire în sus, de parcă cineva îl aştepta acolo, apoi ştiu brusc ceea ce avea să le zică.

Am să vă vorbesc despre schimbare. Lumea se schimbă acum. Totul se schimbă. Voi vă schimbaţi. Toţi ai voştri se vor schimba în zilele ce vor să vină. Stăpânul Întunericului vine către noi, cum a făcut-o acum o mie de ani, şi acum două mii de ani, şi acum alte mii de ani şi, de fiecare dată, a învins. De ce? Pentru că era puternic, veţi zice voi. Pentru că avea alături de el fiinţe din altă lume, veţi zice. Pentru că avea armata imensă, veţi zice. Toate sunt adevărate, toţi care gândiţi asta aveţi dreptate. Şi acum va fi la fel: Necromantul este puternic, are fiinţe din altă lume, are o armată imensă. Până la un punct doar. De asta vă vorbesc acum despre schimbare. Schimbarea este dureroasă. Durerea este imensă şi toţi fugim din faţa ei. Dar, fără schimbare, vom fi la fel ca aceia care au luptat în trecut: morţi şi cu lumea distrusă. Familiile şi casele noastre distruse, vitele se vor transforma în scrum şi toate sufletele vor fi chinuite de Stăpânul Întunericului, în moduri pe care mintea umană nu şi le poate imagina. De asta voi vă veţi schimba. E dureros, ştiu, întotdeauna tindem să fugim din faţa ei. Dar, trebuie să o facem. De azi vă veţi schimba în eroi. Ţăranii, păstorii, meşteşugarii şi negustorii se vor transforma în eroi. Ce fac eroii? Ştiţi din poveştile pe care le auzeaţi când eraţi copii: Eroii luptă împotriva armatelor mari şi invincibile, cu sufletul plin de speranţă, trudesc din greu, se sacrifică şi înving. Voi veţi fi eroii despre care vor cânta copiii voştri. Soţiile voastre vor fi eroinele care vă vor aştepta acasă, Uitându-se în zare, în fiecare dimineaţă şi seară, aşteptând o şoaptă sau ca vântul să le aducă mirosul vostru, în timp ce vor dormi în patul gol. Fii şi fiicele voastre sunt eroii care vor trebui să crească fără protecţia

şi siguranţa pe care un tată le-o poate oferi. Părinţii voştri sunt nişte eroi, pentru că v-au crescut şi acum, cu durere în suflet, vă trimit la război, ştiind că unii dintre voi nu vă veţi mai întoarce şi nu vă veţi găsi odihna lângă strămoşii voştri. Eroii trebuie cinstiţi şi iubiţi. Iubiţi-vă soţiile, iubiţi-vă copiii, iubiţi-vă părinţii, iubiţi-vă lumea! Şi luptaţi! Şi schimbaţi-vă! Şi aveţi speranţă! Eroi, eu vă iubesc şi voi lupta pentru fiecare!

Tabla de şah se inundă de lumină, din Nebunul Alb izbucniră firişoare strălucitoare către toţi pionii, ca o pânză de păianjen imensă. Toate piesele din partea Tatălui străluceau, iar lumina făcu Întunericul să se dea un pas înapoi. Un zâmbet apăru pe chipul Tatălui. Era mândrie, bucurie, iar ochii lui străluceau.

Bram şi Asasinul stăteau impasibili în jurul focului şi urmăreau efectul pe care vorbele lui Erin îl avuseseră asupra armatei. Era atât de multă lipsă de experienţă şi de pregătire pe care ochii lor antrenaţi o puteau observa, încât îşi dădeau seama că trebuiau să spere într-o minune. Bram era obişnuit să lupte alături de cavalerii săi, să atace în viteză, să arunce lancea sau securea de luptă. Asasinul putea să se furişeze în spatele inamicului şi să îl adoarmă definitiv cu o lovitură de cuţit sau o săgeată otrăvită. Acum, ce vedeau în faţă le sfida puterea de înţelegere. Cavalerii îşi pregăteau armele lângă Vrăjitorii care făceau tot felul de poţiuni, vorbind cuvinte ciudate, Asasinii îşi aranjau aproape ritualic cuţitele şi săgeţile otrăvite în buzunare numai de ei ştiute, Călugării stăteau tăcuţi, cu privirea spre cer, în timp ce copilandrii şi ţăranii care nu mai văzuseră vreodată ororile războiului se şi vedeau întorcându-se victorioşi, primiţi ca nişte eroi. Vor fi primiţi ca eroii, toată lumea va istorisi bravurile lor, se vor căsători cu cele mai frumoase fete, vor avea copii mulţi, multe animale şi mult pământ. Da, aveau pentru ce să lupte.

— Khaimah, frate, tu crezi în miracole?

— Singurele miracole în care cred sunt cele obţinute în urma torturilor şi testelor la care am fost supus. Pot să rezist la torturi pe care tu nu ţi le poţi imagina, pot rezista la dureri pe care ţăranii ăştia nu le-ar suporta în zece vieţi, pot arunca un cuţit de la zeci de metri şi să dau, totuşi, o lovitură mortală.

— Nu la miracole din astea mă refeream.

— Păi, poate ar trebui să discuţi cu prietenul nostru Călugăr, cred că prin cărţile ălea prăfuite, care cântăresc cât un cufăr de

aur, găseşte câteva miracole de care cauţi tu. Crezi în miracole? zâmbi asasinul, în timp ce testă cu degetul vârful unei săgeţi.

— Mi-e frică să încerc, să cred. Eu sunt un războinic, singura mea credinţă era să ucid, ca să nu fiu ucis. Morţii nu muşcă, ştii… Dar, uite, ceea ce vedem acum e un miracol pe care cred că nici cărţile prăfuiţilor ălora care se roagă cu ochii spre cer nu îl pot cuprinde. Şi, se pare că nici morţii nu mai sunt cum eram obişnuiţi noi, ucigaşii, să îi ştim. Nu numai că muşcă, dar te şi omoară. Când eram mic, unii ziceau că atunci când murim ne ducem la Îngeri, alţii ziceau că ne reîntoarcem din nou ca alte fiinţe. La cum i-am văzut pe nesuferiţii ăia înaripaţi, sigur nu ne vom întâlni după moarte. Dacă ne întoarcem din nou printre cei vii, sub o altă formă?

— Ţi-e teamă să nu te întorci sub formă de măgar sau cine ştie ce bestie?

— Frate, încă o întrebare ciudată… Morţii ăştia pe care o să-i omorâm, unde se duc, când or să moară încă o dată?

— Bram, cred că trebuie să bem ceva, altfel o să încep să am şi eu îndoieli ca tine. Nu aş vrea să ajung în faţa unui Necromant şi să îmi cer scuze că vreau să îl omor, sau să îmi pară rău că o să-l doară. Mai bine spune-mi, te-ai gândit ce o să faci dacă ne mai întoarcem din lupta asta? Cred că o perioadă nu vor mai fi războaie, nu va mai fi prea multă nevoie nici de asasini, nici de cavaleri. Nici tu, nici eu, nu suntem genul să creştem capre şi nici să arăm pământul cu toporul nu cred că e prea eficient.

— Ştii, nu plecarea la luptă e cea mai grea pentru mine. Ştiu că plec, că trebuie să lupt, că trebuie să fac totul ca să înving, ca să mă pot întoarce. Şi apoi vine întoarcerea. Asta e cea mai grea pentru mine şi pentru toţi cei ca noi. Să lupţi doar pentru bani sau pentru plăcerea bolnavă a luptei şi să nu te aştepte nimeni. Să nu tresară nimeni de dor şi de bucurie că te întorci acasă. Să nu simţi că acoperişul de deasupra capului e acasă. Să nu simţi atingerea delicată şi ochii plini de îngrijorare ai femeii iubite, în timp ce îţi mângâie cicatricele şi rănile. Să încerci să îţi ascunzi durerea asta în băutură şi bătăi prin cârciumi cu cei de teapa ta şi să-ţi petreci nopţile cu femei mai goale ca tine.

— Acum ai prieteni, Bram. Şi dacă o să bei mai puţin decât un cal, îţi tai un pic barba şi părul, să nu mai arăţi ca un sălbatic, dacă te speli mai des şi te îmbraci şi cu alte haine decât armura

care o să ruginească pe tine, dacă avem noroc să ne întoarcem întregi, poate găseşti şi o femeie altfel decât cele cu care erai obişnuit.

— Crezi? Mi-ar plăcea să găsesc o florăreasă, cu zâmbet larg şi care să miroasă a flori şi fân proaspăt cosit. Să vin seara acasă şi ea să mă aştepte cu pâine proaspăt scoasă din cuptor, şi cu o floare în păr, şi…

— Dacă nu te opreşti, o să cred că ai înnebunit deja şi o să fiu nevoit să te omor înainte să începem să dăm ochii cu blestemăţiile alea. Ai început să-mi placi, cred că aş avea regrete, pentru prima dată… Haide, mai bine să mergem la un Pacificator să ne liniştească, până nu ne pierdem minţile.

Nici nu o observară pe Maya, care ieşi de după un copac, uşor amuzată de ceea ce auzise.

Da, a avut dreptate El, oamenii sunt aşa de ciudaţi, atât de imprevizibili şi de plini de emoţie! De asta îi îndrăgea. Şi de asta îi îndrăgeşte atât şi Aelyus.

Ultima noapte în faţa cetăţii trecu repede. Unii abia apucaseră să adoarmă când au fost treziţi de sunetul trâmbiţelor care anunţa că mai era doar o oră până la plecare. Cavalerii şi Asasinii terminară repede pregătirile şi priveau impasibili, un pic amuzaţi, la stângăcia celorlalţi. Făcuseră asta de prea multe ori ca să mai aibă emoţii.

În faţa cetăţii năvăliseră toţi locuitorii, să-şi ia la revedere de la cei care urmau să plece. Niciodată templele nu văzuseră lacrimi şi rugăciuni fierbinţi ca ale mamelor, soţiilor şi fiicelor celor ce se pregăteau acum de luptă. Niciodată bărbaţii nu juraseră cu atâta speranţă în suflet că se vor întoarce şi că viaţa lor va fi la fel ca înainte, ca în acele clipe. Apăru şi Regele, iar Erin şi fraţii lui plecară capul, fără să îngenuncheze. Azi, toţi cei care plecau la război erau egali cu el. Ei erau Regii unei mici părţi de lume pe care trebuiau să o apere cu preţul vieţii.

Flori albe erau aruncate în calea celor care îl urmau pe Erin şi frăţia lui. Bram, la sugestia lui Aelyus, ceruse în secret Alchimiştilor şi Pacificatorilor să-şi folosească ştiinţa pentru a-i îmbărbăta pe cei mai slabi de înger. Erin spera ca Zaira să fie prin mulţime, aruncând fiori albe şi vărsând lacrimi pentru el. Dar ea dispăruse de parcă o înghiţise pământul. Tristeţea şi dezamăgirea puseră stăpânire pe sufletul comandantului, dar,

destul de repede, secretele Vrăjitorilor şi ale Călugărilor lăsară o ceaţă groasă şi liniştitoare asupra gândurilor sale. Când se întoarse să se uite înapoi, cetatea dispărea încet, în urmă.

— Am făcut-o şi pe asta, fraţilor! Am reuşit să strângem o armată cu care îl putem înfrunta pe Necromant. Acum, cu voia Tatălui, putem să îl învingem.

— Erin, eu lupt de când mă ştiu. Numerele nu sunt totul într-o bătălie. Şi, oricum, nici ca număr nu ne putem măsura cu armata trezită din fundurile Întunericului. Şi nu în Tatăl ar trebui să ne punem speranţele, ci în noi. În niciuna dintre luptele pe care le-am avut, Tatăl nu a fost acolo. M-au ajutat mai mult sabia, securea, calul şi tovarăşii de luptă.

— Cel ce nu crede nu poate vedea miracolele, şopti distrat Călugărul.

— Un miracol ar fi să ne întoarcem cât mai mulţi, zise şi Elementalistul, Uitându-se la mulţimea care mărşăluia în jurul lor.

— Orice zi e bună de murit, ăsta e motto-ul nostru, al Asasinilor.

— Nu am putea să no gândim la ceva mai vesel? N-aţi vrea să ne gândim la cum ne vor întâmpina când ne vom întoarce?

Mărşăluiră aşa zile întregi. Comandantul privea tăcut şi analiza totul. Nu avea chef să vorbească cu nimeni. Nu părea să îi fie teamă de moarte, de Necromant, de armata aceea infernală. Altceva îl măcina din interior, o tristeţe strânsă de veacuri, din generaţie în generaţie. Părea că din sufletul lui izbucneau vânturi năprasnice care îl îngheţau şi îi făceau ochii să rămână pierduţi în gol, apoi îi omora cuvintele pe buze înainte să apuce să le rostească.

Mai mulţi Pacificatori încercară să îi aducă liniştea, dar, spre uimirea lor, trauma lui Erin nu părea să se vindece. Alchimiştii testară diferite licori pentru a-l revigora şi a-i ridica moralul, dar sufletul nu se lecuia cu băuturi. Îngerii priveau dezaprobator către Aelyus, care stătea deoparte, tăcut şi îngrijorat.

De undeva, de deasupra norilor, o Vrăjitoare mai veche decât lumea analiza şi ea, îngândurată. Acoperită de un alt nor, o Vrăjitoare tânără, cu părul lung şi ochii mari, înlăcrimaţi, în care sclipea dorinţa de viaţă, îşi strângea pisica în braţe şi începea să scrie o scrisoare.

Se opri după *Dragul meu Erin,* căci lacrimile înecau literele.

Aelyus simţi dintr-odată nevoia să zboare departe, avea nevoie de aer, să fie singur, să îşi elibereze durerea. Se ridică în înaltul cerului ca o săgeată, până când văzu pământul cât o nucă, şi urlă. Ţipătul lui se pierdu printre stele, neauzit de armata care mărşăluia încet, dar nici de ceilalţi Îngeri. În urmă cu mii de ani, când voia să fie singur, tot acolo venea. Legătura de sânge cu Erin îi transmitea o parte din suferinţa tânărului, adăugându-se dorinţei lui de răzbunare împotriva celor ce-l condamnaseră să piardă totul. Şi… mai era ceva. De când o văzuse pe Maya zâmbind, simţea un gol ciudat, care îl speria. A cunoscut-o la început, dar nu a privit-o niciodată aşa. La începuturi, era doar prima Vrăjitoare, cea cu care Tatăl îşi petrecea timpul, cea care îl ajutase să creeze primele fiinţe cu suflet, iar el era unul din primii Îngeri, comandantul legiunii a şaptea de Serafimi, unul dintre cei mai devotaţi slujitori ai Tatălui. Coborând pe Pământ, a pierdut tot ce avea, câştigându-şi, în schimb, sufletul. Apoi, Arhanghelii au hotărât să îl pedepsească, chiar dacă Legiunea lui se împotrivise. Suportase pedeapsa lor.

Îşi strânse aripile în jurul corpului, pluti pentru câteva clipe, până într-un punct numai de el ştiut, şi se avântă către pământ, într-o minge de foc. Simţi mirosul de ars al aripilor sale, închise ochii, îşi eliberă mintea de orice gând şi se aruncă în mare, împroşcând valuri imense. Se lăsă purtat de apă, cu faţa în sus, admirând stelele şi lumile de dincolo de ele, cu mintea pierdută. Unduirile line îl purtară încet către o plajă, unde ochii blânzi ai Mayei îl aşteptau.

— Aelyus, era şi timpul, începeam să mă întreb dacă vei veni sau nu.

— Maya, ce faci aici? De unde ai ştiut? Mie nu poţi să-mi citeşti gândurile. Vrăjitoarele nu au puterea asta. Ştiu că am suflet, dar faptul că sunt Înger mă protejează.

— Calmează-te, începi să devii înfumurat, ca toţi ceilalţi înaripaţi. Majoritatea sunteţi plini de mândrie, voi – creaturile perfecte şi nemuritoare, voi – armata de temut a Tatălui, voi – slujitorii Lui cei mai devotaţi şi lipsiţi de orice voinţă şi raţiune. Voi, care, în realitate, sunteţi doar nişte zburătoare ignorante.

— Iartă-mă, nu voiam să te supăr, doar că nu înţeleg…

— Nu ai ce să înţelegi, nu am nicio putere asupra ta. Doar că te-am privit de multe ori făcând asta. Chiar dacă eram mereu în urma Lui, tu erai diferit de gloata Îngerilor şi îmi atrăgeai mereu atenţia. Te-am pândit de mai multe ori, dar nu e cazul să vorbim despre asta acum. Avem alte probleme. Cum se simte?

— E făcut praf. Legătura de sânge mă face să simt durerea lui. Oscilează între speranţă, furie, deznădejde, dezamăgire, teama de necunoscut, dar ştie că de el depinde o lume întreagă. Îşi duce greul, dar spiritul lui nu este înfrânt. Îl doare cumplit, dar merge mai departe.

— Mda, cunosc, am şi eu o mică prinţesă care face la fel. Dar ea are lumea şi misiunea ei. Ştii, i-a scris o scrisoare, pe care a aruncat-o apoi. Fortuna mi-a adus-o după ce a adormit. Citeşte-o.

— Dar, nu avem dreptul. Fata aia a aruncat-o…

— Eşti un prost! Lumea stă distrusă şi tu stai şi te uiţi la mine ca un copil pe cale să fure ceva dulce, când negustorul nu e atent.

— Maya, tu mă faci să încalc şi ultimele reguli pe care mi le impun. Dar modul în care îmi dai explicaţii, face totul atât de uşor, încât mă întreb dacă nu mă controlezi ca pe o marionetă. Voi, Vrăjitoarele nu aveţi pu…

— Of, iar începi cu puterile tale? Eşti atât de ignorant, încât uiţi că nu sunt numai Vrăjitoare, ci sunt şi femeie. Nu ai auzit până acum de seducţie? îi zise cu un zâmbet atât de cald şi larg, că ar fi putut topi şi pietrele.

— Vrăjitoare bătrână, dă-mi odată scrisoarea aia!

Dragul meu Erin,

Mai ţii minte când spuneam că lumea noastră este locul de întâlnire al Îngerilor şi al Demonilor? Unii se înalţă, alţii coboară. Apoi sunt Oamenii. Şi apoi, sunt şi eu. Încă nu îţi pot spune tot ce aş vrea, sunt lucruri pe care încă nu le poţi înţelege. Mă tem că n-ai înţelege nici de ce am dispărut aşa. Adevărul, Erin, este că şi eu simt ce simţi tu. Şi, mai mult, eu simt şi durerea ta, face parte din mine. Îţi simt bucuria, speranţa, îţi simt dorul şi golul, şi frigul din suflet. Ştii că, uneori, îl simt atât de puternic, încât mă tem să nu mă transform într-un morman de gheaţă? Să ştii că nu eşti nicio clipă singur, eu te urmăresc mereu şi sunt cu gândul la tine. Deşi lumile noastre s-au intersectat atât de

puternic atunci când ne-am văzut prima dată, a trebuit să mă întorc în lumea mea. Mi-e teamă, Erin. Mi-e frică. Nu am curaj. Te rog, luptă tu! Fii puternic şi salvează-mă în căderea mea! Lumea ta are nevoie de tine, iar eu sper că mai sunt încă întreaga ta lume! Dragul meu Erin, aştept trecerea timpului, în viaţa asta, sau în alta, vom fi alături din nou! Nu dispera, ne vedem la sfârşit!

A ta, din prima clipă şi până dincolo de timpuri,

Zaira.

Aelyus simţi cum i se înfioară penele aripilor. Se uită în ochii Mayei în care se reflecta Luna plină. Era mare şi rece, izvorând parcă din adâncul irisurilor ei. Atât de rece, încât Îngerul simţi un tremur care îl străbătu din degetele picioarelor până în vârful aripilor. Văzuse de mii de ori Luna plină, cât fusese stană de piatră, dar niciodată nu simţise atâta răceala în suflet. O fi fost din cauza legăturii cu Erin? O fi fost din cauza Mayei care îl răscolea mai mult decât îşi putuse închipui? Văzuse cum e să fii om, nu mai privise de aproape o mie de ani o femeie aşa. Şi Maya nu era orice femeie. O fi fost din cauza Lunii?

Cred că am stat prea mult printre oameni, am început să simt ca unul dintre ei!

— Maya, cred că şi tu eşti de acord că Erin nu trebuie să primească scrisoarea, nu? Cel puţin, nu acum.

— Da, nu ştiu cum ar reacţiona. Oamenii sunt imprevizibili, asta am observat analizându-i încă de la facerea lumilor. De asta îi îndrăgeşte El atât de mult, până şi El este surprins de modul în care oamenii se comportă sau de întorsătura pe care o iau sentimentele.

— Dacă nu aş fi început să simt ca ei, nu aş fi crezut că e posibil, Maya. Simt durerea deja, simt frica, simt emoţii şi simt…

Începu să se poticnească, nu reuşea să mai scoată niciun cuvânt.

Maya se prefăcu mirată, reuşi cu măiestrie să-şi ascundă zâmbetul care îi apăruse în colţul gurii. Nu avea nevoie să poată citi sufletul, era suficientă intuiţia ei feminină pentru a-şi da seama că Aelyus era tulburat de prezenţa ei. Auzea cum îi clocotea sângele în vene.

— Eu trebuie să plec, Aelyus, nu pot să stau mai mult, deşi nu neg că aş mai vrea, îmi place nespus compania ta. Ai grijă de

tine, nu uita că ai şi o parte umană, care te face oarecum imprevizibil. Şi, nu cumva să ajungă scrisoarea la Erin până nu se termină lupta. Nu ştiu să existe în lume atâtea miracole să vă poată salva.

— Ai grijă, Maya, să nu uiţi că tu nu eşti nemuritoare.

— Nesuferitule!

— Femeie încăpăţânată! Pe curând!

Îşi întinse aripile şi ţâşni ca o săgeată. Simţea, în acelaşi timp, o căldură ciudată, pe care nu o mai trăise de când o ţinuse în braţe pe Sara, dar şi greutatea ca de plumb a rândurilor scrise în acea scrisoare. Ar fi vrut să nu aibă senzaţia aia ciudată, Maya nu era potrivită pentru el, ea îl iubea pe Creator, cum putea să se compare un înger cu însuşi Tatăl?

Marşul continuase zile la rând, frăţiile erau împrăştiate pe toată câmpia când Vrăjitorii, care îşi trimiseseră proiecţiile în lumea astrală, reuşiră să vadă în depărtare armata infernală. Zvonurile că oastea Stăpânului Întunericului era fără număr, condusă de Necromanţii mult mai puternici decât Vrăjitorii, care puteau să despartă sufletul de trup în dureri îngrozitoare, şi de Călăreţii Umbră, ce puteau trece prin oameni, arzându-i din interior, stârni panică. Câţiva îşi doriră să dezerteze, dar, până la urmă, au fost lămuriţi că nu era un război de care să se poată ascunde şi să rămână în viaţă, dacă oamenii ar fi fost învinşi. Nu se putea negocia cu Necromantul, şi el nu lua prizonieri. Mori sau învingi, astea erau opţiunile. Lupta devenea o necesitate.

În cortul lui Erin, frăţia lui stătea pe gânduri şi analiza o hartă. Toţi se prefăceau, de fapt, că analizează şi sunt pierduţi în calcularea detaliilor; ei doar aşteptau ca Erin să spună ceva. Cuvintele lui însă erau mute, nu puteau să scape din închisoarea sufletului. Aerul purta pe aripile sale tensiunea şi zbuciumul sufletesc, împletite cu teama care se simţea în faţa unui război din ce în ce mai greu de câştigat fără vreun miracol.

Însuşi Aelyus, care intrase cu aripile strânse cu grijă în jurul trupului, stătea tăcut şi observa toate mişcările lor. Oamenii însă nu ştiau că el nu era atât de îngrijorat de război, ci, mai degrabă, de povara pe care o purta ascunsă bine în spatele tecii în care îşi ţinea sabia de foc. Nu îşi imaginase niciodată cât de mult putea cântări o scrisoare sau că o simplă bucată de hârtie cu semne pe ea putea decide soarta unui război. Şi nici că el, un Înger, ar putea vreodată, prin propria voinţă, să decidă că e mai

bine să ascundă adevărul de urmaşul său.

Până la urmă, Bram, după ce vărsă cu furie paharul de vin peste harta care zăcea între ei, sparse tăcerea.

— Bun, stăm aici şi ne uităm la harta asta nenorocită, de parcă am vrea să se ridice şi să ne spună ce să facem. Avem de gând să stăm aici în cort şi să aşteptăm să vină blestemăţia aia, să ne găsească în jurul unui pahar de vin? Comandante, Aelyus, eu am luptat în multe războaie, dar nu am luat niciodată o decizie de capul meu. Întotdeauna am ştiut să lovesc cu securea şi cu suliţa, nu mi s-a prea întâmplat să gândesc. Singurul gând care îmi trece prin cap e să lovesc eu primul, atâta tot.

— Bram, în alte condiţii aş fi râs zile întregi de tine, tu m-ai fi ameninţat că mă legi şi că mă închizi într-un sac, dar acum nu prea îmi arde de glume. Sunt la fel de neajutorat ca tine. Noi, Vrăjitorii, ne folosim de elementele naturii, de mintea umană şi de cunoaşterea adunată de o mie de ani. Poate fratele Asasin ne dă o idee…

— Eu sunt asasin, nu comandant. Pot să omor în sute de feluri, care vouă nici nu vă trec prin minte, dar nu ştiu să comand o armată. Ştiu să scap cu viaţă dintr-o încăierare cu zece războinici, dar nu am cum să pot să spun unei armate cum să facă asta.

— Cu alte cuvinte, suntem la mila Tatălui, şopti încet Exorcistul. Poate e momentul unei rugăciuni.

— Tatăl nu o să ne ajute, frate Frey, zise cu amărăciune Bram, ştergând urmele de vin de pe harta care devenise de nerecunoscut. El nu e niciodată pe câmpul de bătălie. La câtă moarte am văzut acolo şi câte rugăciuni ale muribunzilor mi-au auzit urechile, aş zice că Tatăl ori nu mai este, ori a surzit. Poate prietenul nostru înaripat ne dă vreun sfat?

— Eu sunt Înger, nimic din această lume nu mă poate omorî. Pe mine sau pe semenii mei. Crezi că ne-a interesat vreodată cum să luptăm? Luptele erau simple pentru noi: scoteam săbiile de foc şi loveam fără milă, fără durere, în stânga şi-n dreapta, până nu mai rămânea nimic viu pe câmpul de luptă. Făceam totul în numele Tatălui şi spre Gloria Lui. Sau, cel puţin, aşa ne spuneam. Dar, da, Bram, ai dreptate. Tatăl nu a fost niciodată pe câmpul de luptă. El nu a încurajat niciodată moartea, altcineva avea datoria asta. Dar avem comandantul nostru, el ne va spune ce e de făcut. Erin?

— Aelyus, ea nu a venit, dacă nu mai vine niciodată? reuşi să îngaime, înainte să se prăbuşească în genunchi.

— Şi acum, fraţilor, să ne aşezăm în genunchi, să spunem o rugăciune în linişte şi să bem până o să murim din cauza beţiei, înainte să vină Necromantul. Prefer să mor matol, decât să văd armata noastră fugind sau fiind căsăpită de bestiile alea. Erin, îmi eşti drag ca un fiu pe care nu l-am avut şi nu-l voi avea niciodată, se pare. Promit că, înainte să mor în bătălie, îţi voi scurta şi ţie viaţa, voi avea grijă să nu suferi prea mult.

— Bram, nu e nevoie să omori pe nimeni, încă nu e momentul. Şi, iată, fraţii mei, cum o femeie poate face un lucru de care o armată de luptători nu e în stare. Iată cum o femeie poate salva sau distruge vieţi. Toată lumea noastră stă la degetul mic al unei femei care i-a luat mintea copilandrului ăstuia. Slavă Tatălui sau nu ştiu cui să mai zic, noi Vrăjitorii suntem scutiţi de asemenea drame şi sentimente inutile.

Aelyus se uită la Erin.

Concentrează-te, adună-te Erin! Nu totul e pierdut, ştii asta. Trebuie să salvezi lumea, dacă nu pentru tine, măcar pentru ea. Ştii că undeva în lume, ea este acolo şi poate că a fost reţinută, poale are un motiv serios pentru care nu a putut fi alături de tine. Nu eşti curios să afli de ce a plecat? Dacă vom învinge, noi, Îngerii, te vom ajuta să o cauţi. Sigur o vom găsi. Acum însă oamenii ăştia au nevoie de tine. Şi miile de oameni care aşteaptă afară. Şi, straniu, noi, Îngerii, avem nevoie de tine. Acum însă, ridică-te şi spune-ne ce e de făcut. Voi opri timpul în încăperea asta, cât timp crezi tu că ai nevoie să îţi revii. Dar, te rog, nu depăşi un ceas. Cei de afară vor fi îngrijoraţi.

La capătul unei ore pe care doar Aelyus şi Erin o simţiseră în cort, planul încolţit în mintea lui Erin fu desenat peste harta decolorată şi pătată de vin.

— Bun, cred că ştiu ce va trebui să facem, spuse Erin încrezător, dând impresia că momentul de slăbiciune de mai înainte fusese doar în mintea lor. Avem mai puţin de o lună, aşa că trebuie să ne mişcăm repede. Nu are rost să mai înaintăm, să mergem în întâmpinarea inamicului. Aşteptăm aici. Bram, dintre toţi, tu ai cea mai mare experienţă în războaie. Care e cea mai înfiorătoare maşinărie de război pe care ai văzut-o vreodată? Gândeşte-te bine şi găseşte câţiva constructori, ia vreo doi Îngeri cu tine şi construieşte cât mai multe. Poate că nişte

Pacificatori vă vor însufleţi să lucraţi mai cu spor. Ţine minte, nu sunt fiinţe vii, aşa că fă-le să trimită acolo, de unde au venit, cât mai multe mortăciuni. Eleazar, tu şi Elementaliştii puteţi modela puţin terenul? Avem nevoie de o pădure mare şi deasă, Bram trebuie să aibă materiale pentru maşinării. Ocupă-te de asta şi aranjează terenul în aşa fel, încât armata morţilor să nu poată să înainteze prea repede. Apoi, avem nevoie ca Alchimiştii să creeze cât mai multe poţiuni explozive, iar Mentaliştii să ascundă o parte din trupe. Asasini, o parte din voi se va ascunde în păduri, nu ştiu cum – treaba voastră! — vă pricepeţi mai bine ca mine!

Veţi fi invizibili până când ajungeţi în dreptul Necromanţilor. Loviţi rapid, sigur, şi dispăreţi de acolo la momentul potrivit. Ştiu că sunteţi gala să muriţi, dar, dacă nu rămâne nimeni să aprecieze eroismul vostru, e inutil. Până atunci, arătaţi Alchimiştilor ştiinţa otrăvurilor voastre şi să sperăm că arcaşii noştri nu se vor înţepa singuri, de emoţie, cu săgeţile otrăvite. Trebuie protejaţi Călugării cu orice preţ, altfel Călăreţii Umbră vor trece prin noi ca prin iarba proaspăt cosită. Apoi, Mentaliştii care nu sunt ocupaţi cu crearea iluziilor să preia controlul Demonilor zburători. Atacaţi cu ei, de preferat, Călăreţii Umbră, să fim siguri că or să fie omorâţi, sau Necromanţii, aici, oricare dintre ei o să moară este binevenit. Nu are rost să încercaţi să controlaţi fiinţele moarte, nu ştim dacă e posibil, şi oricum, în număr mic, sunt neînsemnate. Aelyus, tu ştii mai bine cum luptă Îngerii, măcar voi nu puteţi muri, cred că asta vă dă ceva mai mult confort decât nouă, tuturor celorlalţi. În rest, poate e bine să ne rugăm pentru miracole, ar fi bine să începem să credem cu toţii.

— Păi, tocmai asistăm la un miracol. M-ai pus să comand nişte înaripaţi, să facem maşinăriile de război. Ce poate fi mai miraculos decât eu, cu o cană de vin în mână, dând ordine Îngerilor să taie şi să care copaci? O să le spun să nu folosească săbiile de foc, ci doar secure, ca oamenii, măcar o să mor fericit.

— Bram, dacă faci asta, îţi spun sigur că nu o să mori fericit, în mii de ani nu am văzut nicio fiinţă fericită când e lovită de sabia de foc sau strivită de pământ, dar optimismul tău e încurajator, zâmbi Aelyus.

Ce adunătură de nebuni! Dacă or să moară, sigur îmi vor lipsi. Tată, dacă eşti pe aici, ascultă ruga lui Aelyus, comandantul

pierdut al Legiunii a şaptea Serafimi. Îţi cer protecţia divină pentru ei.

Timpul trecea fără milă pe lângă armatele care se pregăteau, soarele răsărea şi apunea mai repede ca niciodată. Oamenii şi Îngerii tăiau copaci şi construiau maşinării de luptă, Elementaliştii modificau întruna terenul, făcându-l inaccesibil pentru inamici, dar lăsând cale liberă maşinilor şi săgeţilor arcaşilor, Asasinii şi Alchimiştii pregăteau otrăvurile şi poţiunile, şi îşi pregăteau ascunzătorile în care aveau să stea neclintiţi, până când vor ajunge în mijlocul inamicilor. Bram alerga dintr-o parte în alta, iar Erin devenise rece, tăcut şi hotărât. Avea să lupte cu toată fiinţa lui. Şi nu-i era frică. Brusc, totul devenise simplu. Deşi, uneori e atât de greu, şi totul atât de gri, în cele mai grele momente ai de ales să lupţi sau să te laşi învins. Şi ambele decizii sunt deopotrivă de dureroase.

Liniştea şi rutina au fost sparte de strigătele unei iscoade care alerga cât putea de tare spre întăriturile ridicate:

— Sunt aici! Au ajuns! Sunt… atât apucase să spună, înainte să fie ridicat pe sus şi să izbucnească în flăcări, lovit de magia unui Necromant.

Undeva, în golul dintre Spaţiu şi Timp, tabla de şah imensă îşi aştepta jucătorii care ieşiră încetişor din umbră şi se aşezară, măsurându-se din priviri.

— Tată, văd ca ţi-ai pregătit altă strategie. Crezi că o să fie mai bună? Încă speri că nimicurile alea umane pot să îşi decidă singure soarta? Chiar crezi că mintea lor simplă şi limitată poate să cuprindă adevărul?

— Fiule, da, eu încă sper. Şi sper că, la un moment dat, şi tu îţi vei da seama ce creaţie minunată e sufletul şi puterea de a alege. Până şi eu mă minunez cum nu se schimbă nimic în viaţa de zi cu zi, însă cât de diferite sunt lucrurile faţă de când i-am lăsat prima oară să umble pe pământ.

— N-o să încetezi niciodată cu prostiile astea? Văd că Nebunul tău a prins puteri, şi-a amintit cine este. O să fie mai interesant decât dăţile trecute, probabil. Piese noi, din câte văd. Nu am mai jucat până acum, din câte îmi amintesc, cu Îngeri. Da, mult mai interesant. Poate ai o şansă, sau, poate, liberul tău arbitru va da greş pentru ultima oară. Jucăm după aceleaşi reguli ca întotdeauna? Vrei să îţi dau un mic avantaj? Poate ai nevoie, nu

e o ruşine să ceri.

— Hai! Să începem! De data asta era rândul tău, Fiule. Fă prima mutare, cu cât începem mai repede, cu atât avem şanse să terminăm mai repede. Ştii doar că moartea nu îmi face nicio plăcere.

Privirii blajine a Tatălui îi răspunse zâmbetul sinistru al Stăpânului Întunericului, în timp ce muta pionii.

Vrăjitorii care îşi ridicară proiecţiile astrale văzură cum înaintau pionii aliniaţi prin culoarele lăsate de Elementalişti. Primele rânduri de morţi treziţi la viaţă se înecară în mlaştina din faţa lor, dar, curând, ceilalţi reuşiră să treacă mai departe, călcând peste cadavrele lor. Repede, au fost înghiţiţi de întinderea de apă acoperită de gheaţa care începu să se spargă, până când magia Necromanţilor o evaporă pe toată. Trecuseră de încă un obstacol al Elementaliştilor. Urma proba focului. Sute din armata Întunericului se prăbuşiră, făcându-se scrum, până când ajunseră acolo Necromanţii care stinseră toate flăcările. În mod clar, puterea lor era mai mare decât a Elementaliştilor, dar nu trebuiau să şi-o consume salvând infinitatea de pioni.

Iată-i ieşiţi în calea maşinăriilor, când Bram urlă din toate puterile semnalul de atac. Catapultele şi maşinăriile aruncară săgeţi, bucăţi de metal ascuţit sau poţiuni care explodau. Ploaie de foc şi de metal se năpusti asupra armatei întunecate care mărşăluia, eliberând câmpia, lăsând loc altor trupe care nu încetau să vină. Doar Necromanţii erau de neatins de acele proiectile care, ori se loveau de un scut invizibil şi cădeau în faţa lor, ori treceau ca prin fum şi se înfigeau în trupele care veneau.

Oare Necromanţii pot să creeze iluzii? În niciuna din luptele anterioare nu am văzut aşa ceva. Sau doar îşi consumă magia? Nu s-au hrănit demult, aşa că, fiind în mijlocul unei armate de fiinţe fără suflet, ar trebui să fie slăbiţi. Doar dacă... Dacă şi-au adus provizii umane cu ei.

Furia lui Erin începea să urce la cote maxime. Îşi dorea să se avânte în mijlocul lor, dar ştia că nu ar avea niciun rost. În război, cei care aleargă primii, nu apucă să ajungă la inamic, de obicei poposesc în ghearele morţii.

— Tată, văd că ai învăţat ceva. Frumoasă mutare! Ai eliminat câţiva pioni, fără nicio pierdere. Să continuăm, deci, spuse fără nicio tresărire Stăpânul Întunericului, apoi făcu mutarea.

Demonii zburători se înălţară în zgomotele lor infernale. Bătăile aripilor lor creau rafale de vânt care trimiteau valuri de praf în ochii şi gurile frăţiilor ce aşteptau încordate.

— Nu trageţi! Aşteptaţi să se apropie suficient! Vrăjitori, pregătiţi-vă! Mentalişti, preluaţi controlul a cât de mulţi demoni puteţi! Faceţi-i să îi atace pe cei pe care nu-i controlaţi! Elementalişti! Aşteptaţi! Aşteptaţi! Acum! Foc!

Mingi de flăcări se ridicară şi loviră Demonii care cădeau la pământ, mistuiţi. Unii se încăierau între ei până la moarte, iar o parte se retraseră, zburând în cercuri largi deasupra armatei de fiinţe fără suflet.

Următoarea mutare aşteptată de Tată era înşirarea Călăreţilor Umbră. Şi totuşi, nu veni. Necromanţii se opriră şi urlară o incantaţie. Dintr-odată, armate întregi apărură în faţa lui Erin.

Cum? Ce... Ce e asta? A fost o iluzie? S-au jucat cu mintea noastră! Niciodată nu a fost aşa. Retragerea!

Bram preluă controlul rapid, era obişnuit:

— Arcaşi, trageţi fără oprire, nu părăsiţi poziţiile! Daţi foc maşinilor de luptă, nu trebuie folosite împotriva noastră! Spadasini, protejaţi Vrăjitorii şi Călugării! Fără ei pierdem înainte să începem! Elementalişti, o ploaie de foc în faţa arcaşilor nu ne-ar prinde rău! Mentalişti, nu pierdeţi timpul încercând să controlaţi bestiile astea, Păstraţi-vă pentru mai târziu! Aelyus, acum e momentul tău, coboară-ţi furia!

Îngerii se năpustiră, făcând culoare largi în rândurile Armatei Întunericului. Păreau luptătorii perfecţi. Nemuritori şi de neînvins. Săbiile inamicilor îi loveau, dar ei păreau să nu simtă nimic. Necromanţii eliberaseră şi Călăreţii Umbră. Planul căpeteniei lor părea bine pus la punct. În timp ce Îngerii măturau pionii, Călăreţii eliminară grupul de arcaşi. Miile de săgeţi care, cu câteva clipe înainte, cădeau ca o ploaie, zăceau acum pe jos, lângă grămăjoare de cenuşă.

— Călugări, atacaţi Călăreţii! Acum, sau ne măcelăresc pe toţi! Atât mai apucă Bram să spună, înainte ca un Demon zburător aflat în cădere să-l arunce în nămol. Încercă să se ridice, înjurând printre dinţi, când văzu un Necromant plutind spre el. Îşi imagină pentru o clipă durerea pe care o va simţi când îi va despărţi sufletul de trup. Doi spadasini săriră în faţa lui şi, cu preţul vieţii, îi dădură timp să se ridice în picioare. Aruncă sabia cu toată forţa spre faţa Necromantului, însă acesta

o pară cu un zâmbet sinistru. Însă, acel rânjet se transformă într-o schimonosire groaznică, iar ochii roşii i se stinseră, când un Asasin scoase cuţitul plin de sânge negru din gâtul lui. Cu o înclinare a capului, Bram îi mulţumi şi sări pe primul cal fără stăpân ieşit în cale, încercând să ajungă către trupele ce ţineau piept morţilor înviaţi.

În altă parte a câmpului de luptă, Erin şi Eleazar luptau unul lângă altul. Erin – cu două săbii în mână, Eleazar – folosind la maximum forţele elementelor naturii. Demonii zburători începeau să brăzdeze cerul în număr tot mai mare, iar Mentaliştii nu mai făceau faţă, împărţindu-se între dejucarea iluziilor Necromanţilor şi controlul mental al Demonilor. Pacificatorii şi Vindecătorii erau peste tot unde erau răniţi.

Soarele se ridicase sus pe cer, dar nimeni nu-l mai vedea, în aer erau aripi de demoni şi de Îngeri, iar pe pământ era foc şi sânge.

— Tată, sunt impresionat. De data asta, oamenii tăi luptă altfel. Atât de diferit şi de interesant! Nu înţeleg însă acel lucru numit speranţă. De ce nu se predau şi nu-şi aşteaptă sfârşitul? Nu se pot opune la nesfârşit. Rezultatul începe să fie previzibil.

— Nu ai să înţelegi, fiule, ce e speranţa. Nu o s-o înţelegi, poate, niciodată şi, tocmai de asta, ne luptăm. Dar asta e ceea ce îi îndârjeşte pe oameni să lupte, chiar atunci când, în mod normal, nu au nicio şansă. Speranţa este mai puternică decât orice teamă. Ea dispare doar atunci când mor ori sufletul le este distrus.

— Da, n-o s-o înţeleg, dar nu-mi pasă. Or să moară şi vor avea şi sufletul distrus. Rămân fără speranţă. La fel şi tu, Tată.

— Niciodată, Fiule, niciodată. Poţi să mă învingi mereu. Poţi să îmi distrugi lumea creată, o voi recrea de fiecare dată, cu şi mai multă speranţă. Sper că, la un moment dat, vom cădea de acord şi nu vom mai juca acest joc extenuant.

— Tată, uite de ce liberul tău arbitru este o prostie. Acum vei vedea cum cad Îngerii. Acum vei vedea cum creaturile tale nemuritoare, armata ta invincibilă şi temută în toate lumile cunoscute, este cuprinsă de teamă. Ţi-ai imaginat vreodată, în toate mileniile tale, cum că Îngerii ar putea ţipa de durere? Ţi-ai imaginat vreodată, Tată, că nemuritorii ar putea să tremure de frică, să ştie că pe urmele lor este ceva mai puternic şi, totuşi, muritor? Ţi-ai imaginat vreodată tu, Tată, că oricât de puternic

ai fi, cineva mai slab ca tine ar putea să te domine fără să ai nicio şansă de izbăvire? Dacă nu ţi-ai imaginat, acum o să trăieşti asta. Dacă ţi-ai imaginat, să ştii că te va durea mai rău decât în toate coşmarurile tale.

Zâmbetul păru să îngheţe pe faţa Tatălui când Fiul mută Demonii zburători spre pionii înaripaţi ce reprezentau Îngerii.

Pe pământ, Îngerii făceau ravagii. Călăreţi Umbră, Necromanţi, Demoni, armate de nemorţi cădeau sub săbiile de foc. Până la un moment dat. Aelyus şi unul dintre Îngeri se îndepărtaseră de ceilalţi, culcând la pământ şi mistuind tot ce era în jurul lor. Necromantul scoase un strigăt şi începu un descântec ciudat. Roiurile de Demoni zburători se năpustiră asupra lui Aelyus şi a Îngerului care era aproape de el. Se aruncau, lovindu-i cu aripile, încercând să îi pună la pământ, părând imuni la loviturile săbiilor de foc. Serafimul fu prins la pământ, iar lanţuri fermecate îi prinseră mâinile şi aripile. În spatele lui, Necromantul apăru ca din pământ şi îi puse mâna pe frunte, urlând în continuare descântecul său. Îngerul se cutremură şi începu să ţipe cu atâta durere, încât lui Aelyus i se făcu părul măciucă pe cap.

Tată, apără-ne! Aţa ceva nu se întâmplă, aţa ceva nu există! îi ia sufletul ca unui om ordinar. Tată, ce ne-ai făcut? Sau... poate că nici Tu nu știai? Da, trăind printre oameni, iubind ţi suferind, am căpătat suflet, pe care... îl putem pierde în faţa Necromantului...

Teamă. Atât mai reuşi să simtă Aelyus, când sabia îi fu smulsă din mână de ghearele unui demon. Rămăsese fără apărare, vedea cum lanţuri erau aruncate spre el, cum îl împresoară.

Aşa moare un Înger?

Niciodată nu se gândise la asta. Ce se va întâmpla după ce îşi va pierde sufletul? Va rămâne nemuritor? Se va transforma în scrum? Nu apucase să vadă ce se întâmplase cu Îngerul atins de Necromant. Închise ochii şi se înconjură cu aripile. Cedase. Nu mai voia să lupte. Cu ultimele puteri, modifică puţin timpul, voia să aibă câteva clipe în care să-şi amintească bucuria pe care o simţise, cum iubise. Voia să petreacă milenii întregi prin faţa ochilor, aşa cum li se întâmplă majorităţii oamenilor, înainte să moară. Ştia că urmează clipe de durere teribilă, apoi necunoscutul, chiar şi pentru Îngeri. Printre muritori, nu era mai presus decât un om de rând.

Auzi, ca prin vis, strigătul disperat al lui Erin:

— Retrageţi Îngerii! Cavaleri şi Vrăjitori, salvaţi Îngerii! Aelyus, rezistă!

Cerul se sparse apoi, cu zgomot, şi-l trezi pe Înger la realitate. Deschise ochii şi-l văzu pe Necromant pornind spre el, apoi şovăind şi, în cele din urmă, uitându-se îngrozit spre cer. Aelyus ridică şi el capul, dându-şi într-o parte şuviţele de păr murdar care îi intraseră în ochi.

Vrăjitoarele! Au schimbat soarta bătăliei! Acum vom învinge! Pentru prima dată de la facerea lumii, Maya a decis să intervină. De ce tocmai acum?

Mii de Vrăjitoare, călărind ciori uriaşe, atacau din toate zările.

Îngerii şi Călugării îi nimiceau pe Călăreţii Umbră, iar asasinii aşteptau semnalul conducătorului pentru a ieşi din ascunzători. Aveau să lovească puternic, mortal şi tăcut.

Necromanţii cădeau, unul câte unul, sub ploaia de săgeţi otrăvite aruncate de Asasini, sau striviţi de copitele cailor Cavalerilor.

Lui Erin nu-i venea să creadă. Era un miracol! O armată imensă de luptătoare, călare pe nişte păsări ciudate, care foloseau tot felul de magii şi arme de neînţeles, brăzdau câmpul de luptă, făcând ravagii. Câştigaseră când aproape că îşi pierduseră speranţa. Căzu în genunchi, sleit de puteri şi cu ochii în lacrimi. Lumea lor fusese salvată, o salvase pe Zaira de la pieire, mai avea doar s-o găsească. Uneori, când cauţi pe cine trebuie, lumea nu este chiar atât de mare.

Lângă el ajunseră şi Fraţii lui, plini de nămol, de sânge, cu hainele şi armurile rupte. Toţi se îmbrăţişară, în bătăile de aripi ale lui Aelyus. Îşi scuturase părul şi aripile, erau din nou imaculate. Erin zâmbi, gândindu-se că şi Îngerii au o anumită doză de vanitate. De fapt, Aelyus era mai uman decât toţi ceilalţi Îngeri şi, poate, decât mulţi dintre oameni.

O femeie frumoasă, îmbrăcată într-o rochie neagră, cu platoşă argintie peste piept, coborî de pe o cioară chiar în faţa lui Erin. Instinctiv, Cavalerul puse mâna pe sabie, dar o altă luptătoare îl izbi şi-l trânti la pământ.

— Nu e nevoie de violenţă, zise blând femeia în negru. Nu am venit să vă fac rău. Prea mulţi au pierit în jocul ăsta. Iar tu, Cavalere, aşa ştii să mulţumeşti salvatorilor voştri?

— Păi, de acolo de unde vin eu, singurele arme pe care le

vedeam în mâna femeilor şi, ocazional, în capul meu, erau oalele, paharele de băutură şi câte un făcăleţ ridicat la rang de armă de asalt. Iartă-mă, Doamnă, dar nu prea sunt obişnuit cu prinţese războinice sau femei care să mă snopească în bătaie, se fâstâci Bram, scuturându-şi hainele, aparent îngrijorat.

Era amuzant cum acest uriaş cu barbă se ruşina în faţa acestor femei frumoase, când, cu doar câteva clipe în urmă, fusese în stare să se arunce singur în faţa morţii, fără nicio urmă de regret.

— Da, Cavalere, îmi închipui, ştiu cum e lumea voastră. O ţinem sub observaţie de mii de ani.

— Cine sunteţi? Indiferent de răspunsul vostru, noi vă mulţumim. Oamenii vă mulţumesc pentru că aţi schimbat soarta acestui război.

— Tu eşti Erin, presupun. Femeia în negru îl privi cu multă tristeţe. Eşti aşa cum mi-am imaginat. Eu sunt, să zicem, o prietenă a lui Aelyus. Şi, acum sunt şi prietena ta, se pare. Sunt Maya, iar ele sunt surorile mele Vrăjitoare. Vă urmăresc de la facerea lumii, am ţinut de mână în Grădina Sfântă pe primul dintre oameni şi am văzut născându-se primul copil în această lume. Trăim undeva, ascunse între lumi, la mijlocul distanţei dintre Oameni şi Îngeri. Şi avem o prietenă comună, care se gândeşte mereu la tine. Ştii la cine mă refer…

— Nu e cu putinţă… nu Zaira…

— Ba da, tinere. Ai ştiut că e diferită.

— Da, am ştiut, am simţit că Zaira mea nu e ca toate femeile din lumea asta. E diferită, iar frumuseţea ei este nepământeană, dar nu m-aş fi putut gândi că nu e din lumea asta.

— Nu te învinovăţi, Erin, nu ai fi avut de unde să ştii. Ştim să ne facem ascunse, să ne păstrăm secretele. Lumea nu ştie de existenţa noastră şi, dacă nu ar fi fost Aelyus, nu aţi fi aflat nici acum. Zaira ţi-a lăsat un mesaj, copile.

Încă neştiind dacă visează sau nu, Erin întinse mâinile tremurânde către scrisoare. Aproape că o rupse de nerăbdare şi o citi cu ochii în lacrimi.

Se opri. În sufletul lui se lăsă o linişte adâncă. Se lăsă şi întunericul, iar frigul începu să îl împresoare. Simţi golul imens lăsat de plecarea Zairei, mai puternic ca oricând, gata să-i invadeze fiecare părticică a corpului. Se simţi, dintr-odată, mic şi neînsemnat. Visul de a alerga peste câmpuri cu femeia lui

misterioasă, de a sta împreună sub clar de lună şi de a se plimba pe sub copacii înfloriţi, se nărui în acel gol.

Nu avea să se mai împlinească nici acela de a vedea minunile lumii create de om, nici cetăţile mari care nu-i mai aşteptau, temple străvechi ridicate după cum spuneau legendele, chiar de către Îngeri.

Apoi, nu mai fu nimic. Erin rămase gol. Reveni pentru o clipă la realitate şi-l văzu pe Necromant. Golul lăsat de plecarea Zairei fu luat de ură şi dorinţa de răzbunare. Ştia că ea nu plecase din cauza lui, dar, dacă îl va omorî poate se va simţi mai bine. Cel mai îngrozitor şi îngheţat zâmbet apăru pe chipul lui, iar în ochi i se citea răutate pură. Nu-i mai păsa dacă trăia sau nu, nu-i păsa dacă îl ucidea pe Necromant sau nu, simţea doar că trebuia să se descarce. Iubirea din suflet i se transforma în durere, iar neantul îl mistuia. Îşi dorea să moară. Atunci, se sfârşea. Sau, aşa credea.

Necromantul, surprins, se dădu înapoi. După câteva momente de buimăceală, reveni pe poziţie, fiind conştient de şansa pe care o avea. Dacă nu câştiga războiul, măcar se va răzbuna luându-l pe Erin cu el, consolându-se cu plăcerea de a-i tortura sufletul vreme de o mie de ani. Un om nu îi putea fi pe măsură. Şi totuşi, era ceva aparte la acest tânăr.

Aelyus înţelese într-o clipă. Chiar dacă nu avea puterea Vrăjitoarelor de a citi suflete, legătura de sânge îl ajută să priceapă. În plus, la fel simţise şi el când fusese scos din statuia de piatră. Îşi aminti de valurile de ură pe care le simţise până în vârful aripilor, ura adunată de secole împotriva celor care îl transformaseră în stană. Ştia că nu ar fi avut nicio şansă să atace singur tot Cerul, dar ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost Erin şi legătura pe care o simţise cu el. Ar fi pierit sau ar fi ajuns într-o altă închisoare, plăsmuită de minţile malefice ale Arhanghelilor.

Îl putea împiedica pe Necromant să îşi folosească magia direct asupra tânărului, dar, mai departe, trebuia să se descurce singur.

În numele Tatălui, Eu, Aelyus, din Primii Îngeri, conducătorul de drept al Legiunii a şaptea Serafimi, invoc protecţia divină asupra celui numit Erin. Nicio magie sau fiinţă care nu posedă suflet nu are dreptul să îl ucidă.

Niciodată nu mai făcuse asta. Nu ştia dacă vreun alt Înger mai procedase la fel. Ştia că poate invoca protecţia divină, iar Tatăl

nu putea refuza, dar detaliile îi erau necunoscute.

Erin se aruncă spre Necromant, cu sabia în mână, în timp ce creatura ridică ziduri de foc. O minge imensă de flăcări i se adună într-o mână şi, cu un şuierat strident, o aruncă spre tânăr. Din inima flăcărilor, comandantul gândi că lupta se terminase înainte să înceapă.

Valuri de durere şi neputinţă cuprinseră sufletele supravieţuitorilor.

Aşa se sfârşea? Aşa murea un erou?

Limbile focului slăbiră puţin câte puţin, apoi se stinseră de-a binelea. În poziţia chircită a omului care aşteaptă să primească o lovitură fatală, oamenii îl văzură pe Erin.

Aelyus respiră adânc, ca eliberat de o mare povară.

A funcţionat! Mulţumesc, Tată! Erin, ascultă-mă! Necromantul nu te poate răni cu magie, dar fereşte-te de minionii lui!

Următoarele mingi de foc ale Necromantului avură acelaşi efect. Apoi, Necromantul înţelese cumva că acel om era imun la magia sa. Nu putea să dea înapoi însă. Nu putea să ceară unui Cavaler Umbră să atace. Ar fi părut neputincios în ochii tuturor. Dar, dacă ar folosi magia să aducă din adâncuri pe cineva care să lupte pentru el? Şi cine ar fi mai potrivit să lupte împotriva lui Erin decât rămăşiţele strămoşilor săi, ucişi de armata Întunericului şi torturaţi de mii de ani? Câtă ură să fi strâns ei în miile de ani de chinuri inimaginabile când cei pentru care ai luptat şi ţi-ai dat viaţa te-au uitat?

Acum va afla şi el, va afla şi Erin, vor afla toţi cei vii.

Cu un zâmbet sinistru, care te-ar fi îngheţat până în adâncurile sufletului, făcu un semn spre pământul din faţa sa, care începu să tremure şi să se acopere de fum negru şi înecăcios. Apoi, murmură cuvinte de neînţeles, până când fumul se risipi de tot, iar Erin şi cei care îl priviseră rămaseră cu gura căscată. În faţa lor erau mai multe schelete cu haine zdrenţuite şi putrezite, cu ochii mari şi goi, înfipţi adânc în orbite, cu trăsături dezumanizate şi încheieturi răsucite, purtând urme de lanţuri ce le măcinaseră carnea. Se scuturară de pământul de pe haine, de parcă le-ar fi fost jenă, şi, apoi, dădură cu ochii de Erin cel viu. Deci, pe el trebuiau să-l omoare ca să-şi câştige liniştea şi dreptul la somnul liniştit al morţilor? Pe el trebuiau să îl trimită în întuneric, să fie torturat cum fuseseră ei, timp de mii

de ani, ca să poată să moară ca orice alt om?

Suferinţa îi dezumanizase, orice sentimente ar fi avut, s-au pierdut cu timpul, şi au rămas goi. În cazul lor, golul fusese umplut de suferinţă enormă şi ură faţă de tot ce era viu. Şi, iată-l pe Erin în faţa lor, Erin cel viu, care învinsese armata pe care ei nu putuseră să o învingă. Pentru că ei nu fuseseră ajutaţi de Îngeri, pentru că nicio Vrăjitoare nu intervenise în luptă pentru ei. Şi, pentru asta, îl urau.

Dacă Necromantul nu îl putea ucide, o vor face ei pentru el. Erin o merita. Merita măcar o mie de ani de tortură pentru suferinţele îndurate.

Cu strigăte răguşite şi hodorogite, se aruncară către duşmanul lor, încă năucit. Erin nu ştia dacă mai era treaz sau visa, dacă murise şi ajunsese pe un tărâm necunoscut. Din reflex, a parat toporul azvârlit spre el. Se dezmetici, recuperându-şi dorinţa de răzbunare.

Se simţi puternic, lichide necunoscute păreau că îi aleargă prin tot corpul, iar mintea începu să îi vibreze într-un mod ciudat. Se gândea la lucruri pe care nu le ştiuse niciodată, îi sunau în minte cuvinte, incantaţii pe care nu le mai rostise. Instinctiv, îşi spuse motto-ul asasinilor. Avea nevoie să învingă. Îşi promise că, în aşteptarea următoarelor bătălii, îşi va îneca amarul în băutură şi în braţele târfelor din primul bordel întâlnit în cale.

Protecţia divină, făcuse mai mult decât se aşteptase Aelyus. Îi trezise lui Erin şi amintirile din vieţile anterioare în care luptase, de când fusese unul dintre acei nefericiţi scheletici care acum încercau să îl omoare, Nu avea timp de pierdut, în faţa lui se afla ceva ce fusese un cavaler, un vrăjitor, un călugăr, un om şi un asasin. Trebuia să îi omoare pe toţi. Detaşarea asasinului şi simplitatea cu care vedea lucrurile un cavaler îl ajutară să treacă peste regret şi posibilele remuşcări. Călugărul căzu primul, nu apucase să se ferească de sabia aruncată cu ambele mâini. Mai rămâneau patru, dar mult mai periculoşi.

Se strădui să îi îndepărteze cât mai mult unul de altul şi, în timp ce vrăjitorul încerca să-i corupă raţiunea, ajunse lângă el şi îi frânse gâtul cu o mişcare pe care orice asasin o repetă de mii de ori în cursul vieţii. Mai rămăseseră trei, foarte periculoşi. Reuşi să între în mintea asasinului, care îl lovi cu pumnalul în gât pe spadasin, luându-l prin surprindere. Mai rămăseseră doi,

când o lovitură năucitoare îl puse la pământ şi braţul începu să îi sângereze. Cavalerul îl lovise cu securea şi, chiar dacă nu era mortală, rana îi provocă o durere imensă.

Ştia că într-o luptă corp la corp nu avea nicio şansă. Îi lipseau săgeţile otrăvite ale unui asasin, aşa că îi mai rămânea să apeleze la cunoştinţele vrăjitorului din el. Nu putea să mai preia încă o dată controlul mental al vreunuia, erau prea rapizi, ar fi lovit ei primii. Închise ochii. Prin vârfurile degetelor i se adunau fire fierbinţi, ca un ghem de aţă. Le concentră într-o sferă de foc, pe care o împinse cu toată forţa spre asasin. Acesta se nărui la pământ şi, în scurt timp, din el mai rămase doar un morman de cenuşă fină. Un singur inamic, cel mai puternic, venea în viteza, agitând o secure deasupra capului.

Nu îl putea păcăli cu o sferă de foc şi nu avea timp să invoce alt element. Apoi, îi veni soluţia; mai era o magie care nu îi reuşise niciodată, atunci când era Vrăjitor. O încercase de nenumărate ori, îl secătuise de puteri, dar nu avusese succes niciodată. Dar, oricum, nu avea de ales.

Să nu facă nimic însemna moarte. O şansă infimă era mai bine decât nicio şansă.

Şi, de data asta, ajutat de protecţia divină, a mers. Cavalerul lovi cu sete spre Erin, dar securea tăie doar aer. Tânărul se materializă în spatele inamicului, înfigându-i cuţitul în inimă. Căzură la pământ, unul lângă altul.

Nimeni nu mai spuse nimic, toţi erau stane de piatră: Oameni, Îngeri, Vrăjitoare, Necromant. Dură câteva minute până când Maya şi Aelyus veniră lângă Erin, să-l ajute să se ridice. Omul ăsta nu se lăsa niciodată omorât. Avea atâta dorinţă de viaţă, atâtea vise, încât nu îl lăsau să moară până nu le dădea de capăt. Începeau să înţeleagă de ce Tatăl îl alesese pe el.

— Tu, pur şi simplu, nu poţi muri, tinere, îi zise Maya zâmbind. Nu ştiu dacă asta a văzut Zaira la tine, dar m-ai uimit. Eşti exact cum îmi imaginam eu că trebuie să fie un om. Eşti cu adevărat motivul pentru care am pornit războiul cu Îngerii. Timp de milenii, vă urmăream pe voi, oamenii, cu tristeţe şi dezamăgire. Acum, văd că totul a meritat. Cu oameni ca tine, mai aveţi…

Dar, pe tabla de şah, jocul nu se terminase. Cu o privire meschină, Stăpânul Întunericului scoase de nicăieri o regină neagră. Apoi făcu mutarea.

Precum pe tabla imensă de şah, aşa şi pe pământ. Ca din

senin, apăru Ea. Îmbrăcată într-o rochie lungă, cu trenă, alcătuită din nori din care ieşeau fulgere. Veşmântul părea viu, aflat într-o continuă mişcare în jurul ei. Pe braţele albe erau scrise mii de simboluri de neînţeles, care luceau din când în când. Pe frunte, peste părul negru, lung, fâlfâind în vânt, avea o coroană ca de gheaţă. Din ochii roşii ce străluceau pe chipul ei frumos, scăpărau flăcări demonice. Trecea, păşind uşor peste cadavre, peste armele ascuţite rămase pe jos, peste iarba care se mai vedea sub balta de sânge, lăsând în urma ei nimicul.

Emana putere. Până şi Îngerii se înfiorară şi îşi scoaseră săbiile de foc, luând poziţii defensive. Femeia îi ignoră, apropiindu-se de Necromantul în ochii căruia se citea o groază nemaiîntâlnită. Doamna în rochie de fum îi zâmbi, aproape ca o îndrăgostită, şi îl sărută lung. Necromantul căzu la pământ, cu ochii stinşi, cuprins de spasme. După o clipă, începu să devină străveziu, şi apoi dispăru ca şi cum nu ar fi fost niciodată. Privindu-i sfidătoare pe Îngeri, femeia îşi şterse buzele cu dezgust şi se îndreptă spre Erin.

Aelyus scosese sabia de foc şi era pregătit să atace. Maya era şi ea acolo.

— Protecţia divină? El a acordat-o? Nu mai ştiu de când nu a mai făcut asta. De ce lui? Nu contează, îl iau cu mine, am timp să aflu apoi.

— Lasă-l în pace! A suferit destul! A câştigat lupta dusă după regulile lor. E prima dată când oamenii câştigă în lupta dintre Tată şi Stăpânul Întunericului. Toţi ne supunem regulilor Lui. Cine eşti tu, să le nesocoteşti?

— Voi vă supuneţi, Eu nu. El le-a creat pentru fiinţele inferioare. Eu îi sunt egală Lui, iar între noi sunt alte înţelegeri. Dar, se pare că El are secrete şi faţă de primii Îngeri. Cine ar fi crezut? Aşa că, Aelyus, conducător al Serafimilor, pune sabia aia la loc, până nu îmi pierd răbdarea. Au murit prea mulţi azi. Nimeni nu va mai muri, dacă nu o să vă împotriviţi.

Apoi, zâmbind superior, se duse în faţa Mayei, privind-o în ochi.

— Tu eşti Vrăjitoarea îndrăgostită de El? Eşti frumoasă, dar nu cine ştie ce. Însă nu trebuie să te subestimez, datorită ţie şi surorilor tale a pornit războiul, şi El a dispărut. Curând, va veni şi timpul Vrăjitoarelor. Curând, nu veţi mai lupta pentru oameni, ci pentru vieţile voastre. Războiul ăsta a fost un mic foc de paie

pe lângă ce vă pregătesc. Să vedem dacă El o să lase toată creaţia Lui să piară. Aelyus, dacă îi vezi pe prietenii tăi înaripaţi, spune-le celor trei arhangheli că Doamna în Negru îi salută. Acum insecta asta vine cu mine, cu toată protecţia lui. Daţi-vă la o parte!

Cu o mişcare de deget, Aelyus şi Maya fură ridicaţi în aer şi izbiţi de un copac. Căzură unul peste altul. Femeia, se apropie de Erin, îl mângâie uşor pe chip, degetele ei lăsând urme vinete pe obrazul bărbatului:

— Tinere, noi doi o să petrecem ceva timp împreună. Sper să ne înţelegem, deja îmi placi.

Îl sărută pe frunte şi dispărură amândoi.

Erin încercă să-şi dea seama ce se întâmplă cu el, dar otrava ei era prea puternică, făcându-l să cadă într-un somn adânc. Simţea că dispare de pe lumea asta, că gândurile i se şterg, unul câte unul. Zări casa în care crescuse, pe mama lui care îi spunea poveşti, calul pe care hoinărea, statuia lui Aelyus, Frăţia, simţi căldura care îl învăluia când Zaira i se lipea de piept. Dispăreau unul câte unul aceste gânduri, şi se simţea tot mai gol, tot mai liniştit, tot mai adormit.

O văzu pe Zaira, alergând prin rouă. Era desculţă şi purta o rochie vaporoasă. Apoi, imaginea se pierdu ca o părere, iar în locul ei apăru chipul frumos al Doamnei în Negru. Apoi, nu mai fu nimic.